



ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
และแบบ เอส.ที.เอ.ดี.ที่มีต่อทักษะเทควันโดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

EFFECTS OF CO-OPERATIVE PHYSICAL EDUCATION LEARNING MANAGEMENT
WITH THE PEER- ASSISTED LEARNING (PATL) AND STUDENT TEAMS-ACHIEVEMENT
DIVISION (STADT) TECHNIQUES UPON TAEKWONDO SKILLS

ศิวพันธ์ อธิจันทร์รัตน์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2564

ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
และแบบ เอส.ที.เอ.ดี.ที่มีต่อทักษะเทควันโดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย



ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2564
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

EFFECTS OF CO-OPERATIVE PHYSICAL EDUCATION LEARNING MANAGEMENT
WITH THE PEER- ASSISTED LEARNING (PATL) AND STUDENT TEAMS-ACHIEVEMENT
DIVISION (STADT) TECHNIQUES UPON TAEKWONDO SKILLS
OF UPPER SECONDARY SCHOOL STUDENTS



A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of MASTER OF EDUCATION
(Health Education & Physical Education)
Faculty of Physical Education, Srinakharinwirot University

2021

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
และแบบ เอส.ที.เอ.ดี.ที่มีต่อทักษะเทคนิควันโคของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

ของ

ศิวินทร์ อธิจันทร์รัตน์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขภาพศึกษาและพลศึกษา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

..... ที่ปรึกษาหลัก	 ประธาน
(อาจารย์ ดร.ภาณุ กุศลวงศ์)	(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร)
..... ที่ปรึกษาร่วม	 กรรมการ
(อาจารย์ ดร.พิมพ์ ม่วงศิริธรรม)	(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุนันทา ศรีศิริ)

ชื่อเรื่อง	ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน และแบบ เอส.ที.เอ.ดี.ที่มีต่อทักษะเทควันโดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย
ผู้วิจัย	ศิวินันท์ อธิจันทร์รัตน์
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2564
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร. ภาณุ กุศลวงศ์
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	อาจารย์ ดร. พิมพ์ ม่วงศิริธรรม

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน แบบ เอส.ที.เอ.ดี. และแบบปกติ ที่มีต่อทักษะเทควันโดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนปราจีนกัลยาณี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 75 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 25 คน โดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เป็นกลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี. และกลุ่มควบคุมได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน แบบ เอส.ที.เอ.ดี. และแบบปกติ มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ 0.95 และแบบทดสอบทักษะเทควันโดมีค่าความเที่ยงตรงเท่ากับ 1.0 ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.97 ความเป็นปรนัยเท่ากับ 1.0 นำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวชนิดวัดซ้ำ และการหาค่าความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของดูกี ผลการวิจัยพบว่า 1) กลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม มีทักษะเทควันโดหลังการฝึกดีกว่าก่อนการฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 กลุ่มทดลองที่ 1 มีทักษะเทควันโดดีกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 กลุ่มทดลองที่ 1 มีทักษะเทควันโดทำการเตะเฉียงดีกว่ากลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองที่ 2 ดีกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ, ทักษะเทควันโด, นักเรียนมัธยมศึกษา

Title	EFFECTS OF CO-OPERATIVE PHYSICAL EDUCATION LEARNING MANAGEMENT WITH THE PEER- ASSISTED LEARNING (PATL) AND STUDENT TEAMS- ACHIEVEMENT DIVISION (STADT) TECHNIQUES UPON TAEKWONDO SKILLS OF UPPER SECONDARY SCHOOL STUDENTS
Author	SIVANAN ATIJANTARAT
Degree	MASTER OF EDUCATION
Academic Year	2021
Thesis Advisor	Dr. Phanu Kusolwong
Co Advisor	Dr. Pimpa Moungsirithum

The aim of this study was to answer the research question: "Among upper secondary school students (USSS) undergoing taekwondo training, are peer-assisted learning technique (PALT) and student teams-achievement division technique (STADT), compared to conventional teaching method (CTM), linked to better learning outcomes?" The investigators designed and implemented a prospective cohort study enrolling a sample of USSS student population undergoing a taekwondo course at Prachinkallayane School, PrachinBuri, Thailand, during an 8-week period. The predictor variable was teaching method (PALT vs. STADT vs. CTM), which exerted content validity among the three techniques of .95. The main outcomes were overall, front-kick, round-kick, and side-kick taekwondo skills, measure by the taekwondo practical test with validity, reliability and objectivity of 1.0, .97, and 1.0, respectively. Appropriate statistics were computed, and the level of statistical significant was set at $P < .05$. The study sample was composed of 75 subjects with a mean age of 17 ± 1 years and 90% were girls. All teaching techniques significantly improved taekwondo skills ($P = .05$). At the end of the study period, subjects undergoing PALT had significantly higher overall taekwondo skills than those in the CTM group ($P = .05$), and significantly superior side-kick taekwondo skills than the other two groups ($P = .05$). In conclusion, PALT can better encourage taekwondo skills in USSS than STADT and CTM.

Keyword : Co-operative physical education learning management, Taekwondo, Secondary school student

กิตติกรรมประกาศ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยดี เพราะได้รับความกรุณาจาก อาจารย์ ดร. ภาณุ กุศลวงศ์ และ อาจารย์ ดร. พิมพา ม่วงศิริธรรม อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เป็นอย่างสูง ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร ประธานคณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุนันทา ศรีศิริ กรรมการ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ พร้อมทั้งปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ จนทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.สรารุช ชัยวิชิต อาจารย์ ดร.ลักษมี ฉิมวงษ์ อาจารย์ ดร. อรพิมล กิตติธิโรโสภณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่ร้อยตรีหญิง ดร.ศุภวรรณ วงศ์สร้างทรัพย์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รังสฤษดิ์ จำเริญ ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวัดการให้คำปรึกษาและช่วยเหลือ อีกทั้งคณะอาจารย์ในสาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษาทุกท่านที่ได้กรุณาประสิทธิ์ประสาทความรู้ ทักษะและประสบการณ์แก่ผู้วิจัยจนทำให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จในการศึกษา

ขอขอบคุณนักเรียนโรงเรียนปราชญ์กัลยาณี จังหวัดปราชญ์บุรี ที่ได้ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลและช่วยเป็นกลุ่มตัวอย่าง จนทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์

สุดท้ายขอกราบขอบพระคุณบิดามารดาที่คอยอบรมเลี้ยงดูและคอยให้กำลังใจ รวมทั้งยังให้การสนับสนุนด้านทุนการศึกษาแก่ผู้วิจัยตลอดมา จนทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์

ศิวนนท์ อธิจันทร์รัตน์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญรูปภาพ	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
ความสำคัญของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย	7
สมมติฐานของการวิจัย.....	7
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทางพลศึกษา	9
การจัดการเรียนรู้แบบปกติ	26
การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน.....	27
การเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี.	30
เอกสารที่เกี่ยวกับกีฬาเทควันโด	34
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	43

งานวิจัยในต่างประเทศ	43
งานวิจัยในประเทศ	45
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	51
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	52
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	53
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	54
การเก็บรวบรวมข้อมูล	56
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	57
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	58
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	58
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	68
สรุปผล.....	68
อภิปรายผล	69
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย.....	73
บรรณานุกรม	75
ภาคผนวก.....	84
ภาคผนวก ก	85
ภาคผนวก ข	158
ภาคผนวก ค	162
ภาคผนวก ง.....	169
ภาคผนวก จ	171
ภาคผนวก ฉ	173
ภาคผนวก ช	175

ประวัติผู้เขียน.....	180
----------------------	-----



สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง.....	51
ตาราง 2 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	52
ตาราง 3 เกณฑ์การประเมินผลทักษะกีฬาเทควันโดที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น	57
ตาราง 11 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของคะแนนทักษะเทควันโด 3 ทักษะ ของกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง	66
ตาราง 12 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนทักษะเทควันโดท่าเตะเฉียงของกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม เป็นรายคู่โดยวิธีการของตุ๊กกี	67



สารบัญรูปภาพ

หน้า

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิด	7
ภาพประกอบ 2 ขั้นตอนในการเตรียมการก่อนจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้.....	22



บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 กำหนดแนวทางการจัดการศึกษา โดยยึดหลักว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด ทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ กระบวนการจัดการศึกษามุ่งเน้นการฝึกทักษะกระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาและผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง การเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสังคมและเทคโนโลยีก่อให้เกิดทั้งผลดีและผลเสียต่อการดำเนินชีวิตในปัจจุบันของบุคคล ทำให้เกิดความยุ่งยากซับซ้อนมากยิ่งขึ้นจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนกระบวนการจัดการศึกษาเพื่อสร้างคนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพพร้อมที่จะแข่งขัน และร่วมมืออย่างสร้างสรรค์ในเวทีโลก (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545, น. 13)

ผลจากการติดตามการปฏิรูปการศึกษาในรอบ 6 ปี หลังการประกาศใช้ พ.ร.บ.การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 โดยประเมินจากคุณภาพภายนอกสถานศึกษา 17,562 แห่งทั่วประเทศ คิดเป็นร้อยละ 49.1 ของโรงเรียนทั้งหมด พบว่า การจัดการเรียนการสอนของครูยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ ยังมีคุณภาพอยู่ในระดับร้อยละ 39.2 การจัดกิจกรรมที่กระตุ้นผู้เรียนให้รู้จักคิดวิเคราะห์ คิดสร้างสรรค์ คิดแก้ปัญหาและตัดสินใจ มีคุณภาพอยู่ระดับ ร้อยละ 13.5 และครูสามารถนำผลการประเมินมาปรับการเรียนและเปลี่ยนการสอนเพื่อพัฒนาคุณภาพเพียงร้อยละ 21.6 ของสถานศึกษาทั้งหมด การประเมินคุณภาพทางด้านผู้เรียนพบว่า ยังมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำมากในทุกกลุ่ม โดยเฉพาะความสามารถในการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ มีวิจารณญาณ และความคิดสร้างสรรค์ มีคุณภาพระดับดีเพียงร้อยละ 11.1 และการมีทักษะในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง รักการเรียนรู้และพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง มีคุณภาพดีเพียงร้อยละ 26.5 ของสถานศึกษาทั้งหมด ส่วนผลการประเมินของผู้ตรวจราชการ พบว่า โครงสร้างการบริหารการศึกษาในส่วนกลาง ยังขาดการประสานเชื่อมโยงนโยบายและยุทธศาสตร์ ส่วนภูมิภาคพบว่า ผู้แทนกระทรวงในจังหวัดยังไม่ชัดเจน การกระจายอำนาจไม่เป็นไปตามกฎหมาย ที่สำคัญครูจำนวนมากยังสอนแบบเดิม ขาดความรู้ในเนื้อหาวิชาและทักษะการจัดการเรียนการสอน โดยเฉพาะครูในโรงเรียนขนาดเล็กขาดโอกาสพัฒนามาก เพราะไม่สามารถตั้งห้องเรียนได้ การติดตามผลยังไม่เข้มแข็ง ไม่ได้ถูกนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ ทางการศึกษา (บุญนิสา ส่งแสง, 2550, ออนไลน์) ปัญหาของระบบการศึกษาไทยคือการติดอยู่กับรูปแบบการเรียนการสอนใน

รูปแบบเดิมๆ และการจัดเรียนการสอนที่ต้องมีครูเป็นศูนย์กลางของการจัดการเรียนรู้ ตั้งแต่เริ่มเข้าเรียนไปจนจบการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย ปัญหาหลักของการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน คือ การที่ครูใช้วิธีการสอนแบบเดิมๆ โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถที่จะเข้าใจในกระบวนการต่างๆ ปัญหาเหล่านี้นับว่าเป็นความล้มเหลวของการจัดการศึกษาที่ต้องแก้ไขโดยเร่งด่วน

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนได้ เพราะเป็นการจัดการเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อย โดยสมาชิกกลุ่มเป็นผู้มีความสามารถแตกต่างกัน ช่วยกันเรียนรู้เพื่อไปสู่เป้าหมาย สมาชิกทุกคนมีความสำคัญ ความสำเร็จของกลุ่มขึ้นอยู่กับสมาชิกทุกคน การพึ่งพาช่วยเหลือเกื้อกูลกันเป็นปัจจัยที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน สมาชิกจะห่วงใย ไว้วางใจ ส่งเสริม และช่วยเหลือกันและกันในการทำงาน ทำให้มีผลงานมากขึ้น การเรียนรู้มีความคงทนมากขึ้น มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทำให้ผู้เรียนมีความรู้สึกที่ดี และเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น ช่วยพัฒนาทักษะทางสังคม ทักษะการสื่อสาร ทักษะการแก้ปัญหา ยอมรับและไว้วางใจกันและกัน (ทิศนา ขัมมณี, 2550, น. 98 – 101) อีกทั้งยังเป็นการจัดการเรียนการสอนที่สร้างสัมพันธภาพอันดีต่อนักเรียนที่ได้เรียนรู้ซึ่งกันและกัน สร้างทักษะการทำงานเป็นกลุ่มหรือทักษะทางสังคม ผู้เรียนต้องใช้ทักษะความร่วมมือในการทำงานให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งได้แก่ ทักษะการสื่อความหมาย การแบ่งปัน การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และร่วมมือกัน (ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2552, น. 186)

การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นการช่วยเหลือกันระหว่างเพื่อนในวัยเดียวกันหรือผู้ที่มีคุณวุฒิวิทยุสูงกว่า โดยทำหน้าที่ช่วยเหลืออำนวยความสะดวกในการพูดคุย อภิปราย ให้คำแนะนำช่วยเหลือกลุ่มและช่วยส่งเสริมให้สมาชิกมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ซึ่งอาจช่วยเหลือกันเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มก็ได้ โดยผู้ให้การช่วยเหลือต้องมีความรู้ความเข้าใจ และมีทักษะพื้นฐานในการให้การปรึกษา ซึ่งควรได้เรียนรู้ทักษะการสื่อสาร การสร้างสัมพันธภาพ เข้าใจความรู้สึกและปัญหาความต้องการของบุคคล เพื่อช่วยเสริมสร้างกำลังใจกับเพื่อนในกลุ่มให้เกิดการพัฒนาตนเองและศักยภาพที่มีอยู่ในการช่วยตนเอง (ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2552, น. 219) การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นการสอนที่มีพื้นฐานมาจากแนวคิดที่เกี่ยวกับการกระจายบทบาทในการสอน กลวิธีแบบเพื่อนช่วยสอนเป็นการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนสอนกันเอง วิธีการสอนดังกล่าวมีรากฐานมาจากแนวคิดทัศนคติเกี่ยวกับกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ ซึ่งการให้ผู้เรียนมาช่วยสอน สามารถทำได้ 2 แบบ คือให้ผู้เรียนรุ่นเดียวกันหรือเพื่อนร่วมชั้นที่อยู่

ในระดับเดียวกันเป็นผู้สอน และให้รุ่นพี่หรือผู้เรียนในระดับชั้นที่สูงกว่าเป็นผู้สอน อีกทั้งผู้สอนจะต้องเข้าใจเทคนิคและวิธีการในการสอนเป็นอย่างดี การดำเนินการสอนต้องเป็นไปตามขั้นตอนรวมทั้งการจัดอัตราส่วนระหว่างนักศึกษาผู้เรียนกับนักศึกษาผู้สอนอย่างเหมาะสมและมีการบันทึกผลการปฏิบัติงานของผู้เรียน โดยผู้สอนจะต้องเป็นผู้ควบคุมดูแลในการสอนโดยเพื่อนช่วยเพื่อน ไม่มอบภาระการสอนให้เป็นของผู้เรียนเพียงฝ่ายเดียว เพื่อให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและมีข้อบกพร่องน้อยที่สุด (ทศนา แหมมณี, 2550, น. 30)

การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญ และเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ที่สนองการจัดการศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถ และทักษะการทำงานและอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีคุณภาพ เพราะเป็นการเรียนที่ครูเป็นผู้กำหนดบทเรียนและงานของกลุ่มไว้แล้วให้กลุ่มทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย นักเรียนเก่งสามารถช่วยสอน และตรวจงานของเพื่อนให้ถูกต้องเพื่อสามารถพัฒนาสมาชิกในกลุ่มให้มีผลการเรียนที่ดีกว่าเดิม โดยครูใช้รางวัลเป็นสิ่งกระตุ้นความสำเร็จในการเรียนรู้และสามารถใช้ได้กับทุกวิชา (ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2552, น. 198) และยังเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนให้แก่ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความรู้ความสามารถแตกต่างกัน โดยแต่ละคนมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในการเรียนรู้และในความสำเร็จของกลุ่มโดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นการแบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้รวมทั้งการให้กำลังใจแก่กันและกัน คนที่เรียนเก่งจะช่วยเหลือคนที่เรียนอ่อนกว่า สมาชิกในกลุ่มไม่เพียงแต่รับผิดชอบต่อการเรียนของตนเองเท่านั้นแต่จะต้องรับผิดชอบต่อการเรียนรู้เพื่อนสมาชิกทุกคนในกลุ่ม ความสำเร็จของแต่ละบุคคลคือความสำเร็จของกลุ่ม (วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์, 2545, น. 131)

กีฬาเทควันโดเป็นกีฬาที่เน้นการใช้เท้าเตะเพื่อทำคะแนนมากกว่าการใช้มือชก ซึ่งมีกติกา คือ ใช้เท้าเตะหรือถีบโดยใช้ส่วนที่ต่ำกว่าข้อเท้าเตะ บริเวณเป้าหมาย คือ บริเวณที่สูงกว่าเอวขึ้นไป (ห้ามเตะขา) ส่วนมือนั้นใช้ได้เฉพาะการชก ที่บริเวณลำตัวด้านหน้า (ห้ามชกหน้า) ส่วนการกอด ผลัก เหวี่ยง ทิ่ม คอก เข่า ฟัน ห้ามใช้ทั้งสิ้น ทั้งนี้ในการแข่งขันกีฬาเทควันโดจะใช้การแบ่งรุ่นโดยการชั่งน้ำหนัก ทำให้นักกีฬามีรูปร่างใกล้เคียงกัน จึงทำให้คนไทยนั้นสามารถพัฒนาทักษะให้มีประสิทธิภาพไม่แพ้นานาชาติได้ จึงทำให้เป็นที่นิยมเล่นกันในปัจจุบัน (ภาณุ กุศลวงศ์, 2552, น. 2; อ้างอิงจาก พิษณุ กุศลวงศ์, สัมภาษณ์, 10 กรกฎาคม 2552) ดังจะเห็นได้จากมีการจัดการแข่งขันในระดับโอลิมปิก โดยในปี พ.ศ. 2559 กีฬาโอลิมปิกเกมส์ ที่นครริโอเดอจาเนโร นักกีฬาไทยที่เข้าร่วมแข่งขันสามารถแข่งขันจนได้รับรางวัลเหรียญเงิน และ

เหรียญทองแดง ที่นำความภาคภูมิใจมาสู่ชนชาวไทยเป็นอย่างยิ่ง จากกระแสความนิยมดังกล่าว ประกอบกับเทควันโดเป็นกีฬาที่มีการต่อสู้แบบตัวต่อตัว ซึ่งการต่อสู้ในลักษณะนี้เป็นจิตวิญญาณของชาวไทยมาแต่โบราณ ไม่ว่าจะเป็นมวยไทย กระบี่กระบอง หรืออื่นๆ ดังนั้น เทควันโดจึงได้รับความนิยมในหมู่เยาวชนชาวไทยอย่างรวดเร็ว ในโรงเรียนต่างๆ ทั่วประเทศจึงได้จัดให้มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาเทควันโดในระดับมัธยมศึกษา รวมทั้งโรงเรียนปราชญ์เกล้าฯ ก็ได้มีการจัดการเรียนการสอนวิชาเทควันโดในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายอีกด้วย

จากความสำคัญของการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบ เอส.ที.เอ.ดี. เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ดีและสามารถทำให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถของตนเองในฐานะครูผู้สอนซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่ตนเองสอนอยู่ อีกทั้ง 2 รูปแบบการสอนยังช่วยส่งเสริมปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ซึ่งรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีความคล้ายคลึงกันเป็นอย่างมาก ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนพลศึกษามีความสนใจที่จะนำหลักและวิธีการจัดการเรียนการสอนทั้ง 2 แบบมาจัดการเรียนการสอนในวิชาเทควันโด เพื่อที่หาข้อแตกต่างระหว่างเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบ เอส.ที.เอ.ดี. จะได้นำรูปแบบการเรียนการสอนนี้ไปใช้ให้เหมาะสมกับสภาพของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนปราชญ์เกล้าฯ และเป็นแนวทางแก่ผู้ที่มีความสนใจจะนำเอารูปแบบการสอนทั้ง 2 รูปแบบนี้ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนกับนักเรียนที่มีสภาพใกล้เคียงกันได้อย่างถูกต้อง โดยผู้วิจัยคาดว่าการศึกษาครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสำหรับผู้สนใจได้ในระดับหนึ่ง

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบ เอส.ที.เอ.ดี. ที่มีต่อทักษะเทควันโดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย
2. เพื่อเปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบ เอส.ที.เอ.ดี. กับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ ที่มีต่อทักษะเทควันโดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย
3. เพื่อเปรียบเทียบผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบ เอส.ที.เอ.ดี. กับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ ที่มีต่อทักษะเทควันโดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ภายในกลุ่มก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้จะทำให้ได้แนวทางในการจัดการเรียนการสอนวิชาเทควันโดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 7 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบ เอส.ที.เอ.ดี. รวมทั้งผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นประโยชน์และเป็นแนวทางแก่ผู้ที่สนใจในการศึกษา เพื่อปรับปรุงแก้ไขการเรียนการสอนวิชาเทควันโดให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 7 จังหวัดปราจีนบุรี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 19 โรงเรียน รวมจำนวน 6,325 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปราจีนกัลยาณีที่กำลังเรียนรายวิชาเทควันโด ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โดยเลือกแบบการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Randomization)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้ 3 แบบ
 - 1.1 การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน
 - 1.2 การจัดการเรียนรู้แบบ เอส.ที.เอ.ดี.
 - 1.3 การจัดการเรียนรู้แบบปกติ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะพื้นฐานในกีฬาเทควันโด
 - 2.1 ทักษะการเตะตรง (Front Kick)
 - 2.2 ทักษะการเตะเฉียง (Round Kick)
 - 2.3 ทักษะการถีบด้านข้าง (Side Kick)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ทักษะพื้นฐานกีฬาเทควันโด** หมายถึง ทักษะการเตะพื้นฐานของกีฬาเทควันโด ที่โรงเรียนปราชญ์กัลยาณีจัดการเรียนการสอน ประกอบด้วย ทักษะการเตะตรง (Front Kick) ทักษะการเตะเฉียง (Round Kick) และทักษะการถีบด้านข้าง (Side Kick)

2. **ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาของนักเรียน** หมายถึง ความสามารถในการเรียนรู้วิชาเทควันโดของนักเรียนโรงเรียนปราชญ์กัลยาณี ที่แสดงพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมาย หลังจากเรียนวิชาเทควันโด โดยพิจารณาจากคะแนนที่นักเรียนสามารถทำได้จากแบบทดสอบ ทักษะพื้นฐานในกีฬาเทควันโดของนักเรียนโรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม ในพระบรมราชินูปถัมภ์ ของ กรมพลศึกษา (2558, น. 65) ประกอบด้วย แบบทดสอบทักษะการเตะตรง แบบทดสอบทักษะการเตะเฉียง และแบบทดสอบทักษะการถีบด้านข้าง

3. **วิชาเทควันโด** หมายถึง รายวิชาพลศึกษาเพิ่มเติม ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา และพลศึกษา ซึ่งได้กำหนดไว้ในหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนปราชญ์กัลยาณี ในภาคเรียนที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2563 ซึ่งจะเป็นการจัดการเรียนการสอนในระดับพื้นฐาน (ระดับเริ่มต้น)

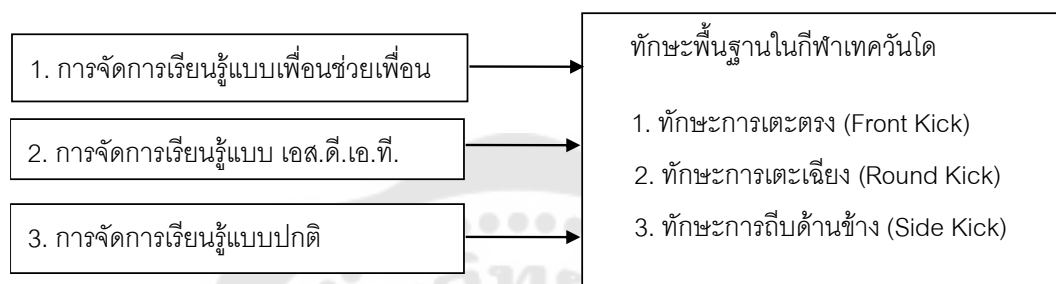
4. **การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน** หมายถึง การจัดการเรียนการสอนวิชาเทควันโดให้นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยเป็นวิธีการรวมกลุ่มของนักเรียน เพื่อการทำงานหรือปฏิบัติกิจกรรมร่วมกัน โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สอนกันเอง เรียนรู้จากการรวมกลุ่ม ซึ่งผู้เรียนจะมีการถ่ายทอดด้วยภาษาระหว่างกันเอง เป็นการช่วยให้ผู้เรียนที่เรียนช้าเกิดการเรียนรู้ได้และยังมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน ซึ่งครูผู้สอนจะแบ่งกลุ่มให้นักเรียนตามคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผ่านมา เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย โดยคำนึงถึงอุปนิสัยของผู้ที่อยู่กลุ่มเดียวกันและความสามารถในการถ่ายทอดปฏิบัติงานด้วย

5. **การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี.** หมายถึง การจัดการเรียนการสอนวิชาเทควันโดให้กับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มสัมฤทธิ์ เป็นกิจกรรมหลักในการพัฒนาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาของนักเรียนให้บรรลุเป้าหมายของแต่ละกลุ่มกิจกรรม โดยกลุ่มการเรียนจะมีขนาดเล็กและสมาชิกในกลุ่มมีลักษณะต่างกัน นักเรียนสามารถแลกเปลี่ยนมุมมองแนวคิดความเข้าใจและได้ฟังพาความสามารถของกันและกันในการเรียนรู้

6. **การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ** หมายถึง การจัดการเรียนการสอนวิชาเทควันโดให้กับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

7. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปราจีนกัลยาณี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 7 ที่กำลังเรียนรายวิชาเทควันโด ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563

กรอบแนวคิดในการวิจัย



ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิด

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน และแบบ เอส.ที.เอ.ดี. ที่มีต่อทักษะเทควันโดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย มีผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาของนักเรียนหลังการทดลองแตกต่างกับก่อนการทดลอง

2. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน และแบบ เอส.ที.เอ.ดี. ที่มีต่อทักษะเทควันโดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย มีผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาของนักเรียนหลังการทดลองแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้เป็นศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบ เอส.ที.เอ.ดี. ที่มีต่อทักษะเทควันโดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นหลักฐานในการวิจัยและการตั้งสมมติฐานของการวิจัยในครั้งนี้ จึงได้นำเสนอองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อวิจัยตามลำดับต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทางพลศึกษา

- 1.1 ความหมายของการเรียนรู้
- 1.2 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้
- 1.3 ทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษา
- 1.4 การสอนพลศึกษา

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

- 2.1 ความหมายของวิธีการจัดการเรียนรู้แบบปกติ
- 2.2 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

- 3.1 พัฒนาการของการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน
- 3.2 ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน
- 3.3 องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน
- 3.4 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี

- 4.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี
- 4.2 หลักการพื้นฐานของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี

4.3 องค์ประกอบที่สำคัญของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี

- 4.4 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี

5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกีฬาเทควันโด
 - 5.1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับกีฬาเทควันโด
 - 5.2 ประโยชน์ของกีฬาเทควันโด
 - 5.3 หลักการฝึกกีฬาเทควันโด
 - 5.4 ทักษะกีฬาเทควันโด
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 6.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 6.2 งานวิจัยในประเทศ

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทางพลศึกษา

ความหมายของการเรียนรู้

การเรียนรู้ คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์ในทุกๆ ทาง เพื่อปรับตัวให้เหมาะสมกับความต้องการของชีวิตและปรับตัวให้ดียิ่งขึ้น โดยเป็นผลมาจากการฝึกการได้รับประสบการณ์หรือการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ค่อนข้างถาวร และไม่ได้เป็นผลมาจากอุบัติเหตุ หรือการเรียนรู้ คือ ชนิดลักษณะหรือคุณภาพของการเปลี่ยนแปลงการกระทำ และพฤติกรรมของมนุษย์โดยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมดังกล่าวนี้ไม่ได้เกิดขึ้นจากการกินยา ความเหน็ดเหนื่อย หรือเป็นผลเนื่องมาจากอุบัติเหตุ การเรียนรู้นั้นไม่ใช่เป็นการสั่งสอนหรือการบอกเล่าให้เข้าใจและจำได้เท่านั้น แต่ยังหมายรวมถึงการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมอันเป็นผลจากการสังเกตพิจารณาไตร่ตรองแก้ปัญหาทั้งปวง การเรียนรู้เป็นการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม การเรียนรู้เป็นความเจริญงอกงาม เมื่อพฤติกรรมดั้งเดิมเปลี่ยนไปสู่พฤติกรรมที่มุ่งหวัง แสดงว่าเกิดการเรียนรู้ขึ้นแล้ว (วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. 2563, น. 53)

ชาติชาย พิทักษ์ธนาคม (2544, น. 145) กล่าวว่า การเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการ (Process) ที่อินทรีย์มีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปอย่างถาวรหรือค่อนข้างถาวร อันเนื่องมาจากประสบการณ์หรือการฝึกหัด และผลของการเรียนรู้จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม 3 ด้าน คือ ด้านความรู้ (Knowledge) ด้านทักษะ (Skill) และด้านความรู้สึก (Affective)

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2544, น. 71) ได้ให้ความหมายการเรียนรู้ว่า เป็นกระบวนการของการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมอันเนื่องมาจากประสบการณ์หรือมาจากการฝึกหัด ซึ่งพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงนี้ จะเป็นพฤติกรรมที่ค่อนข้างถาวร และเป็นผลมาจากการฝึกหัดเท่านั้น

การเปลี่ยนแปลงใดๆ มีผลมาจากการใช้ยาหรือสิ่งเสพติด หรือวุฒิภาวะ (Maturity) เราไม่ถือว่าเป็นการเรียนรู้

ชาญชัย อาจิณสมมาตร (2547, น. 26) การเรียนรู้ คือ การพัฒนา (Learning is Developmental) ในขณะที่เอ็กต์บุคคลเจริญงอกงามและพัฒนา เขาได้รับความรู้ความเคยชิน และทักษะชนิดต่างๆ ซึ่งอาจจำเป็นต่อการปรับตัวของเขาในระหว่างขั้นตอนต่างๆ ของพัฒนาการ สิ่งเหล่านี้ขึ้นอยู่กับสมรรถนะ ระดับวุฒิภาวะ และประสบการณ์เดิมของเขา

สรุปได้ว่า การเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการที่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมมนุษย์ ที่สืบเนื่องมาจากการได้รับแรงกระตุ้น ทั้งจากประสบการณ์เดิมที่มีอยู่และจากประสบการณ์ที่ได้รับใหม่ ส่งผลให้อนุกริยามีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงทั้งด้านความรู้ ด้านทักษะ และด้านความรู้สึกที่ค่อนข้างถาวร

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

กิจกรรมการเรียนการสอน หรือ กิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งเป็นคำที่หลักสูตรปัจจุบันกำหนดใช้ เพราะต้องการเน้นที่ตัวนักเรียนเป็นสำคัญ เน้นที่บทบาทของนักเรียน แต่ผู้สอนก็ยังมีบทบาทร่วมด้วยเช่นกัน คือเป็นผู้อำนวยความสะดวก (Facilitator) ได้แก่ เป็นผู้ให้คำปรึกษา เป็นผู้กระตุ้นให้นักเรียนได้คิด เป็นผู้จัดระเบียบ เป็นผู้แนะนำและกำกับไม่ให้ออกนอกทาง หรือหลงทาง (อาภรณ์ ใจเที่ยง, 2550, น. 71) ดังนั้น การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จึงหมายถึง การปฏิบัติต่างๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน เพื่อให้การสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ และการเรียนรู้ของผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การสอนที่กำหนดไว้

จุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1. เพื่อให้นักเรียนเกิดการพัฒนาร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาไปพร้อมๆ กัน
2. เพื่อสนองความสามารถ ความถนัด ความสนใจของนักเรียนทุกคน ซึ่งในแต่ละคนจะมีแตกต่างกัน
3. เพื่อสร้างบรรยากาศการเรียนการสอน ให้นักเรียนทุกคนมีความเพลิดเพลิน ไม่เกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายในการเรียน
4. เพื่อสนองเจตนารมณ์ของหลักสูตร ให้นักเรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น เกิดทักษะกระบวนการให้เป็นคนเก่ง คนดี มีความสุขและมีความเป็นไทย
5. เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนกล้าแสดงออกและมีส่วนร่วมในการเรียน

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2563, น. 78-80) ได้เสนอหลักการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้
 หลักการเรียนรู้พลศึกษาได้สรุปมาจากหลักการและแนวคิดของทฤษฎีการเรียนรู้
 ต่างๆ ซึ่งมีประโยชน์และเป็นแนวทางสำหรับการนำไปใช้จัดการเรียนการสอนของครู ดังนี้

1. ให้นักเรียนได้มีการปรับตัวที่ดีแนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้กำหนดขึ้น
 เพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดการปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นและสิ่งแวดล้อมได้ ซึ่งจะช่วยสร้างเสริมให้
 นักเรียนเกิดความมั่นใจในตนเองใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขด้วยการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี
2. ให้นักเรียนกำหนดเป้าหมายตามความสนใจขึ้นมาตามปกติ มนุษย์จะทำ
 กิจกรรมต่างๆ ตามความพอใจและความสนใจซึ่งมักจะทำได้สำเร็จ ความสนใจจึงเป็นสิ่งสำคัญ
 ที่จะกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความอยากเรียนและอยากที่จะทำให้สำเร็จ
3. กำหนดช่วงเวลาในการเรียนแต่ละคาบให้เหมาะสม พิจารณากำหนด
 ช่วงเวลาเรียนของนักเรียนแต่ละเพศ แต่ละวัย แต่ละระดับชั้น โดยไม่มากเกินไปจนนักเรียน
 เหนื่อยล้าและเบื่อหน่าย แต่ก็ไม่น้อยเกินไปจนนักเรียนยังไม่ได้เรียนรู้อะไร
4. ช่วงเวลาการฝึกแต่ละครั้งไม่ควรยาวนานหรือสั้นเกินไป ระยะเวลา
 ที่เหมาะสมเท่านั้นที่จะทำให้ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้รวดเร็วและคงอยู่ได้นาน
5. นักเรียนควรรู้จักจำกัดของตนเอง นักเรียนควรรู้ว่าตนเองมีความสามารถ
 มากน้อยเพียงใด แล้วจึงค่อยเรียนรู้และฝึกทักษะให้เหมาะสมกับความสามารถจากง่ายไปหายาก
 โดยมีครูเป็นผู้แนะนำช่วยเหลือ
6. ความแตกต่างระหว่างบุคคลนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน
 ตามแนวคิดของทฤษฎีพหุปัญญา (Multiple Intelligences) ของการ์ตเนอร์ และคำสอนของ
 พระพุทธเจ้าที่ว่า “มนุษย์เปรียบเสมือนบัว 4 เหล่า”
 - 6.1 ความแตกต่างของระดับความเจริญเติบโต
 - 6.2 ความแตกต่างของระดับสติปัญญา
 - 6.3 ความแตกต่างของความสนใจ
 - 6.4 ความแตกต่างระหว่างเพศ
7. การฝึกเพิ่มขึ้นทำให้ทักษะดีขึ้นและคงอยู่นานซึ่งเป็นไปตามกฎของการฝึก
 เพราะการฝึกทักษะจะช่วยเพิ่มพูนความสามารถและความแม่นยำได้โดยอัตโนมัติ แต่ต้องเป็น
 การฝึกที่ถูกต้องด้วย

8. ความสนุกสนานและความพึงพอใจก่อให้เกิดอารมณ์ที่ดีทำให้เกิดความก้าวหน้าในการเรียนรู้ ครูจึงควรสร้างความมั่นใจและจัดความกลัวให้แก่นักเรียน รวมทั้งความรู้สึกไม่ปลอดภัยและความรู้สึกว่าคุณควบคุม

9. การเรียนรู้ทางพลศึกษาเป็นเรื่องของการลงมือกระทำด้วยตนเอง นักเรียนต้องลงมือฝึกปฏิบัติทักษะต่างๆ ด้วยตนเองอย่างถูกต้อง เพราะไม่มีใครเรียนรู้แทนกันได้

10. การสร้างบทเรียนแบบฝึกและกิจกรรมการเรียนรู้ที่น่าสนใจ เพราะจะช่วยทำให้ให้นักเรียนเกิดความอยากรู้และอยากเรียนรู้ เกิดความเอาใจใส่ ทำหน้าที่สุดจะบรรลุจุดหมายของการเรียนดีขึ้น

11. การถ่ายโยงทักษะจะเกิดขึ้นต่อเมื่อสภาพการณ์เรียนรู้สองอย่างคล้ายคลึงกัน เป็นการถ่ายโอนทักษะการเคลื่อนไหวจากแนวคิดของทฤษฎีการถ่ายโยงการเรียนรู้ ซึ่งส่งผลให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างรวดเร็ว

12. นักเรียนอยากเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ อยู่เสมอ เพราะสิ่งใหม่ๆ ที่ไม่เคยรู้จะทำทลายความสามารถ เป็นประสบการณ์ที่น่าตื่นเต้น จึงอยากทดลอง เมื่อทำได้สำเร็จจะเกิดความภูมิใจและอยากเรียนรู้ต่อไปเรื่อยๆ

13. การเรียนรู้จะเกิดขึ้นต่อเมื่อมีสิ่งเร้าเป็นชุดๆ หรือคล้ายกัน การเรียนรู้ที่ดีจะเกิดขึ้นเมื่อครูสอนทักษะที่เหมือนกันเป็นชุดๆ เรียงลำดับกันไป

14. ครูควรแนะนำให้นักเรียนเห็นถึงเป้าหมายหรือส่วนรวมของสิ่งที่จะเรียนเสียก่อน แล้วจึงค่อยแยกย่อยทีละส่วน พร้อมทั้งชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของส่วนย่อยแต่ละส่วนตามหลักการของทฤษฎีการเรียนรู้แบบหยั่งเห็น

15. ความพร้อมทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี ต้องเป็นความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจ

16. การให้นักเรียนได้รู้ผลการเรียนของตนเองเป็นเรื่องสำคัญ เพราะการได้รู้ตนเองอยู่เสมอจะช่วยกระตุ้นให้การเรียนรู้ดีขึ้น ก้าวหน้ามากขึ้นและใช้ความพยายามเพิ่มขึ้น ให้นักเรียนรู้ผลการเรียนของตนเองเป็นระยะๆ อย่างสม่ำเสมอ จะเป็นกำลังใจให้นักเรียนได้

17. การประเมินผลการเรียนรู้เป็นเรื่องสำคัญและจำเป็นต่อทั้งครูและนักเรียน เพราะผลจากการประเมินจะมีประโยชน์สำหรับนำไปปรับปรุงการสอนของครู ใช้ช่วยแบ่งกลุ่มนักเรียนตามความสามารถ ทำให้สะดวกต่อการเรียนการสอน ให้ชี้แนะแนวทางข้อผิดพลาดของนักเรียนได้ตรงตามความจริง นักเรียนจะได้แก้ไขได้ตรงจุดและใช้ตรวจสอบว่าการเรียนการสอนบรรลุตามจุดหมายหรือไม่ และมากน้อยเพียงไร

18. การมุ่งเน้นการถ่ายโยงการเรียนรู้ทางบวก เพราะจะทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีก้าวหน้า ประหยัดเวลาและพลังงานเป็นอย่างมาก

19. การสอนทักษะยากให้ได้ผลดีในระยะเวลานั้นๆ ใช้วิธีรวม-แยก-รวมจะให้ผลดี เพราะครูจะอธิบายประกอบการสาธิตพร้อมอุปกรณ์ และอาจมีภาพประกอบ เพื่อให้นักเรียนเข้าใจดียิ่งขึ้น

20. การเรียนรู้จะดีและมั่นคงยิ่งขึ้น ถ้าได้มีการเสริมแรงที่ถูกต้องเหมาะสม เช่น นักเรียนที่เกรง ไม่เอาใจใส่ต่อการเรียน หากครูตี ลงโทษหรือดุด่า บางทีก็ไม่อาจแก้ปัญหาได้จนหมด เพราะนักเรียนย่อมต้องการความรักความสนใจ

กล่าวโดยสรุป การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในการเรียนการสอนพลศึกษาในวิชาเทควันโดโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบ เอส.ที.เอ.ดี. จะใช้กิจกรรมการสอนและวิธีสอนที่หลากหลายมาใช้เป็นสื่อในการสอน เพื่อให้นักเรียนได้ศึกษาเรียนรู้ร่วมกัน ช่วยเหลือกันและกัน และเกิดความรู้สึกสนุกกับการเรียนรู้และสร้างปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกลุ่มและภายในกลุ่ม ซึ่งจะส่งผลให้บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ตามเป้าหมายที่กำหนด สอดคล้องตามเจตนารมณ์ของหลักสูตรต่อไป

ทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษา

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทางพลศึกษา เป็นการจัดการเรียนรู้เพื่อมุ่งเน้นการเรียนรู้ทางปัญญา เพื่อวางรากฐานด้านสุขภาพให้เข้มแข็ง เป็นการเตรียมความพร้อมเพื่อป้องกันปัญหาสุขภาพตั้งแต่เริ่มแรก ให้สามารถเผชิญสถานการณ์ที่คุกคามสุขภาพได้ตลอดไป อันจะนำไปสู่การพัฒนาสุขภาพที่ยั่งยืน ตรงตามเป้าหมาย สอดคล้องกับแนวคิดตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทางพลศึกษาที่ดี ครูผู้สอนพลศึกษาควรมีความรอบรู้เกี่ยวกับหลักการและทฤษฎีการเรียนรู้บ้างพอสมควร ทั้งนี้เพื่อนำทฤษฎีการเรียนรู้ต่างๆ นั้นมาใช้เป็นหลักแนวทางในการจัดการเรียนรู้ให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น ซึ่งทฤษฎีการเรียนรู้ที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษามี ดังนี้ (พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา, 2544, น. 76-111)

1. ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิกของพาฟลอฟ (Classical Conditioning) การทดลองของเขาเป็นตัวอย่างแสดงให้เห็นว่า การเรียนรู้เป็นเรื่องของการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม โดยใช้สุนัขเป็นสัตว์ทดลอง มีผงเนื้อและกระดิ่งเป็นสิ่งเร้า เพื่อให้เกิดการตอบสนองทางด้านการเรียนรู้ทางพลศึกษา การนำทฤษฎีการวางเงื่อนไขมาใช้ เช่น การกำหนดพฤติกรรมของ

ครูผู้สอนทางพลศึกษา ถ้าครูผู้สอนเป็นผู้ที่ดูต่ำและลงโทษนักเรียนบ่อยๆ ในที่สุดนักเรียนจะเกิดความกลัวและเบื่อหน่าย ถึงแม้ต่อไปครูจะเลิกดูแล้วก็ตาม แต่นักเรียนก็ยังจะกลัวครูอยู่นั่นเอง

2. ทฤษฎีการเรียนรู้โดยการวางเงื่อนไขแบบการกระทำของสกินเนอร์ (Operant Conditioning) การทดลองของสกินเนอร์ พบว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้จากการวางเงื่อนไขโดยอาศัยการเสริมแรงไม่ว่าจะเป็นรางวัลหรือการลงโทษ นอกจากนี้ สกินเนอร์ได้จำแนกพฤติกรรมการเรียนรู้ของมนุษย์ออกเป็น 2 ลักษณะ คือ พฤติกรรมที่เกิดจากสิ่งเร้าภายนอกมากระตุ้น (Classical Conditioning Learning) และพฤติกรรมที่เกิดจากสิ่งเร้าภายในตัวนักเรียนเป็นตัวกระตุ้น (Operant Conditioning Learning) การนำทฤษฎีการเรียนรู้ของสกินเนอร์มาใช้ในการเรียนรู้ทางพลศึกษา เช่น การให้รางวัลนักเรียนเมื่อนักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ดีหรือการลงโทษนักเรียนเมื่อนักเรียนขาดความกระตือรือร้น

3. ทฤษฎีความต่อเนื่องหรือทฤษฎีสัมพันธ์เชื่อมโยงของธอร์นไดค์ (The Connectionism) ธอร์นไดค์ได้ทำการทดลองกับแมว โดยให้แมวแสดงพฤติกรรมแบบลองผิดลองถูก จนแมวเกิดการเรียนรู้และพบสิ่งที่ต้องการ จากนั้นจึงได้สรุปผลการทดลองเป็นกฎการเรียนรู้ 3 กฎ ได้แก่ กฎแห่งความพึงพอใจหรือกฎแห่งผล (Law of Effect) กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) และกฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) การนำทฤษฎีการเรียนรู้ของธอร์นไดค์ มาใช้ในการเรียนรู้ทางพลศึกษา จัดได้ว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะกฎการเรียนรู้ทั้ง 3 กฎ สามารถนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษา โดยเฉพาะการเรียนรู้กีฬาประเภทต่างๆ ได้อย่างลงตัว

4. ทฤษฎีการเรียนรู้โดยใช้เครื่องหมายของทอลแมน (Tolman's Sign Learning) ทอลแมนได้ให้ความสำคัญต่อเครื่องหมาย (Sign) เป็นสิ่งเร้าใหม่บางอย่าง โดยกล่าวว่า การเรียนรู้โดยอาศัยเครื่องหมายเป็นแนวทางนำไปสู่เป้าหมายนั้น นักเรียนจะต้องสร้างความคาดหวัง โดยพื้นฐานนักเรียนจะต้องทำความรู้ และทำความเข้าใจกับปัญหานั้นเป็นอย่างดี ดังนั้น นักเรียนจึงต้องกำหนดแผนที่หรือโครงสร้างขึ้นในสมองของเขา และมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างเครื่องหมายกับเป้าหมาย เพื่อให้สามารถเกิดการเรียนรู้บรรลุเป้าหมายที่คาดหวังไว้ การนำทฤษฎีการเรียนรู้ของทอลแมนมาใช้ในการเรียนรู้ทางพลศึกษา เช่น ครูสร้างสถานการณ์ หรือเกมต่างๆ ให้นักเรียนร่วมมือร่วมใจกันวางแผน และลงมือปฏิบัติเพื่อให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน

5. ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มจิตวิทยาเกสตัลท์ ซึ่งประกอบไปด้วย เวอร์เนอร์ (Max Wertheimer) คอฟคา (Kurt Koffka) และโคห์เลอร์ (Kohler) ได้ค้นพบวิธีการเรียนรู้แบบหยั่งเห็น (Insight) เพื่อนำมาใช้ในการแก้ปัญหา โดยสรุปเป็นกฎสำคัญ 4 กฎ คือ

กฎแห่งการสิ้นสุด (Law of Closure) กฎแห่งความต่อเนื่องหรือความใกล้เคียง (Law of Proximity) กฎแห่งความคล้ายคลึงกัน (Law of Similarity) และกฎแห่งความแน่นอนหรือชัดเจน (Law of Pragnanz) การนำทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มจิตวิทยาเกสตัลต์มาใช้ในการเรียนรู้ทางพลศึกษา เช่น ให้นักเรียนได้มองเห็นภาพรวมแบบหยาบๆ โดยครูผู้สอนมีการจัดเนื้อหาและกิจกรรมที่มีความคล้ายคลึงกันไว้เป็นพวกรๆ และต้องคำนึงถึงประสบการณ์เดิมที่มีความแตกต่างของนักเรียนในแต่ละคน เพื่อให้นักเรียนได้เผชิญปัญหา แก้ปัญหาด้วยตนเองแทนที่จะให้ครูเป็นผู้บอกทั้งหมด

จากการศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้ สรุปได้ว่า มีนักจิตวิทยาจำนวนมากได้พยายามศึกษา เพื่อค้นหาแนวทางและที่มาของการเรียนรู้ โดยแสดงแนวคิดต่างๆ ที่น่าสนใจไว้อย่างหลากหลาย ซึ่งผลจากการศึกษาและข้อที่ค้นพบนั้นได้ก่อให้เกิดประโยชน์อย่างมากต่อวงการการศึกษา ในการจัดการศึกษาปัจจุบันได้นำแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ต่างๆ มาประยุกต์ใช้ได้เหมาะสมกับสถานการณ์และช่วงเวลา ส่งผลให้การจัดการศึกษาได้รับการพัฒนามาอย่างต่อเนื่อง นำไปสู่ทฤษฎีการเรียนรู้แปลกใหม่ที่เหมาะสมกับยุคสมัยตามมาอีกเป็นจำนวนมาก

จุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษา

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2563, น. 19) กล่าวว่าจุดมุ่งหมายของการสอนพลศึกษา แบ่งออกเป็น 2 ระดับใหญ่ ดังนี้

1. จุดมุ่งหมายทั่วไป (General Objectives) เป็นจุดมุ่งหมายระดับปรัชญาของพลศึกษา คือ การมุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดพัฒนาการทั้งร่างกาย (ทักษะและสมรรถภาพทางกาย) จิตใจ อารมณ์ สังคม และจิตวิญญาณ

2. จุดมุ่งหมายเฉพาะ (Specific Objectives) เป็นการเขียนจุดประสงค์การเรียนรู้ ในลักษณะจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม (Behavioral Objectives) ที่ประสงค์จะให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมต่างๆ ออกมาอย่างชัดเจน ทั้งสังเกตเห็นและประเมินได้ เป็นจุดมุ่งหมายระดับหลักสูตร ระดับรายวิชา/หน่วยการเรียนรู้ และระดับชั้นเรียน

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548, น. 1-2) กล่าวว่า การพลศึกษาและการกีฬา เป็นกระบวนการการศึกษาที่มีจุดมุ่งหมายปลายทางอย่างเดียวกัน คือ เมื่อผู้เรียนมีส่วนร่วมลงมือ และปฏิบัติจริงด้วยตนเองแล้ว นักเรียนจะมีพัฒนาการทั้ง 5 ด้านพร้อมกัน คือ

1. การพัฒนาทางด้านร่างกาย ทำให้ร่างกายแข็งแรงมีสุขภาพดี
2. การพัฒนาทางด้านทักษะ ทำให้สามารถเล่นกีฬาได้ และนำกีฬาไปเล่นในเวลาว่างด้วยความสนุกสนาน

3. การพัฒนาการทางด้านความรู้ ทำให้มีความรู้ความเข้าใจในหลักเบื้องต้นของการเล่นกีฬาและการออกกำลังกาย สามารถเล่นกีฬาและออกกำลังกายได้ด้วยความปลอดภัย

4. การพัฒนาการทางด้านคุณธรรม ทำให้เป็นผู้มีวินัย มีความรักและความสามัคคี มีน้ำใจเป็นนักกีฬา

5. การพัฒนาทางด้านเจตคติที่ดีต่อการพลศึกษาและกีฬา ตลอดจนการออกกำลังกาย ทำให้เป็นผู้มีความรักและเห็นคุณค่าของการพลศึกษา การศึกษาและการออกกำลังกาย ทำให้สามารถเล่นกีฬาตามอุดมคติของกีฬา และออกกำลังกายได้เป็นประจำทุกวัน

จุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษา คือ การจัดการเรียนการสอนที่มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มีพัฒนาการในด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ตลอดจนการปฏิบัติตนให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างปกติ โดยผ่านกระบวนการรูปแบบของพลศึกษา ปฏิบัติตามกฎระเบียบ กติกา รักการออกกำลังกาย มีจิตวิญญาณในการแข่งขัน มีน้ำใจนักกีฬา มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มีบุคลิกภาพและสุขภาพดี มีคุณลักษณะการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี เป็นต้น

การสอนพลศึกษา

ความหมายของการสอน

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2563, น. 2) กล่าวว่า การสอน คือ ศิลปะหรือการเป็นมืออาชีพของครู การสอนเป็นงานของครูหรือการสอนคือการช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ เป็นวิธีการที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ (Knowledge) ความเข้าใจ (Understanding) การคิดวิเคราะห์ (Analyzing) สังเคราะห์ (Synthesising) ความสามารถในการแก้ปัญหา (Problem Solving) ทักษะกระบวนการ (Princess Skills) ความสนุกสนาน (Enjoyment) คุณธรรม (Moral) จริยธรรม (Ethics) และความรู้สึที่ดีต่อการเรียน (Affective) การสอนจึงไม่ได้เป็นเพียงแค่การให้หรือการถ่ายทอดเพียงอย่างเดียว แต่การสอนยังเป็นการแลกเปลี่ยน ซึ่งเปรียบเสมือนเหรียญสองด้านด้วย เช่น การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความรู้ ทักษะคิดระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน เป็นต้น การสอนจึงต้องใช้ทั้งหลักและวิธีการที่ดี มีประสิทธิภาพประกอบกับความถูกต้องเหมาะสม ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยส่งเสริมให้ครูสามารถสอนนักเรียนให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้อย่างสมบูรณ์ครบถ้วนได้ ครูจึงต้องฝึกฝน ปรับปรุง และเปลี่ยนแปลงการสอนอยู่เสมอ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดเช่นเดียวกับวิชาชีพชั้นสูงอื่นๆ และต้องเป็นไปตามมาตรฐานวิชาชีพครู การสอนได้ดียิ่งขึ้นอยู่กับความสามารถในการผสมผสานศาสตร์ ว่าด้วยการสอนกับศิลปะของการสอนเข้าด้วยกัน

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550, น. 2) การสอน หมายถึง กระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับนักเรียน เพื่อให้นักเรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงตามพฤติกรรม ตามจุดประสงค์ที่กำหนด ซึ่งต้องอาศัยทั้งศาสตร์และศิลป์ของผู้สอน

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548, น. 247) หลักและวิธีการสอนวิชาพลศึกษา (Principles and Methods of Teaching Education) หมายถึง หลักการ วิธีการ และกลวิธีต่างๆ ในวิชาพลศึกษา ที่ครูนำมาใช้เป็นสื่อกลางในการเชื่อมเนื้อหาวิชา กิจกรรม และประสบการณ์ ตลอดจนบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมต่างๆ ในการกระตุ้นให้นักเรียนได้เล่นและร่วมปฏิบัติจริงด้วยตนเอง ในกิจกรรมพลศึกษาต่างๆ เพื่อให้มีพัฒนาการตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวังตามที่ได้วางไว้

วิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทางพลศึกษา

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2563, น. 257-265) การดำเนินการจัดการเรียนรู้พลศึกษา มีความแตกต่างจากการดำเนินการจัดการเรียนรู้รายวิชาอื่นๆ ซึ่งมักเป็นรายวิชาที่สอนในห้องเรียนทั่วไป ที่มีโต๊ะ-เก้าอี้ ครูกับนักเรียนและวัสดุอื่นๆ ในห้องสี่เหลี่ยมและอยู่ในที่รวม การจัดและบริหารชั้นเรียนจึงมักไม่ค่อยแตกต่างกัน แต่สำหรับพลศึกษา นอกจากจะมีความแตกต่างกับการสอนรายวิชาอื่น ๆ แล้ว ในแต่ละรายวิชาของพลศึกษาเองก็มีความแตกต่าง เช่น วิชาว่ายน้ำกับวิชาบาสเกตบอลมีความแตกต่างทั้งอุปกรณ์ สถานที่ สิ่งแวดล้อมอื่นๆ รวมทั้งทักษะและหลักการเคลื่อนไหว (ในน้ำกับบนบก) วิชายิมนาสติกสอนในร่ม แต่วิชากรีฑาสอนกลางแจ้ง เป็นต้น ครูพลศึกษาจึงต้องเข้าใจในเรื่องเหล่านี้อย่างลึกซึ้ง เพื่อให้มีความผิดพลาดน้อยที่สุด

โดยทั่วไปกระบวนการดำเนินการจัดการเรียนรู้พลศึกษาในแต่ละคาบ (50-60 นาที) นิยมแบ่งออกเป็น 4-5 ขั้นตอน ซึ่งสามารถบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ 5 ด้านได้ครบถ้วน ดังนี้

1. ขั้นการเตรียมหรือการนำเข้าสู่การเรียนรู้ การเตรียมหรือการนำเข้าสู่การเรียนรู้ ประกอบด้วย 2 กระบวนการย่อย มักใช้เวลาประมาณ 8-10 นาที ดังนี้

1.1 การนำเข้าสู่การเรียนรู้หรือการสำรวจนักเรียน ควรใช้เวลาประมาณ 3-5 นาที

จุดมุ่งหมาย เพื่อให้นักเรียนเกิดความพร้อมที่จะเรียนและครูได้ทราบข้อมูลทั่วไปของนักเรียนในแต่ละคาบ

1.2 การอบอุ่นร่างกายหรือการพัฒนาสมรรถภาพทางกาย ใช้เวลาประมาณ 5-8 นาที เป็นการบริหารร่างกายเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการออกกำลังกายในขั้นต่อไป

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้นักเรียนบริหารร่างกายให้พร้อมที่จะเคลื่อนไหวได้เต็มที่
ในขั้นตอนต่อไปตามกฎของความพร้อม

2. เตรียมจิตใจนักเรียนให้พร้อมที่จะเรียน ถือเป็นการสร้างแรงจูงใจ
อย่างหนึ่งตามกฎของความพร้อม

3. กระตุ้นและสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายให้แก่ระบบอวัยวะต่างๆ
ของร่างกาย เช่น ความแข็งแรงและความอดทนของกล้ามเนื้อและข้อต่อ ความแข็งแรงและ
ความอดทนของระบบไหลเวียนเลือดและระบบหายใจ

2. ขั้นการสอน เป็นขั้นตอนสำคัญ โดยเฉพาะการสอนทักษะและ
หลักการเคลื่อนไหว เป็นขั้นที่ต้องอาศัยความรู้และเทคนิคเฉพาะตัวของครูเป็นอย่างมาก
ครูควรเลือกใช้วิธีสอนและกิจกรรมให้ถูกต้องเหมาะสมมากที่สุดและใช้เวลาให้น้อยที่สุด และ
ไม่ควรใช้เวลามากเกินไป ควรใช้เวลาประมาณ 8-10 นาที

จุดมุ่งหมาย เพื่อให้นักเรียนได้รู้ถึงหลักการวิธีการและท่าทางที่ถูกต้อง
ของการปฏิบัติทักษะต่างๆ และเกิดความรู้ความเข้าใจในเรื่องต่างๆ ตลอดจนเกิดเจตคติที่ดี
ต่อการเรียนพลศึกษาทั้งในปัจจุบันและอนาคต

3. ขั้นการฝึกหัด เป็นขั้นที่มีความสำคัญมากที่สุด เพราะในขั้นนี้นักเรียนจะได้
ฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ด้วยการลงมือกระทำด้วยตนเอง เพิ่มเติมจากที่ครูสอนไปโดยใช้
เวลาประมาณ 20-25 นาที

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการเคลื่อนไหวตามจุดประสงค์
การเรียนรู้ที่กำหนดไว้

2. เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยการลงมือกระทำด้วยตนเอง

3. เพื่อปลูกฝังเจตคติคุณลักษณะและบุคลิกภาพที่ดีให้แก่นักเรียน

4. ขั้นการนำไปใช้ สำคัญต่อการตรวจสอบว่านักเรียนสามารถนำสิ่งที่ได้
เรียนรู้จากขั้นการสอน และขั้นการฝึกหัดไปใช้ในสถานการณ์จริงได้หรือไม่ ขั้นนี้มุ่งเน้นการแข่งขัน
ด้วยการเล่นเกม (Game-based) หรือการเล่นประเภทพลัด (Relays) เป็นสำคัญ โดยใช้เวลา
ประมาณ 8-10 นาที แต่ในบางครั้งอาจรวมกับขั้นการฝึกหัดเลยก็ได้

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้นักเรียนได้นำความรู้และทักษะที่เรียนไปแล้วมาทดลองใช้ในสภาพการณ์ต่างๆ ในรูปแบบการแข่งขัน
2. เพื่อให้เกิดความสนุกสนานการเล่นร่วมกันและสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนคนอื่นๆ
3. เพื่อปลูกฝังคุณลักษณะที่ดีให้นักเรียน เช่น ความมีน้ำใจนักกีฬา การปฏิบัติตามกฎระเบียบ ความมีศีลธรรมและจริยธรรม ความเป็นพลเมืองดี ฯลฯ
5. ขั้นการสรุปและสรุปปฏิบัติ เป็นขั้นตอนสุดท้ายของการดำเนินการจัดการเรียนรู้พลศึกษาในชั้นเรียนโดยใช้เวลาประมาณ 8-10 นาที เป็นขั้นตอนสำคัญอีกขั้นตอนหนึ่ง

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อสรุปผลการเรียนรู้ จะได้แน่ใจว่านักเรียนมีความคิดรวบยอดในสิ่งที่เรียนถูกต้อง
 2. เพื่อให้คำแนะนำเกี่ยวกับจุดดี-จุดบกพร่องของนักเรียนเป็นรายกลุ่มและรายบุคคลให้งานหรือการบ้าน
 3. เพื่อให้นักเรียนได้ปฏิบัติสุนัษที่ดีหลังการเรียนพลศึกษา
- วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548, น. 264) ได้กล่าวว่า ลำดับขั้นตอนของกระบวนการเรียนการสอนของวิชาพลศึกษา ประกอบไปด้วยหลักการที่สำคัญ ดังต่อไปนี้
1. กระบวนการสร้างความพร้อมทางด้านร่างกายและจิตใจ คือ กระบวนการของการเตรียมร่างกายและจิตใจของนักเรียนทุกครั้ง ก่อนที่จะมีการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา
 2. กระบวนการสร้างความเข้าใจและความสามารถในการปฏิบัติในสิ่งที่เรียนได้ เป็นกระบวนการที่ช่วยให้นักเรียนทำความเข้าใจ และเห็นความสำคัญในสิ่งที่จะเรียน เช่น วิธีการเห็นคุณค่าและประโยชน์กิจกรรมที่จะสอน สามารถปฏิบัติและลงเล่นได้ด้วยความปลอดภัยพร้อมความสนุกสนาน ทั้งนี้รวมทั้งระเบียบกติกาการเล่นหรือข้อตกลงอื่นๆ
 3. กระบวนการปฏิบัติจริงเพื่อความสนุกสนานนับว่าเป็นหัวใจสำคัญที่สุดในกระบวนการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา เพราะเป็นกระบวนการที่จะทำให้ให้นักเรียนได้มีโอกาสนำสิ่งที่เคยเรียนรู้แล้วในกระบวนการก่อน มาใช้เล่นเพื่อความสนุกสนาน

ในสภาพการจริง ทำให้นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ได้จริง ได้มีประสบการณ์จริง และได้พัฒนาในด้านต่างๆ ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่วางไว้

4. กระบวนการสรุป การประเมินผล และสุขปฏิบัติเป็นกระบวนการเรียนการสอนสุดท้ายที่ครูจะได้สรุป และประเมินผลการเรียนการสอนที่ผ่านมาให้นักเรียนได้ทราบ เพื่อปรับปรุงสิ่งที่ยังไม่ดีให้ดีขึ้นหรือสิ่งที่ดีอยู่แล้วให้ดียิ่งขึ้นไปอีก

วิธีสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทางพลศึกษาที่ดี ควรมีลำดับขั้นตอนในการสอน ประกอบด้วย ชี้นำเข้าสู่บทเรียนหรือการอบอุ่นร่างกาย การสอนเนื้อหาด้วยการอธิบายและสาธิต การฝึกปฏิบัติทักษะและการเคลื่อนไหว การนำทักษะปฏิบัติไปใช้ในการแข่งขัน และขั้นตอนสุดท้ายคือการสรุปเนื้อหาและการคลายอบอุ่นร่างกาย

การประเมินผลการเรียนรู้ทางพลศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ (2553, น. 36-37) กล่าวว่า การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ในชั้นเรียน หมายถึง กระบวนการเก็บรวบรวมวิเคราะห์ ตีความบันทึกข้อมูลที่ได้จากการวัดและประเมิน ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ โดยการดำเนินงานดังกล่าวเกิดขึ้นตลอดระยะเวลาของการจัดการเรียนการสอน กระบวนการประเมินผล ประกอบด้วย

1. การเก็บรวบรวมข้อมูลที่เหมาะสม
2. การตัดสินคุณค่าของข้อมูลด้วยการเปรียบเทียบกับมาตรฐานบางอย่าง
3. การตัดสินด้วยการใช้พื้นฐานจากข้อมูลและทำการแปลความหมาย

การจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษา

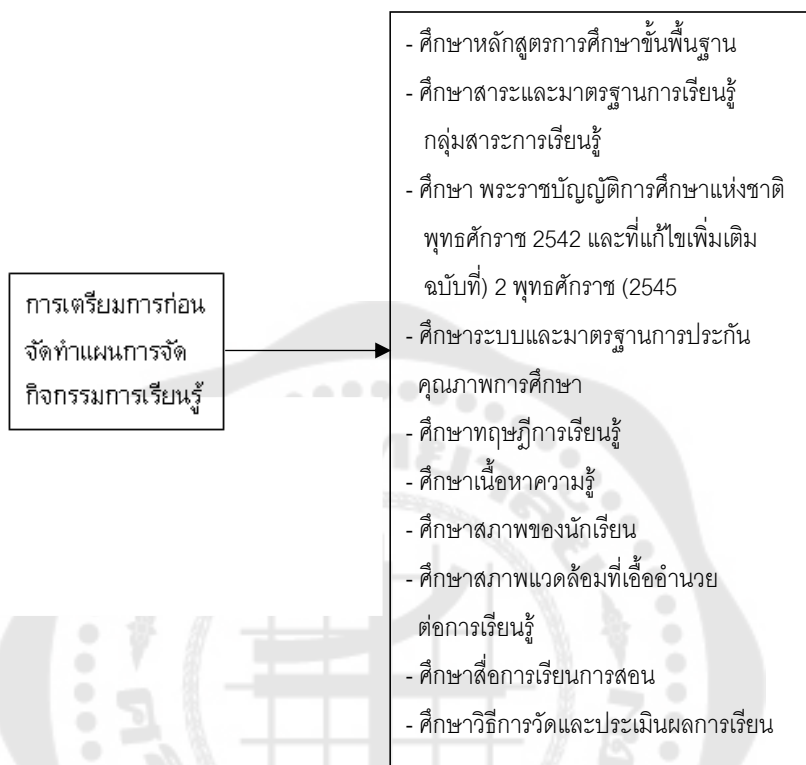
การที่ครูได้ศึกษาพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 และทำความเข้าใจเกี่ยวกับระบบการประกันคุณภาพการศึกษา ย่อมมองเห็นความจำเป็นในการจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ และมีการวางแผนการจัดทำอย่างเป็นระบบ

ในแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทุกรายวิชา จะมีรูปแบบที่คล้ายคลึงกัน คือ มีส่วนของรูปแบบซึ่งจะมีรายละเอียด คือ แผนการจัดการเรียนรู้ที่.. รายวิชา รหัสวิชา เรื่อง ชั้นเวลา (จำนวนชั่วโมง/คาบ) ซึ่งอาจจะมีการสับเปลี่ยนตำแหน่งกันอยู่บ้าง ในกรณีที่สถานศึกษาได้จัดทำหลักสูตรของสถานศึกษาตามมาตรฐานของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ก็อาจจะมีการปรับเปลี่ยนหัวข้อสำคัญในแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้ตามเหมาะสม

เอกรินทร์ สีมหาศาล และคณะ (2552, น. 87-91) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของแผนโดยทั่วไป จะมี 7 องค์ประกอบ ดังนี้

1. สาระสำคัญ เป็นการเขียนในลักษณะเป็นความคิดรวบยอด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้ เขียนในลักษณะจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
3. สาระการเรียนรู้ เป็นการเขียนเนื้อหาสาระในลักษณะเป็นประเด็นสำคัญสั้นๆ สอดคล้องกับเนื้อหาสาระที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้
4. กิจกรรมการเรียนรู้ ระบุวิธีสอน กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เทคนิคการสอนที่หลากหลาย เมื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ครอบคลุมบรรลุมิติวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ เมื่อเรียนครบทุกแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้เรียนจะได้รับความรู้ ทักษะ กระบวนการ และคุณลักษณะ ที่พึงประสงค์ครบถ้วน ตามเป้าหมายการเรียนรู้ของตัวชี้วัดและมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้
5. สื่อ แหล่งการเรียนรู้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ จะกำหนดสื่อการเรียนรู้ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนไว้อย่างชัดเจน มีใบความรู้ ใบงาน แบบฝึกทักษะ การเรียนรู้เอกสารเพิ่มเติมสำหรับผู้สอนตามความเหมาะสม และบอกแหล่งเรียนรู้ที่สำคัญ ที่จะช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนด
6. การวัดและประเมินผล ทุกแผนการจัดการเรียนรู้จะระบุรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องการวัดและประเมินผล หลักฐานการเรียนรู้ ร่องรอยการเรียนรู้ วิธีการวัดและประเมินผล เครื่องมือในการวัดและประเมินผล
7. บันทึกผลการจัดการเรียนรู้ เป็นการบันทึกผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อนำไปปรับปรุงและพัฒนาวิธีการจัดการเรียนรู้ให้บรรลุเป้าหมาย

ขั้นตอนในการเตรียมการก่อนจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้



ภาพประกอบ 2 ขั้นตอนในการเตรียมการก่อนจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

หลักการเขียนแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548, น. 1-5) ได้เสนอแนวทางในการจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาพลศึกษาไว้ว่า เพื่อให้การทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาพลศึกษาในกิจกรรมต่างๆ ได้ถูกต้อง มีความสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของหลักสูตรวิชาพลศึกษา หลักการและปรัชญาการสอนวิชาพลศึกษาอย่างแท้จริง จึงควรปฏิบัติดังนี้

1. จุดประสงค์ในการจัดการเรียนการสอนให้กับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา เพื่อให้ให้นักเรียนมีการพัฒนาการในทุกๆ ด้าน ดังนี้

1.1 ให้มีร่างกายแข็งแรงในการที่จะนำไปสู่การมีสุขภาพดี

1.2 ให้มีทักษะพื้นฐานพอที่จะนำไปเล่นเพื่อความสนุกสนานในเวลาว่างตามอัธยาศัยของตนเองได้

1.3 ให้มีความรู้ที่ง่าย ๆ และจำเป็นในการเล่นกีฬา

1.4 ให้มีคุณธรรม มีน้ำใจนักกีฬา มีระเบียบวินัย

1.5 ให้มีทัศนคติที่ดี เห็นคุณค่าจากการออกกำลังกายและเล่นกีฬา อันเนื่องมาจากการเล่นด้วยความสนุกสนาน

ดังนั้นการจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จึงควรทำเพื่อมุ่งเน้นให้นักเรียนได้รับผลประโยชน์ในทุกๆ ด้าน ตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้นพร้อมๆ กันในทุกด้าน ทุกๆ ชั่วโมง เรียนด้วย โดยมุ่งเน้นให้นักเรียนมีทักษะพื้นฐานพอเล่นกีฬาเป็นตามอัธยาศัยของตนเองเป็นสำคัญ มิใช่มุ่งเน้นให้นักเรียนเล่นกีฬาเก่งโดยสอนทักษะทุกอย่างในกีฬานั้นๆ

2. การพัฒนาการในด้านต่างๆ ตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จะต้องเกิดจากการที่ให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมและลงมือปฏิบัติในสภาพการณ์จริง คือนักเรียนได้มีร่างกายแข็งแรง มีความรู้ มีคุณธรรม และมีทัศนคติที่ดีจากการเล่นจริง ลงมือปฏิบัติจริง มากกว่าที่จะใช้เวลาทั้งชั่วโมงเพื่ออธิบายกฎกติกาการเล่นหรือฝึกหัดทักษะ

3. ยกเว้นชั่วโมงที่ 1 การวางแผนการสอนในแต่ละชั่วโมง ควรจะต้องมีผลการเรียนรู้ที่คาดหวังให้ครบทุกด้านทั้ง 5 ด้าน ตามที่กล่าวข้างต้นทุกๆ ชั่วโมง และแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ควรจะเป็นแผนรายชั่วโมง คือแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้หนึ่งๆ ควรจะสอนเพียงหนึ่งชั่วโมงเท่านั้น แทนที่จะเป็นหนึ่งแผนต่อการสอนหลายๆ ชั่วโมง

4. เมื่อมีการวางแผนการเรียนรู้ที่คาดหวังให้ครบทุกด้านทั้ง 5 ด้านแล้ว ควรมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนได้บรรลุตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวังที่ได้วางไว้ในทุกด้านเช่นเดียวกัน โดยครูอาจจะจัดกิจกรรมการสอนใดเป็นกิจกรรมที่จะช่วยให้บรรลุผลการเรียนรู้ที่คาดหวังข้อใดในขั้นตอนใดก็ได้ เช่น ในขั้นตอนของการอบอุ่นร่างกาย อาจจะมีกิจกรรมเสริมให้มีสมรรถภาพในผลการเรียนรู้ที่คาดหวังด้านสมรรถภาพทางกายด้วย นอกจากนี้ก็อาจจะมีในขั้นตอนของการเล่นเพื่อความสนุกสนานด้วยก็ได้ หรือในผลการเรียนรู้ที่คาดหวังด้านทักษะ ด้านความรู้ ความเข้าใจ ด้านคุณธรรม และด้านเจตคติ สามารถจะทำให้บรรลุได้ในขั้นตอนของการสอนและการเล่นเกมเพื่อความสนุกสนาน การเล่นเกมในสภาพการณ์ที่เป็นจริงด้วยวิธีการที่ถูกต้องและเกิดความสนุกสนาน เป็นการสร้างความรู้สึที่ดี สร้างเจตคติที่ดีในตัวนักเรียน และในขณะเดียวกัน นักเรียนได้ออกกำลังกาย พร้อมทั้งฝึกหัดทักษะกีฬาชนิดต่างๆ ที่สอนได้ เข้าใจเรียนรู้ถึงระเบียบวินัย กติกาการเล่น การเล่นร่วมกัน การช่วยเหลือกัน การร่วมมือกัน ในสภาพการณ์ที่ได้ลงมือปฏิบัติจริงด้วยตนเอง ดังนั้น ความสำคัญของการสอนวิชาพลศึกษาในแต่ละชั่วโมงควรจะอยู่ที่จุดนี้มากกว่าส่วนอื่น

5. เมื่อกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังให้ครบทุกด้านในทุกชั่วโมงเรียน และได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนได้บรรลุตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวังทุกด้านทุกชั่วโมงแล้ว การวัดผลและให้คะแนนนักเรียน ควรจะต้องวัดผลและให้คะแนนนักเรียนในทุกๆ ด้าน ทั้ง 5 ด้าน ด้านละเท่าๆ กันด้วย และการวัดผลการให้คะแนนนั้นควรจะเป็นไปตามหลักการของการวัดผลและให้คะแนนที่ว่า ในวิชาหนึ่งๆ นั้นควรจะใช้เวลาเพียงประมาณร้อยละ 10 ของเวลาเรียนทั้งหมดเท่านั้น

6. ในกรณีที่มีการวัดผลและให้คะแนนที่มีการแบ่งอัตราส่วนเป็นคะแนนระหว่างภาคและปลายภาคเป็นร้อยละ 70:30 หรือ ร้อยละ 80:20 คะแนน ระหว่างภาคร้อยละ 70 หรือ 80 นั้น ก็คือ คะแนนที่ได้จากการวัดทั้ง 5 ด้าน ด้านละเท่าๆ กัน และคะแนนปลายภาค ร้อยละ 30 หรือ 20 ก็คือคะแนนที่ได้จากการวัดทั้ง 5 ด้าน ด้านละเท่าๆ กันเช่นเดียวกัน

7. ผู้จัดทำแผนควรจะต้องระลึกไว้เสมอว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แต่ละแผนที่จัดทำนั้นควรจะต้องมีความเป็นไปได้ด้วย คือควรจะต้องสามารถนำไปปฏิบัติได้ในสภาพการณ์จริงในเวลาจำกัดเพียง 1 ชั่วโมง ซึ่งเป็นเวลารวมตั้งแต่เริ่มออกจากห้องเรียนไปสู่สนาม และกลับเข้าสู่ห้องเรียนเหมือนเดิมอีกครั้ง

8. การสอนแต่ละชั่วโมง ครูจะต้องระลึกไว้เสมอว่า ในแต่ละชั่วโมงของการสอนนั้นควรเป็นชั่วโมงของการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนการเล่นกีฬา ในสภาพการณ์ที่แท้จริงของเกมนั้นๆ ตามอัตราของตนเองให้มากที่สุดเป็นสำคัญ เช่น อาจจะดัดแปลงเกมให้นักเรียนเล่นวอลเลย์บอล 3 คน ซึ่งน้อยกว่าที่กติกากำหนด ทั้งนี้เพื่อความสนุกสนาน มีประสบการณ์ สามารถนำไปเล่นในเวลาว่างต่อไปอีกได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเล่นที่มีความสนุกสนานของนักเรียนแต่ละคนนั้น ไม่จำเป็นต้องมีทักษะในกีฬานั้นๆ ดี และถูกต้องก่อนเสมอไป

9. ในขณะที่นักเรียนเล่นเกมในสนามเล็กตามที่กล่าวมา ครูอาจจะแก้ไข และอธิบายกฎกติกา ระเบียบการเล่น หรือทักษะต่างๆ ที่ถูกต้องเป็นระยะๆ ตลอดการเล่นควบคู่กันไป การกระทำเช่นนี้จะช่วยให้นักเรียนได้เรียนไป รู้ไป ได้ออกกำลังกายไป และฝึกหัดทักษะไปด้วย ความสนุกสนานควบคู่กันไป นักเรียนมีโอกาสได้รับประโยชน์มีการพัฒนาการในด้านต่างๆ มากขึ้น จะทำให้นักเรียนได้มีโอกาสได้เล่นเกมกีฬาชนิดนั้นๆ ในสภาพการณ์ที่แท้จริง โดยไม่ต้องฝึกแต่ทักษะอย่างเดียวแต่ไม่มีโอกาสได้เล่นเกมเลย จะทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายวิชาพลศึกษา

10. ในการสอนกิจกรรมแต่ละอย่าง ครูควรจะทำแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อมุ่งให้นักเรียนมีทักษะพื้นฐานที่จำเป็นและนักเรียนสามารถเล่นกีฬานั้นๆ ได้ ถือว่าเป็น การเพียงพอแล้ว ครูไม่จำเป็นต้องสอนทักษะทุกอย่างที่มีอยู่ในกีฬานั้น

11. การที่นักเรียนมีความสนุกสนานกับการเล่นกีฬาเพียงใด ความรัก และความผูกพันกับกีฬาที่เล่นจะมีมากเพียงนั้น และถ้านักเรียนได้เล่นกีฬาตามที่นักเรียนรักเป็น ประจำทุกวันมากเพียงใด โอกาสที่นักเรียนจะบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ทางพลศึกษาก็จะมีมาก ตามไปด้วย

12. ความมุ่งหมายของการสอนกิจกรรมกีฬานิตต่างๆ ก็เพื่อให้นักเรียนได้มี ทักษะพื้นฐานง่ายๆ เพื่อให้นักเรียนได้เล่นเป็นและเล่นได้ตามอัธยาศัยของตนเอง ไม่ใช่เพื่อให้เล่นเก่ง ฉะนั้นเมื่อครูได้สาธิตให้นักเรียนได้เห็น ได้ลองปฏิบัติตาม และได้ฝึกหัดพอสมควรแล้ว ก็ควรปล่อยให้ นักเรียนได้เล่นด้วยความสนุกสนาน ตามหลักแล้วเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ที่จะสอนให้นักเรียนทั้งชั้น มีความเก่งในกีฬานิตหนึ่งชนิดใดได้เหมือนกันทุกคน

13. การทำรายงานแผนการจัดการเรียนรู้ ควรจะเป็นไปในลักษณะของ การตรวจสอบหรือประเมินดูว่าแผนที่ทำขึ้นนั้น สามารถนำไปปฏิบัติได้หรือไม่ หรือมีอุปสรรคอย่างไร และได้ดำเนินการแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้นแล้วอย่างไรบ้าง และควรหาประสิทธิภาพของแผนด้วย วิธีการที่ถูกต้อง มากกว่าการทดสอบความแตกต่างผลของการใช้แผนระหว่างก่อนและ หลังการสอน

ในการศึกษาครั้งนี้ ได้นำแนวทางการจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังกล่าวมาประยุกต์ โดยปรับเปลี่ยนองค์ประกอบเพื่อให้สอดคล้องกับการสอนพลศึกษา โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ ดังนี้

1. ส่วนนำ ประกอบด้วย ชื่อเรื่อง จำนวนชั่วโมง รายวิชา ระดับชั้น ภาคเรียน และปีการศึกษา

2. มาตรฐานการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้

3. สาระสำคัญ

4. ผลการเรียนรู้

5. สาระการเรียนรู้

1. กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบบเพื่อน ช่วยเพื่อน และเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี ประกอบด้วย 5 ขั้น ดังนี้

1.1 ขั้นเตรียม

1.2 ชั้นอธิบายและสาริต

บอกเป้าหมายการเรียนรู้ในกิจกรรมครั้งนี้

นักเรียนร่วมกันวิเคราะห์เป้าหมาย

นักเรียนออกแบบ วางแผนการแก้ปัญหาด้วยความคิดสร้างสรรค์ที่หลากหลาย

1.3 ชั้นฝึกหัด เพื่อสร้างเสริมประสบการณ์และความชำนาญที่สอดคล้องกับเป้าหมาย

1.4 ชั้นการนำไปใช้ นักเรียนนำแนวทางที่ออกแบบวางแผนไว้มากใช้ในการแก้ปัญหาต่อเป้าหมายอย่างสร้างสรรค์

1.5 ชั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ

สื่อการเรียนรู้

การวัดผลและประเมินผล

กิจกรรมเสนอแนะ

การจัดการเรียนรู้แบบปกติ

ความหมายของวิธีการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

วัลยา บุญอากาศ (2556, น. 45) การจัดการเรียนรู้แบบปกติ หมายถึง วิธีการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบบรรยาย โดยครูเป็นผู้อธิบาย มีสื่อการเรียนรู้ที่มาจากคู่มือแบบเรียนต่างๆ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนขึ้นอยู่กับความสามารถและเทคนิคในการถ่ายทอดของครูผู้สอนเป็นหลัก

วิริยา วิริยารัมภะ (2549, น. 50) กล่าวว่า วิธีการจัดการเรียนรู้แบบปกติ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่ยึดตามคู่มือการสอนของกรมวิชาการ มีการบรรยาย อภิปราย ชักถาม และใช้สื่อการสอน หรือทำกิจกรรมอื่นๆ ตามความเหมาะสมของครู โดยครูเป็นผู้เตรียมข้อมูลความรู้มาถ่ายทอดให้แก่ผู้เรียน

บุญชม ศรีสะอาด (2546, น. 41) กล่าวว่า วิธีการจัดการเรียนรู้แบบปกติ บางครั้งอาจเรียกว่า วิธีการจัดการเรียนรู้แบบบรรยาย ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ที่อาศัยความสามารถของผู้สอนในการเรียบเรียงเนื้อหาสาระและการใช้เทคนิคในการถ่ายทอดเนื้อหาสาระให้น่าสนใจ

สรุป การจัดการเรียนรู้แบบปกติ หมายถึง การจัดการเรียนรู้ตามแบบคู่มือครูเป็นหลัก ที่ครูผู้สอนเป็นผู้รับผิดชอบในการจัดกิจกรรมเป็นส่วนใหญ่ ประกอบด้วย การจัดเตรียมสื่อการสอน การบรรยาย การเป็นผู้นำอภิปราย การกำหนดข้อคำถาม และการนำสื่อมาใช้ประกอบการสอน โดยให้นักเรียนเป็นผู้รับการถ่ายทอด และอาจให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมบางประเภท

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

สุกัญญา กตัญญู (2542, น. 55) วิธีการจัดการเรียนแบบปกติ สามารถแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน เป็นการเตรียมผู้เรียนให้พร้อมที่จะเรียน โดยครูกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจด้วยกิจกรรมต่างๆ
2. ขั้นสอน เป็นการดำเนินกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ด้วยวิธีการต่างๆ
3. ขั้นสรุป เป็นการสรุปเนื้อหาสาระและความคิดรวบยอดของบทเรียน โดยครูเลือกใช้กิจกรรมการสรุปในลักษณะต่างๆ

กรมวิชาการ (2545, น. 53) ได้กล่าวถึง การสอนตามปกติตามหลักสูตรการสอนพลศึกษา แบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอน ดังนี้ การเตรียมหรือการนำเข้าสู่บทเรียน การสอน การฝึกหัด การนำไปใช้ และการสรุปและสรุปปฏิบัติ

สรุป การจัดการเรียนการสอนแบบปกติในการศึกษาคำนี้จะจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามหลักการสอนทางพลศึกษา 5 ขั้นตอน ประกอบด้วย ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (อบอุ่นร่างกาย) ขั้นอธิบายและสาธิต ขั้นฝึกหัด ขั้นนำไปใช้ และขั้นสรุปและสรุปปฏิบัติ

การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

พัฒนาการของการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นการสอนที่มีพื้นฐานมาจากแนวคิดที่เกี่ยวกับการกระจายบทบาทในการสอน กลวิธีแบบเพื่อนช่วยสอนเป็นการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนสอนกันเอง วิธีการสอนดังกล่าวมีรากฐานมาจากแนวคิดทัศนคติเกี่ยวกับกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ ซึ่งการให้ผู้เรียนมาช่วยสอน (ทิสนา แคมมณี, 2550, น. 30) ซึ่งแนวคิดเกี่ยวกับวิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ได้มีการพัฒนาเป็นเวลานาน ซึ่งกล่าวสรุปได้ดังนี้ สำหรับในวงการการศึกษาของประเทศไทยนั้น ได้มีการนำเอาวิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมาประยุกต์ใช้ให้กับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน นับตั้งแต่มีการสัมมนาเกี่ยวกับการพิจารณาวัตถกรรมและเทคโนโลยีปรับปรุงคุณภาพการศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา มัธยมศึกษาที่มีครูไม่ครบชั้น เนื้อหาตอนหนึ่งของการรายงานการสัมมนาได้กล่าวถึงเรื่องการบริหารงานของครู และในที่ประชุมได้เสนอวิธีการแก้ปัญหาโดยการให้นักเรียนที่มีผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ที่ดีทำการสอนและทำการแนะนำแก่นักเรียนที่เรียนอ่อน นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงการที่ให้นักเรียนที่อยู่ในชั้นที่สูงกว่ามาสอนนักเรียนที่อยู่ในชั้นที่ต่ำกว่าอีกด้วย

ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นการจัดการองค์ความรู้ก่อนการลงมือทำกิจกรรม (Learning Before Doing) เพื่อเป็นการแสวงหาผู้ช่วยที่มีความสามารถที่แตกต่างมาแลกเปลี่ยนประสบการณ์ความรู้ เพื่อขยายกรอบความคิดให้กว้าง มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยอาศัยคนมาเป็นธงนำเปิดมุมมองทางด้านความคิดที่หลากหลายจากการแลกเปลี่ยนกันระหว่างทีมหรือบุคคลต่อบุคคล (นันทวัน วัฒนมงคลสุข และคณะ, 2560, น. 277-280) วิธีการให้ผู้เรียนสอนกันเองนี้ ผู้เรียนจะเรียนรู้อะไรต่างๆ ได้จากกันและกัน และการเรียนรู้แบบนี้ทำให้ผู้เรียนรู้เข้าใจเกิดการเรียนรู้ได้ เนื่องจากภาษาที่ใช้ในการพูดจาสื่อสารกันนั้น สามารถสื่อความหมายระหว่างกันและกันได้เป็นอย่างดี เนื่องจากเพื่อนนักเรียนเป็นวัยเดียวกัน ซึ่งสามารถช่วยในการถ่ายทอดสิ่งที่เขาได้เรียนรู้มาให้เพื่อนๆ ฟังด้วยภาษาและรูปแบบของเขาเอง ก็จะทำให้นักเรียนเข้าใจในความรู้ นั้นได้แจ่มแจ้งมากยิ่งขึ้น ผู้เรียนซึ่งได้รับฟังจากเพื่อนก็จะได้รับประโยชน์ด้วย (กรมวิชาการ, 2545, น. 61 - 63)

ดังนั้น จึงพอสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง การจัดการเรียนการสอนให้แก่นักเรียนโดยเป็นวิธีการรวมกลุ่มของนักเรียน เพื่อการทำงานหรือปฏิบัติกิจกรรมร่วมกันในการเรียนการสอน โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สอนกันเอง เรียนรู้จากการรวมกลุ่ม ซึ่งผู้เรียนจะมีการถ่ายทอดด้วยภาษาของเขาเอง เป็นการช่วยให้ผู้เรียนที่เรียนช้าเกิดการเรียนรู้ได้และยังมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน

องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน มีดังนี้

อภินัน อรกุล (2543, น. 41 - 44) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ไว้ดังนี้

1. ความคิดรวบยอด
2. จุดประสงค์
3. เนื้อหาสาระ
4. กิจกรรมการเรียนการสอน
 - 4.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน เป็นการเตรียมการเพื่อให้นักเรียนมีความพร้อมที่จะเรียนโดย ครูแบ่งกลุ่ม ชี้แจงวิธีการเรียน ครูกระตุ้นนักเรียนด้วยคำถาม
 - 4.2 ขั้นสาธิตหรือยกตัวอย่าง นักเรียนแต่ละกลุ่มจะได้เรียนจากครูหรือเพื่อนในชั้นเรียน โดยจะอธิบายพร้อมยกตัวอย่างที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรียน
 - 4.3 ขั้นฝึกหัด เป็นการฝึกทักษะกระบวนการกลุ่มโดยนักเรียน ในขั้นนี้กลุ่มเพื่อนจะมีบทบาทสำคัญ โดยนักเรียนเก่งจะทำหน้าที่ช่วยเหลือ ฝึกทักษะให้กับสมาชิกภายในกลุ่ม

และสมาชิกทุกคนภายในกลุ่มสามารถเป็นตัวแทนกลุ่มในการแสดงผลงาน จากการฝึกทักษะของกลุ่มตนเองได้

4.4 ขั้นการสรุปและตรวจสอบ ฝึกทักษะกระบวนการกลุ่ม โดยนักเรียนภายในกลุ่มช่วยกันสรุปผลงานหรือนำเสนอผลงานทางวิชาการ

4.5 ขั้นฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ ให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะอีกครั้ง โดยให้นักเรียนได้ฝึกบ่อยๆ ด้วยการฝึกนอกเวลาเรียนหรือในชั้นเรียนเมื่อมีเวลาว่าง

5. สื่อการเรียนการสอน

6. การวัดผลประเมินผล

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนในครั้งนี้ จะดำเนินการแบ่งกลุ่มตามสภาพที่เป็นจริงของผู้เรียนแต่ละคน โดยวัดความสามารถกันและจัดการเรียนการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันภายในกลุ่ม โดยครูจะเป็นผู้คอยแนะนำให้นักเรียนปฏิบัติและเข้าร่วมกิจกรรมอย่างทั่วถึง

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ชูศรี วงศ์รัตนะ และคณะ (2545, น. 55 - 57) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ควรดำเนินการตามแนวทาง ดังนี้

1. เพื่อนผู้สอนต้องมีลักษณะจำเป็น เช่น เข้าใจจุดประสงค์การสอน จำแนกได้ว่าคำตอบที่ถูกที่ผิดแตกต่างกันอย่างไร สามารถให้การเสริมแรงแก่เพื่อนๆ รู้จักบันทึกความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของเพื่อน และมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนผู้เรียน

2. กำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ชัดเจน

3. กำหนดขั้นตอนการสอนชัดเจนและให้เพื่อนผู้เรียน รู้ตามขั้นตอนที่กำหนด

4. เรื่องที่ใช้เรียนรู้ควรเป็นเรื่องสั้นๆ โดยการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนหรือให้นักเรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เป็นผลดีต่อผู้เรียนหลายอย่าง

5. ผู้เรียนที่เป็นเพื่อนผู้สอน มีโอกาสได้สังเกตการณ์สอนของครู เพื่อเป็นแบบอย่างในการช่วยเหลือเพื่อนได้ขยายความคิด ความเข้าใจของตนไปด้วย

6. การให้ผู้เรียนช่วยเหลือผู้อื่น ทำให้มองเห็นและเข้าใจปัญหาของตนเองได้ดียิ่งขึ้น

การเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี.

ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี.

ธีระพงษ์ ฤทธิ์ทอง (2545, น. 170) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี. หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมืออีกรูปแบบหนึ่งโดยสลาวิตแห่งมหาวิทยาลัยจอห์น ฮ็อปกินส์ เป็นผู้พัฒนาขึ้น เป็นเทคนิคการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับการสอนเนื้อหาความรู้ ความเข้าใจ อาจใช้หนังสือเรียน หรือใบความรู้เป็นสื่อการเรียนรู้ของนักเรียน

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2546, น. 170-175) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี. หมายถึง การเรียนรู้แบบร่วมมืออีกรูปแบบหนึ่งคล้ายกับเทคนิคแบบ ที.จี.ที. ที่แบ่งผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันออกเป็นกลุ่มเพื่อทำงานร่วมกัน กลุ่มละประมาณ 4-5 คน โดยกำหนดให้สมาชิกของกลุ่มได้ศึกษาความรู้ที่ผู้สอนจัดเตรียมแล้วทำการทดลองความรู้ คะแนนที่ได้ของสมาชิกแต่ละคนนำมาบวกเป็นคะแนนของทีม ดังนั้นสมาชิกของกลุ่มจะต้องมีการกำหนดเป้าหมายร่วมกัน เพื่อความสำเร็จของกลุ่ม

แคทรียา ใจมูล (2550, น. 14) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี. หมายถึง การเรียนที่จัดให้ผู้เรียนได้เรียนเป็นกลุ่มคละกันในระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ระดับสูง 1 คน ระดับปานกลาง 2 คน และระดับอ่อน 1 คน จุดประสงค์หลัก คือ ช่วยให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และมุ่งเน้นให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม

สุคนธ์ สินธพานนท์ และคณะ (2552, น. 38) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี. หมายถึง เทคนิคแบ่งปันความสำเร็จ มีการพัฒนามาจากเทคนิคการจัดทีมแข่งขัน แต่จะเป็นการร่วมมือกันระหว่างสมาชิกในกลุ่ม โดยทุกคนจะต้องพัฒนาความรู้ของตนเองในเรื่องที่ผู้สอนกำหนด ซึ่งจะมีการช่วยเหลือแนะนำความรู้ให้แกกัน มีการทดสอบความรู้เป็นรายบุคคลแทนการแข่งขัน และรวมคะแนนเป็นกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนมากที่สุดจะเป็นฝ่ายชนะ นักการศึกษาที่คิดเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี. คือ สลาวิต

วัลยา บุญอากาศ (2556, น. 35) การเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี. เป็นการเรียนที่จัดขึ้นให้ผู้เรียนที่ได้แบ่งกลุ่มคละความสามารถกัน คือ เก่ง ปานกลาง อ่อน ได้ดำเนินกิจกรรมร่วมกัน โดยมีผลคะแนนจากการทดสอบหลังการเรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี. ของสมาชิกแต่ละคน มาเป็นคะแนนของกลุ่ม โดยเปรียบเทียบกับคะแนนฐานแล้วเกิดคะแนนพัฒนาการ เพื่อดัดสินการแข่งขันเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การทำงานที่เป็นทีม จนสามารถทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นได้

สรุปได้ว่า การเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี. หมายถึง การเรียนที่มีการแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มเล็กๆ ประมาณกลุ่มละ 4-5 คน โดยแต่ละความสามารถทางการเรียนที่แตกต่างกัน ซึ่งอยู่รวมกันในห้องเรียนที่มีสภาพแวดล้อมเดียวกัน มีอัตราส่วนระหว่างนักเรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน เป็น 1 : 2 : 1 ผู้ที่มีความรู้จะต้องอธิบายให้ความช่วยเหลือแก่สมาชิกที่ยังไม่เข้าใจ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มจะดูได้จากการประเมินตามสภาพของสมาชิกในกลุ่มและแบบทดสอบที่ผู้สอนสร้างขึ้น

รูปแบบของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี.

ยงยุทธ กันไชยศักดิ์ (2545, น. 16-17) กล่าวถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี. ว่าประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ

1. การนำเสนอบทเรียน (Class Presentation) เป็นการสอนโดยตรงจากครูที่มีการบรรยายอธิบาย
2. การจัดกลุ่ม (Teams) ในแต่ละกลุ่มจะประกอบด้วย สมาชิกที่มีความสามารถคละกัน คือ นักเรียนที่มีความสามารถที่ดี 1 คน นักเรียนที่มีความสามารถปานกลาง 2-3 คน และนักเรียนที่มีความสามารถที่อ่อน 1 คน สมาชิกภายในกลุ่มมีการพูดคุยซักถามถึงปัญหา ร่วมมือช่วยเหลือข้อผิดพลาด เพื่อให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีความรู้ความเข้าใจมากที่สุด
3. การทดสอบ (Quizzes) หลังจากครูนำเสนอบทเรียน จะมีการทดสอบนักเรียนเป็นรายบุคคล โดยไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนปรึกษากันในขณะที่ทำการทดสอบ ซึ่งเป็นสาเหตุให้นักเรียนต้องมีความรับผิดชอบตนเอง
4. คะแนนพัฒนาเป็นรายบุคคล (Individual Improvement Score) เพื่อให้ นักเรียนแต่ละคนบรรลุวัตถุประสงค์ หรือเพื่อแสดงออกถึงความสามารถของตนเองให้ดีกว่าครั้งก่อน นักเรียนแต่ละคนสามารถทำคะแนนสูงสุดให้กลุ่มของตนได้ เพราะคะแนนพัฒนานี้ได้จากการเปรียบเทียบคะแนนที่นักเรียนทำแบบทดสอบได้กับคะแนนพื้นฐานของตนเอง ซึ่งคิดมาจากคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบที่ผ่านมา
5. การตระหนักถึงความสำเร็จของกลุ่ม (Team Recognition) กลุ่มจะได้รับรางวัลก็ต่อเมื่อกลุ่มนั้นได้รับความสำเร็จเหนือกลุ่มอื่น ซึ่งตัดสินกันด้วยคะแนนพัฒนาการของสมาชิกทุกคนในกลุ่มมาเป็นคะแนนของกลุ่ม

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2546, น. 170-175) กล่าวถึงรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี. มีองค์ประกอบสำคัญ ดังนี้

1. การเสนอเนื้อหา ผู้สอนทบทวนบทเรียนที่เรียนมาแล้ว และนำเสนอเนื้อหาสาระหรือความคิดรวบยอดใหม่
2. การทำงานเป็นทีมหรือกลุ่ม ผู้สอนจัดกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันและชี้แจงให้ผู้เรียนทราบถึงบทบาทหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่ม ที่จะต้องช่วยและร่วมกันเรียนรู้ เพราะผลการเรียนของสมาชิกแต่ละคนส่งผลต่อผลรวมของกลุ่ม
3. การทดสอบย่อย สมาชิกหรือผู้เรียนทุกคนทำแบบทดสอบย่อยเป็นรายบุคคล หลังจากเรียนรู้หรือทำกิจกรรมแล้ว
4. คะแนนพัฒนาการของผู้เรียน เป็นคะแนนการพัฒนาหรือความก้าวหน้าของสมาชิกแต่ละคน ซึ่งผู้สอนและผู้เรียนอาจร่วมกันกำหนดคะแนนการพัฒนาเป็นเกณฑ์ขึ้นมาก็ได้
5. การรับรองผลงานและเผยแพร่ชื่อเสียงทีม เป็นการประกาศผลงานทีมเพื่อรับรองและยกย่องชมเชยในรูปแบบต่างๆ

หลักการพื้นฐานของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี

ในการจัดการเรียนรู้แบบ เอส.ที.เอ.ดี. นั้น สมาชิกในกลุ่มทุกคนต้องปฏิบัติตามหลักการพื้นฐาน 5 ประการ ดังต่อไปนี้

1. การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันเชิงบวก (Positive Interdependent) นักเรียนจะรู้สึกว่าการตนเองจำเป็นจะต้องอาศัยผู้อื่นในการที่จะทำงานกลุ่มให้สำเร็จ กล่าวคือ "ร่วมเป็นร่วมตาย" วิธีการที่จะทำให้เกิดความรู้สึกเช่นนี้ อาจจะได้โดยทำให้มีจุดมุ่งหมายร่วมกัน ประเด็นที่สำคัญก็คือ สมาชิกทุกคนในกลุ่มจะต้องทำงานกลุ่มให้เป็นผลสำเร็จ ซึ่งความสำเร็จนี้จะขึ้นอยู่กับความร่วมมือร่วมใจของสมาชิกทุกคน
2. การติดต่อปฏิสัมพันธ์โดยตรง (Face to Face Interaction) เนื่องจากการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันเชิงบวก จะต้องมีการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันระหว่างนักเรียนที่เป็นสมาชิกกลุ่ม การอภิปรายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันโดยเปิดโอกาสให้สมาชิกได้เสนอแนวคิดใหม่ๆ เพื่อเลือกสิ่งที่ดีที่ถูกต้องและเหมาะสมที่สุด
3. การรับผิดชอบงานกลุ่มของกลุ่ม (Individual Accountability at Group Work) การจัดการเรียนรู้แบบ เอส.ที.เอ.ดี. สมาชิกต้องช่วยกันเรียนรู้และช่วยกันทำงาน ซึ่งทุกคนจะต้องมีความเข้าใจในเนื้อหาที่ได้รับมอบหมาย อันจะก่อให้เกิดผลสำเร็จของกลุ่ม

4. ทักษะในความสัมพันธ์กับกลุ่มเล็กและผู้อื่น (Social Skills) ครูควรจัดสถานการณ์ที่จะส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ทักษะมนุษยสัมพันธ์และกลุ่มสัมพันธ์ เพื่อให้สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจุดนี้เป็นหลักการหนึ่งที่ทำให้นักเรียนที่เรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ เอส.ที.เอ.ดี. แตกต่างจากการเรียนเป็นกลุ่มแบบเดิมที่เคยใช้กันมานาน จากทักษะการทำงานกลุ่มนี้เอง ที่จะทำให้นักเรียนช่วยเหลือเอื้ออาทรในการถ่ายทอดความรู้ซึ่งกันและกัน และมีการร่วมมือในกลุ่ม ดังนั้นทุกคนจึงเกิดการเรียนรู้ที่จะมีส่วนร่วมในการทำงานให้กลุ่มได้รับความสำเร็จ

5. กระบวนการกลุ่ม (Group Processing) กระบวนการกลุ่ม หมายถึง การให้นักเรียนมีเวลาและใช้กระบวนการในการวิเคราะห์ว่ากลุ่มทำงานได้เพียงใด และสามารถนำทักษะสังคมและมนุษยสัมพันธ์ได้เหมาะสม กระบวนการกลุ่มนี้จะช่วยให้สมาชิกในกลุ่มทำงานได้ผล ในขณะที่สัมพันธภาพในกลุ่มก็จะเป็นไปด้วยดี กล่าวคือ กลุ่มจะมีความเป็นอิสระโดยสมาชิกในกลุ่ม สามารถจัดกระบวนการกลุ่มและสามารถแก้ปัญหาด้วยตัวของพวกเขาเอง ทั้งนี้ข้อมูลย้อนกลับจากครูหรือเพื่อนนักเรียนที่เป็นผู้สังเกต จะช่วยให้กลุ่มได้ดำเนินการได้เป็นอย่างดีและประสิทธิภาพมากขึ้น

ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี

วัลยา บุญอากาศ (2556, น. 38 – 41) กล่าวว่า การกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี มีขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ได้ 5 ขั้นตอน ได้แก่

1. การนำเสนอบทเรียน (Class Presentation) โดยการทบทวนพื้นฐานความรู้เดิม จากนั้นครูสอนเนื้อหาใหม่กับนักเรียนกลุ่มใหญ่ทั้งชั้น โดยใช้เทคนิคการสอนที่เหมาะสมกับเนื้อหา

2. การปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มย่อย (Teams) จะจัดผู้เรียนเป็นกลุ่ม 4-5 คน ผู้เรียนแต่ละกลุ่มจะแบ่งแบบความสามารถในด้านต่างๆ เพื่อร่วมกันศึกษาเนื้อหา สมาชิกทุกคนในกลุ่มจะต้องช่วยเหลือกัน เพื่อให้สมาชิกทุกคนมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีภายในกลุ่ม คนเก่งจะช่วยสอนสมาชิกคนอื่นๆ มีการนับถือตนเองและยอมรับต่อกัน

3. การทดสอบ (Quizzes) ทดสอบผู้เรียนเป็นรายบุคคล โดยไม่เปิดโอกาสให้ปรึกษากันในระหว่างทำการทดสอบ เพื่อวัดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนมาแล้ว ดังนั้นผู้เรียนแต่ละคนจึงต้องมีความรับผิดชอบต่อตัวเองในการรับความรู้จากผู้สอนและเพื่อนในกลุ่ม

4. คะแนนพัฒนาการรายบุคคล (Individual Improvement Scores) เพื่อให้ผู้เรียนแต่ละคนบรรลุวัตถุประสงค์ ครูตรวจผลการสอบของนักเรียน โดยคะแนนที่นักเรียนทำได้ในการทดสอบจะถือเป็นคะแนนรายบุคคล เปรียบเทียบกับคะแนนในการสอบครั้งก่อนเพื่อหาคะแนนพัฒนาการ แล้วนำคะแนนพัฒนาการรายบุคคลไปเฉลี่ยเป็นคะแนนกลุ่ม

5. การตระหนักถึงความสำเร็จของกลุ่ม (Team Recognition) ชมเชย ยกย่องบุคคลหรือกลุ่ม ที่มีคะแนนกลุ่มสูงสุด

ทิตินา แหมมณี (2550, น. 266 – 267) กล่าวว่า การจัดกระบวนการเรียนการสอนรูปแบบ เอส.ที.เอ.ดี มีกระบวนการดำเนินการ ดังนี้

1. จัดผู้เรียนเข้ากลุ่ม กลุ่มละ 4 คน โดยจัดละความสามารถ (เก่ง-กลาง-อ่อน) ซึ่งเราเรียกกลุ่มนี้ว่า กลุ่มบ้านเรา (Home Group)

2. สมาชิกในกลุ่มบ้านของเราจะได้รับเนื้อหาสำหรับศึกษาร่วมกัน เนื้อหาสาระที่ทำการศึกษานั้นอาจมีหลายตอน ผู้เรียนต้องเก็บคะแนนโดยการทำแบบทดสอบในแต่ละตอน

3. หาคะแนนพัฒนาการโดยให้ผู้เรียนทุกคนทำแบบทดสอบครั้งสุดท้าย ซึ่งเป็น การทดสอบรวบยอด และนำคะแนนของตนไปหาคะแนนพัฒนาการ (Improvement Score) ซึ่งหาได้ดังนี้ คะแนนพื้นฐาน : ได้จากค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบย่อยหลายครั้งที่ผู้เรียนแต่ละคนทำได้ คะแนนที่ได้ : ได้จากการนำคะแนนทดสอบครั้งสุดท้ายลบคะแนนพื้นฐาน

4. นำคะแนนพัฒนาการของสมาชิกในกลุ่มบ้านเรามารวมกันใช้เป็นคะแนนของกลุ่ม กลุ่มใดได้คะแนนพัฒนาการของกลุ่มสูงสุด กลุ่มนั้นได้รางวัล

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกีฬาเทควันโด

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับกีฬาเทควันโด

1. ประวัติกีฬาเทควันโดในต่างประเทศ (กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2559, น. 14-16)

กีฬาเทควันโดเป็นศิลปะการต่อสู้เก่าแก่ของชาวเกาหลี ซึ่งใช้อวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกายเป็นอาวุธในการต่อสู้ คือ หมัด เท้า เข่า ศอก ส้นมือ ฝ่ามือ เป็นต้น เทควันโดในฐานะที่เป็นกีฬาประเภทการต่อสู้ประจำชาติที่มีประวัติยาวนานมากกว่า 2,000 ปี ตั้งแต่ยุคของ 3 อาณาจักรสมัยโบราณ คือ โคเรีย เพคเจ และซิลลา (Koguryo, Paekje, Silla) โดยปรากฏหลักฐานรูปปั้นและภาพฝาผนังตามวัดและสุสานโบราณต่างๆ นอกจากนี้ประวัติศาสตร์ยังได้กล่าวถึง ขุนศึก ซึ่งได้ครองเกาหลีและสั่งห้ามการฝึกเทควันโด จนกระทั่งเกาหลีได้รับอิสรภาพในปี 1945 เทควันโดก็ได้เริ่มพัฒนาอีกครั้งหนึ่ง และหลังสงครามเกาหลี

(ค.ศ.1950-1953) เทควันโดก็ได้แพร่หลายไปทั่วอย่างรวดเร็ว ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาประชาชนเกาหลีให้มีคุณภาพ และบรรดาครูผู้ฝึกสอนเทควันโดในเกาหลีได้รวมตัวกันก่อตั้งสมาคมเทควันโดเกาหลีขึ้น ในปี ค.ศ.1961 และเริ่มเผยแพร่ศิลปะนี้สู่ชาวโลกมากขึ้น โดยได้ตั้งสถาบันกุกกีวอน (Kukkiwon) ขึ้นในปี ค.ศ.1972 ซึ่งเปรียบเสมือนเป็นสำนักงานใหญ่ของเทควันโดโลก และได้จัดการแข่งขันชิงแชมป์โลกขึ้นเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ.1973 พร้อมกับการก่อตั้งสมาพันธ์เทควันโดโลก (The World Taekwondo Federation) ขึ้นในปีเดียวกันนี้ สมาพันธ์เทควันโดโลกทำหน้าที่เผยแพร่กีฬาเทควันโดสู่ชาวโลกอย่างกว้างขวาง จนมีสมาชิกกว่า 150 ประเทศ และสามารถจัดการแข่งขันเข้าบรรจุในกีฬาระดับนานาชาติจนครบทุกระดับ คือ ซีเกมส์ เอเชียนเกมส์ โอลิมปิกเกมส์ ฯลฯ

2. ประวัติกีฬาเทควันโดในประเทศไทย

ประเทศไทยเริ่มรู้จักกีฬาเทควันโดเมื่อประมาณปี พ.ศ.2510 โดยคณะอาจารย์จากสาธารณรัฐเกาหลี จำนวน 6 ท่าน ได้เข้ามาเผยแพร่วิชาเทควันโด ในขณะนั้นอยู่ระหว่างสงครามเวียดนาม ได้ทำการสอนตามฐานทัพทหารสหรัฐอเมริกา เช่น ที่ลี้ตึบ ตาคลี นครราชสีมา อุบลราชธานี และในกรุงเทพฯ อาจารย์มายยุง ชู คิม (Myung Soo Kim) มาทำการเปิดสอนอยู่ที่สมาคมวายเอ็มซีเอ (Y.M.C.A.) เมื่อฐานทัพสหรัฐอเมริกาถอนตัวออกจากประเทศไทย อาจารย์ส่วนใหญ่ก็ย้ายกลับไปด้วย จนเมื่อปี พ.ศ. 2516 อาจารย์ซอง คี ยอง (Song Ki Yong) ได้เดินทางมาเปิดสอนเทควันโดที่ราชกรีฑาสโมสร และในปี พ.ศ. 2519 ก็ได้เปิดสำนักขึ้นที่โรงเรียนศิลปะป้องกันตัวอาภัสสา ถนนเพลินจิต โดยการสนับสนุนของคุณมัลลิกา ชัมพานนท์ ผู้ซึ่งเห็นคุณค่าของกีฬาเทควันโดที่มีต่อสุขภาพและสังคมที่ดีขึ้น เมื่อปี พ.ศ. 2527 ก็ได้ดำเนินการก่อตั้งสมาคมเทควันโดแห่งประเทศไทยให้ถูกต้องตามกฎหมาย และในที่สุดก็สามารถก่อตั้งจดทะเบียนเป็นสมาคมเทควันโดแห่งประเทศไทยได้สำเร็จ และได้ผลักดันให้มีหลักสูตรเป็นทางการ อบรมวิชาเทควันโดในกรมพลศึกษา มีการส่งเสริมนักกีฬาเข้าแข่งขันในระดับเอเชียนเกมส์ขึ้นเป็นครั้งแรก จนสามารถพิชิตได้เหรียญรางวัล 2 เหรียญทองแดง ในการแข่งขันเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 10 ในปี พ.ศ. 2529 ณ ประเทศเกาหลีใต้ หลังจากนั้นก็ได้มีการรณรงค์เผยแพร่วิชาเทควันโดไปยังโรงเรียนและสถาบันต่างๆ ทั่วประเทศ เมื่อปี พ.ศ. 2530 คุณมัลลิกา ชัมพานนท์ ได้รับเลือกตั้งเป็นนายกสมาคม ก็ได้มีการพัฒนาวิชาเทควันโดให้เป็นสากลขึ้น จนกระทั่งปี พ.ศ. 2536 พล.ต.อ.ชุมพล อัครศาสตร์ ได้รับเลือกเป็นนายกสมาคมเทควันโดแห่งประเทศไทย และเป็นผู้ผลักดันให้กีฬาเทควันโดเข้าแข่งขันในกีฬาแห่งชาติได้เป็นผลสำเร็จ และต่อมาในปี พ.ศ. 2544 เทควันโดในยุคกีฬาคความหวังของชาติในมหกรรมการแข่งขันโอลิมปิกเกมส์

จากการเข้ารับตำแหน่งของนายธวัชชัย สัจจุกุล เป็นนายกสมาคมเทควันโดแห่งประเทศไทย และได้เชิญทีมงานคนสำคัญหลายท่านเข้าช่วยบริหารงาน อาทิเช่น ดร.ณัฐ อินทรปาน ผศ.พิมล ศรีวิกรม์ คุณปรีชา ต่อตระกูล ซึ่งในเวลาต่อมา ดร.ณัฐ อินทรปานและผศ.พิมล ศรีวิกรม์ ได้ขึ้นบริหารในตำแหน่งนายกสมาคมเทควันโดแห่งประเทศไทยจนปัจจุบัน ช่วงนี้นับเป็นช่วงเวลาทองของวงการเทควันโด

ด้วยผลงานที่ผ่านมาทั้งหมดคงเป็นสิ่งที่บอกถึงกระบวนการหลายๆ อย่าง ที่ดำเนินมาอย่างถูกต้อง และด้วยความทุ่มเทของทุกส่วน โดยเฉพาะคณะนักกีฬาทุกคนที่ได้ทุ่มเทฝึกซ้อมและตั้งใจแข่งขันกันมาอย่างเต็มความสามารถ อีกทั้งคณะผู้บริหารทุกชุดที่เสียสละทำงานให้กับสมาคมเทควันโดแห่งประเทศไทย ที่สำคัญที่สุดคือผู้สนับสนุนทั้งภาครัฐและเอกชน ซึ่งทำให้นักกีฬาของไทยสร้างผลงานกันอย่างต่อเนื่อง

ประโยชน์ของกีฬาเทควันโด

สมาคมเทควันโดแห่งประเทศไทย (อภิวัดน์ ศรน้อย, 2550, น. 14-19) ได้กล่าวถึงกีฬาเทควันโดไว้ว่า เทควันโดเป็นการแสดงออกทางร่างกายของมนุษย์ ซึ่งจะมีผลทำให้อายุยืนยาวนานและเป็นกิจกรรมที่เต็มไปด้วยความมีน้ำใจ ลักษณะท่าทางหรือการกระทำพื้นฐานของเทควันโดได้พัฒนามาจากสัญชาติญาณการต่อสู้ป้องกันตัวของมนุษย์ ซึ่งจะทำให้เกิดความแข็งแรงและเป็นพื้นฐานทางด้านการแสดงออกของตน โดยผู้เล่นจะได้รับคุณประโยชน์ต่างๆ มากมาย ดังต่อไปนี้

1. เป็นการป้องกันตนเอง
2. ทำให้มีสุขภาพดีขึ้น ไม่เหนื่อยหน่ายและอ่อนเพลีย
3. ช่วยให้อวัยวะและส่วนต่างๆ ของร่างกาย เช่น สมอง หัวใจ ระบบการหายใจ การย่อยอาหาร ข้อต่อ กล้ามเนื้อ ประสาท และอื่นๆ ได้พัฒนาและทำงานได้ดีขึ้น ตลอดจนมีความแข็งแรงมากขึ้น

ทักษะกีฬาเทควันโด

เทควันโดเป็นศิลปะที่มีการเรียนรู้เป็นขั้นตอนและเป็นลำดับ ซึ่งเริ่มตั้งแต่ผู้เริ่มศึกษาใหม่ ก็จะเริ่มตั้งแต่สายขาว ซึ่งก็จะเรียนเฉพาะสายขาว และเมื่อมีความชำนาญดีแล้วจึงทำการสอบเพื่อขึ้นลำดับสายสูงขึ้น เช่น จากขาว เหลือง เขียว ฟ้า น้ำตาล แดง และดำขั้นที่ 1 จนถึงสายดำขั้นสูงสุด คือขั้นที่ 10 แต่ละลำดับขั้นสายก็จะมีเทคนิคและท่าทางต่างกันตามเฉพาะของลำดับขั้นสาย โดยภาพรวมก็จะมาจากเทคนิคการใช้มือและเท้าจากพื้นฐาน (ไพศาล ช่างจงประดิษฐ์, 2540, น. 8)

กีฬาเทควันโด เป็นกีฬาต่อสู้ที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย โดยมีเป้าหมายและการฝึกฝน 4 ประการ ดังนี้

ประการแรก: กีฬาเทควันโดเป็นการออกกำลังกายที่ดีสำหรับเด็กที่กำลังเจริญเติบโต นับเป็นกีฬาที่ช่วยเพิ่มความอดทนให้กับร่างกาย การเคลื่อนไหวของเทควันโดต้องการการประสานงานกันเป็นพิเศษ ซึ่งช่วยเพิ่มความยืดหยุ่นให้กับร่างกาย เนื่องจากมีการเตะ การแทงด้วยมือและการตะโกนเข้ามาเกี่ยวข้อง ทำให้เป็นวิธีการที่ดีวิธีหนึ่งในการผ่อนคลายความเครียด

ประการที่สอง: เทควันโดเป็นศิลปะการต่อสู้ด้วยมือเปล่า เทควันโดมีการโจมตีคู่ต่อสู้ด้วยมือเปล่าและเท้า สิ่งที่ทำให้เทควันโดแตกต่างจากรูปแบบศิลปะการต่อสู้ระดับโลก การโจมตีของเทควันโดรุนแรง แต่ในขณะเดียวกันก็มุ่งเป้าไปยังรูปแบบการตั้งรับ สิ่งนี้เป็นการดีสำหรับผู้ที่เรียนเทควันโด เพราะเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยในการป้องกันตัว

ประการที่สาม: เทควันโดในรูปแบบกีฬาเทควันโดเป็นกีฬาชนิดหนึ่งที่เป็นที่ยอมรับอย่างเป็นทางการในการจัดการแข่งขันกีฬาที่สำคัญๆ เช่น โอลิมปิกเกมส์ เอเชียนเกมส์ เป็นต้น ในการแข่งขันกีฬาเทควันโดนั้น มีการนำอุปกรณ์หลายอย่างมาช่วยในด้านความปลอดภัย และการจัดตั้งรูปแบบการโจมตีและการป้องกันตัวเข้าไว้ด้วยกัน เพื่อที่จะลดระดับความเสียหายให้มากที่สุด

ประการที่สี่: เทควันโดเป็นวิธีการศึกษา เทควันโดช่วยพัฒนาร่างกายและจิตใจได้มากจุดประสงค์ในการเรียนเทควันโด เป็นการส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาทั้งทางร่างกายและจิตใจ นักกีฬาเทควันโดจึงเป็นผู้ที่มีพัฒนาการที่ดีทั้งทางร่างกายและจิตใจ

ทำพื้นฐานของกีฬาเทควันโด (กมลเนตร อมรศักดิ์กุล, 2558, น. 8-19)

1. ทักษะการยืน

1.1 การยืนทำความเคารพ ยืนตรงทำความเคารพ หัวขึ้นเท้าของเท้าซ้ายเท้าขวาและส้นเท้าชิดติดกัน มือซ้ายและขวากำหมัด เขยียดแขนตรงแนบชิดลำตัว ไค้งตัวไปข้างหน้าพอประมาณด้วยความนอบน้อม

1.2 เตรียมพร้อม การเตรียมพร้อม (จุนปี) เป็นท่าที่ทำต่อเนื่องจากยืนตรง โดยการเปิดขาซ้ายออกพอประมาณ (ความกว้างประมาณหัวไหล่) ค่อยๆ พับข้อศอกและเคลื่อนไหวมัดทั้งซ้ายและขวาชี้ขึ้นช้าๆ มาที่บริเวณอกพร้อมสูดอากาศเข้าปอด จากนั้นค่อยๆ ผ่อนลมหายใจออกพร้อมผ่อนแขนทั้งสองข้างลงมา ให้หมัดหยุดอยู่ตรงหน้าท้องน้อย

1.3 ท่ายืนขี่ม้า (Horsing Stand) เป็นท่าต่อเนื่องจากจุนบี ให้เปิดขาซ้ายให้กว้างออกอีกประมาณ 2 เท่าของความกว้างของหัวไหล่ตนเอง หลังตั้งตรง เข้าทั้งคู่ของพอประมาณ ปลายเท้าทั้งสองข้างชี้ตรงไปข้างหน้า หมัดทั้งสองหงายและอยู่ข้างเอว

1.4 ท่ายืนเต็มก้าว (Full Step) เป็นท่าต่อเนื่องจากจุนบี ลากขาขวาเป็นเส้นตรงมาข้างหลัง ขาหลังตั้ง หลัง เอว และหน้าอกตรง เข้าข้างหน้าอกลึกน้อยพอสมควร

1.5 ท่ายืนครึ่งเท้า (Walking Step) เป็นการยืนประมาณ 1 ใน 3 ของการยืนเต็มก้าว (Full Step) หรือประมาณขนาดก้าวเดินปกติ

1.6 ท่ายืนเฉียง (Back Stand) เริ่มจากหันข้างให้กับเป้าหมาย ขาหลังเป็นหลัก (ตั้งฉาก) ปลายเท้าขวาหนีไปทางเป้าหมาย ความกว้างประมาณ 2 เท่าครึ่ง น้ำหนัก 70% อยู่ที่ขาหลัง และ 30% อยู่ที่ขาหน้า ส้นเท้าของเท้าหน้าและส้นเท้าของขาหลังเป็นเส้นตรงเดียวกัน

สรุป ทักษะการยืนเป็นการตั้งการ์ดเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการฝึกกีฬาเทควันโด ซึ่งสามารถจำแนกออกเป็นทักษะการตั้งการ์ดได้ 2 ประการ ดังนี้

1. การตั้งการ์ด เพื่อการฝึกทักษะพื้นฐานกีฬาเทควันโด

1.1 การวางแขนและหมัด ให้กำหนดทั้งสองข้างโดยแขนหน้าให้วางระดับไหล่และให้แขนหลังอยู่ในระดับหน้าอกโดยข้อศอกทั้งสองข้างจะต้องทำมุมประมาณ 90 องศา

1.2 การวางเท้า ควรวางเท้าให้มีความยาวห่างกันจากเท้าข้างหน้าและเท้าข้างหลัง ประมาณหนึ่งช่วงไหล่ครึ่งเพื่อที่จะสร้างการทรงตัวที่ดีในการยืน และวางเท้าทำมุม 45 องศาทั้งสองข้าง

2. การตั้งการ์ด เพื่อการฝึกกีฬาเทควันโดในประเภทต่อสู้ (เคียวูกิ)

2.1 การวางแขนและหมัด ให้กำหนดทั้งสองข้างโดยแขนหน้าให้วางระดับเอวและให้แขนหลังอยู่ในระดับหน้าอกเพื่อให้่ายและความรวดเร็วของแขนในการป้องกันการเตะจู่โจมของคู่ต่อสู้มาบริเวณลำตัวหรือบริเวณศีรษะ โดยข้อศอกของแขนด้านหน้าควรอเล็กน้อยและแขนด้านหลังให้กำหนดวางไว้บริเวณหน้าอก โดยข้อศอกจะต้องทำมุมประมาณ 90 องศา

2.2 การวางเท้า ควรวางเท้าให้มีความยาวห่างกันจากเท้าข้างหน้าและเท้าข้างหลัง ประมาณสองช่วงไหล่ของตนเอง (วัดจากความกว้างของไหล่) และย่อเข่าลงเล็กน้อยเพื่อที่จะสร้างการทรงตัวที่ดีในการยืนและการเคลื่อนไหว โดยเท้าหน้าทำมุม 45 - 50 องศา และเท้าหลังทำมุม 60 - 70 องศา

2. ทักษะการใช้มือป้องกันพื้นฐาน 6 ท่า (Six Blocks)

2.1 ท่าป้องกัน Low Block

จังหวะที่ 1 กำหมัด ยกมือซ้ายขึ้นอยู่แนวหูขวา มือขวาปิดแนวหน้าท้อง อยู่ตรงสะโพกซ้าย

จังหวะที่ 2 สะบัดท่อนแขนซ้ายลงจากบริเวณแนวหูขวา ผ่านหน้าอกและ ท้องมาอยู่ตรงบริเวณหน้าขาซ้ายพร้อมดึงแขนขวากลับมาอยู่ข้างสะโพกขวา

2.2 ท่าป้องกัน Middle block

จังหวะที่ 1 กำหมัดยกมือซ้ายขึ้นอยู่แนวหูขวา มือขวาปิดแนวหน้าท้องอยู่ ตรงสะโพกซ้าย

จังหวะที่ 2 หมุนแขนขวาขึ้นอยู่แนวไหล่ขวา กำหมัดหงายเข้าหาตัวเอง พร้อมดึงแขนซ้ายลงมาอยู่ตรงสะโพกซ้าย

2.3 ท่าป้องกัน Inside Block

จังหวะที่ 1 เปิดแขนให้ศอกซ้ายตั้งฉากให้มันอยู่แนวหูขวา แขนขวา หักข้อศอกมาอยู่ตรงหัวไหล่ซ้าย

จังหวะที่ 2 กวาดท่อนแขนซ้ายมาหยุดอยู่ตรงกลางหน้าอกบริเวณลิ้นปี่ พร้อมดึงแขนขวากลับมาอยู่ที่สะโพกขวา

2.4 ท่าป้องกัน Outside Block

จังหวะที่ 1 กำหมัดยกมือซ้ายขึ้นอยู่แนวหูขวา มือขวาปิดแนวหน้าท้อง อยู่ตรงสะโพกซ้าย

จังหวะที่ 2 หมุนแขนขวาขึ้นอยู่แนวไหล่ขวา กำหมัดหงายออก พร้อมดึงแขนซ้ายลงมาอยู่ตรงสะโพกซ้าย

2.5 ท่าป้องกัน High Block

จังหวะที่ 1 กำหมัดยกมือขวาขึ้นอยู่แนวหูซ้าย มือซ้ายปิดแนวหน้าท้อง อยู่ตรงสะโพกขวา

จังหวะที่ 2 หงายท้องแขนซ้ายตั้งขึ้นผ่านศีรษะและหงายหมัดออก พร้อมหมุนแขนลงมาอยู่ข้างสะโพกขวา

2.6 ท่าป้องกัน Double Knife Hand Block เป็นการยืนแบบเฉียง Back Stand

จังหวะที่ 1 ให้ฝ่ามือซ้ายและขวาไปด้านหลัง

จังหวะที่ 2 สะบัดแขนทั้งสองข้างมาด้านหลัง แขนซ้ายงอข้อศอกตั้งอยู่บริเวณหน้าท่อนแขนซ้ายทำมุม 45 องศา ฝ่ามืออยู่แนวสายตาทั้งสองข้าง ท่อนแขนขวาอยู่แนวหน้าอก

3. ท่าเตะพื้นฐาน

3.1 ทักษะการเตะตรง

จังหวะที่ 1 ตั้งการ์ดเตรียมพร้อม

จังหวะที่ 2 แทะเข้าจากขาด้านหลังด้วยความรวดเร็ว ตรงไปด้านหน้าพร้อมกับส่งสะโพกเล็กน้อยเกร็งและงุ้มปลายเท้า

จังหวะที่ 3 ใช้แรงเหยียดขาออกตรงไปด้านหน้าด้วยความรวดเร็ว (สะบัดขา)

จังหวะที่ 4 พับเขากลับมาที่เดิม

จังหวะที่ 5 เก็บเท้าทางด้านหลังตั้งการ์ดเตรียมพร้อมเพื่อเตะในครั้งต่อไป

3.2 ทักษะการเตะเฉียง

จังหวะที่ 1 ตั้งการ์ดเตรียมพร้อม

จังหวะที่ 2 แทะเข้าจากขาด้านหลังตามด้วยการหมุนสะโพกด้วยความรวดเร็ว เพื่อให้เข้าซี่ไปที่เป้าหมายที่ต้องการ พร้อมกับเกร็งและงุ้มปลายเท้า

จังหวะที่ 3 ใช้แรงเหยียดขาออกตรงไปด้านหน้าด้วยความรวดเร็ว (สะบัดขา) โดยให้หลังเท้ากระทบกับเป้าหมายที่ต้องการ

จังหวะที่ 4 พับเขากลับมาที่เดิม

จังหวะที่ 5 เก็บเท้าทางด้านหลังตั้งการ์ดเตรียมพร้อมเพื่อเตะในครั้งต่อไป

3.3. ทักษะการถีบด้านข้าง

จังหวะที่ 1 ตั้งการ์ดเตรียมพร้อม

จังหวะที่ 2 แทะเข้าจากขาด้านหลังตามด้วยการหมุนสะโพกด้วยความรวดเร็ว ให้เข้าซี่ไปด้านหลัง สันเท้าและสันเท้าซี่ไปหาเป้าหมาย

จังหวะที่ 3 ใช้แรงเหยียดขาออกตรงไปด้านหน้าด้วยความรวดเร็ว (ถีบออก) โดยให้สันเท้ากระทบกับเป้าหมายที่ต้องการ

จังหวะที่ 4 พับเขากลับมาที่เดิม

จังหวะที่ 5 เก็บเท้าทางด้านหลังตั้งการ์ดเตรียมพร้อมเพื่อเตะในครั้งต่อไป

3.4 ทักษะการเตะเหยียบลง

จังหวะที่ 1 ตั้งการ์ดเตรียมพร้อม

จังหวะที่ 2 แทะเข้าจากขาด้านหลังตรงไปด้านหน้าด้วยความรวดเร็ว และให้ความสูงของเข่าอยู่ในระดับหน้าอก หรือไหล่ (ขึ้นอยู่กับระดับความสูงของเป้าหมาย)

จังหวะที่ 3 ใช้แรงเหยียดขาออกตรงไปด้านหน้า ในระดับความสูงเหนือระดับของเป้าหมายและใช้ฝ่าเท้าบริเวณปลายเท้าเหยียบไปกระทบกับเป้าหมายด้วยความรวดเร็ว

จังหวะที่ 4 พับเข่ากลับมาที่เดิม

จังหวะที่ 5 เก็บเท้าทางด้านหลังตั้งการ์ดเตรียมพร้อมเพื่อเตะในครั้งต่อไป

3.5 ทักษะการเตะตัววัด

จังหวะที่ 1 ตั้งการ์ดเตรียมพร้อม

จังหวะที่ 2 แทะเข้าจากขาด้านหลังตามด้วยการหมุนสะโพกด้วยความรวดเร็ว ให้เข่าขึ้นไปด้านหลัง ส้นเท้าและส้นเท้าขึ้นไปหาเป้าหมาย

จังหวะที่ 3 ใช้แรงเหยียดขาออกตรงไปด้านข้างทำมุมประมาณ 30-40 องศา ด้วยความรวดเร็ว (ถีบออก)

จังหวะที่ 4 ตัววัดขาไปด้านหลัง โดยการใช้แรงจากสะโพกช่วย ใช้ฝ่าเท้ากระทบเป้าหมายในแนวระนาบกับพื้น

จังหวะที่ 5 พับเข่าไปด้านข้างโดยเฉียงไปทางด้านหลังของลำตัวทำมุมโดยประมาณ 30-40 องศา

จังหวะที่ 6 เก็บเท้าทางด้านหลังตั้งการ์ดเตรียมพร้อมเพื่อเตะในครั้งต่อไป

3.6 ทักษะการหมุนตัวเตะตัววัดกลับหลัง

จังหวะที่ 1 ตั้งการ์ดเตรียมพร้อม

จังหวะที่ 2 บิดเท้าทั้งสองข้างให้ส้นเท้าขึ้นไปทางด้านหน้า หมุนตัวประมาณ 90 องศา สายตามองไปที่เป้าหมายด้วยความรวดเร็ว

จังหวะที่ 3 ยกเข่าจากขาด้านหลังตามด้วยการหมุนสะโพกด้วยความรวดเร็ว ให้เข่าขึ้นไปด้านหลัง ส้นเท้าและส้นเท้าขึ้นไปหาเป้าหมาย

จังหวะที่ 4 ใช้แรงเหยียดขาออกตรงไปด้านข้างทำมุมประมาณ 30 - 40 องศาด้วยความรวดเร็ว (ถีบออก)

จังหวะที่ 5 ตวัดขาไปด้านหลัง โดยการใช้แรงจากสะโพกช่วย ใช้ฝ่าเท้า กระแทบเป้าหมาย ในแนวระนาบกับพื้น

จังหวะที่ 6 พับเข้าไปด้วยข้างโดยเฉียงไปทางด้านหลังของลำตัวทำมุม โดยประมาณ 30 - 40 องศา

จังหวะที่ 7 เก็บเท้าทางด้านหลังตั้งการ์ดเตรียมพร้อมเพื่อเตะในครั้งต่อไป

3.7 ทักษะการเตะถีบกลับหลัง

จังหวะที่ 1 ตั้งการ์ดเตรียมพร้อม

จังหวะที่ 2 บิดเท้าทั้งสองข้างให้ส้นเท้าชี้ไปทางด้านหน้า หมุนตัว ประมาณ 90 องศา สายตามองไปที่เป้าหมายด้วยความรวดเร็ว

จังหวะที่ 3 ยกเข้าจากขาด้านหลัง พับเข้าให้ทำมุมแคบที่สุด โดยเข้า ชี้ไปทางด้านหลัง ส้นเท้าและฝ่าเท้าชี้ไปยังเป้าหมายด้านหน้า

จังหวะที่ 4 ใช้แรงเหยียดขาออกตรงไปด้านหน้าด้วยความรวดเร็ว (ถีบออก) โดยให้ส้นเท้าหรือฝ่าเท้ากระแทบเป้าหมาย

จังหวะที่ 5 พับเขากลับมาที่เดิม

จังหวะที่ 6 เก็บเท้าทางด้านหลังตั้งการ์ดเตรียมพร้อมเพื่อเตะในครั้งต่อไป

4. ทักษะการชกในกีฬาคัดวันโด (Punching)

4.1 การใช้หมัดในการชก การชกหลังหมัดจะต้องอยู่ในลักษณะเป็นเส้นตรงกับแขน และกดหมัดลงเล็กน้อยเพื่อให้ส้นหมัดเป็นส่วนที่เข้าทำลายและจู่โจม

4.2 Riding Stance Punch การยืนในลักษณะท่าทางคล้ายขี่ม้า ลำตัวเหยียดตรง น้ำหนักตัวทั้งลงที่ขาทั้งสองข้างเท่าๆ กัน และชกจู่โจมบริเวณลำตัวของคู่ต่อสู้ โดยในการฝึกชก ให้ใช้บริเวณลำตัวของตัวเองเป็นหลัก มืออีกด้านให้กำหมัดเก็บไว้ที่เอว (บริเวณสายคาดเอว) ในลักษณะหงายหมัด

4.3 Body Punch การส่งหมัดตรงออกจากเอวด้วยความรวดเร็ว จู่โจมบริเวณลำตัวของคู่ต่อสู้โดยในการฝึกชกให้ใช้บริเวณลำตัวของตัวเองเป็นหลัก มืออีกด้านให้กำหมัดเก็บไว้ที่เอว (บริเวณสายคาดเอว) ในลักษณะหงายหมัด

สรุปได้ว่า การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ทางพลศึกษาของนักเรียน ในการเรียนวิชาเทควันโดในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้แบบทดสอบทักษะพื้นฐานในกีฬาคัดวันโด ของนักเรียนโรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม ในพระบรมราชินูปถัมภ์ ของ กรมพลศึกษา (2558, น. 65) ซึ่งประกอบด้วย แบบทดสอบจำนวน 3 รายการ ได้แก่ แบบทดสอบทักษะ

การเตะตรง (Front Kick) แบบทดสอบทักษะการเตะเฉียง (Round Kick) และแบบทดสอบทักษะการถีบด้านข้าง (Side Kick) มาใช้เป็นเกณฑ์ในการศึกษา

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

กัลฟ (Gull.F., Shehzad S., 2015, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในรายวิชาการศึกษาทั่วไป โดยใช้เทคนิค STAD, TGT และ Jigsaw II กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาล จำนวน 63 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค STAD, TGT และ Jigsaw II สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและ t-test ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และหลังใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($P=.000$)

เซอเทล อันทัล (Sertel Altun, 2015, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนและมุมมองต่อรายวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี โดยมีจุดประสงค์เพื่อตรวจสอบแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ STAD ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและมุมมองต่อเนื้อหาการเรียนเรื่องระบบในร่างกายมนุษย์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนรายวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบและแบบสัมภาษณ์เชิงลึก สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและ t-test จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีผลที่ดีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน และมีผลต่อมุมมองทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของนักเรียน โดยนักเรียนให้ความร่วมมือมากขึ้น มีทักษะทางสังคมมากขึ้น มีความกังวลน้อยลง ทำให้ผลการเรียนดีขึ้นตามไปด้วย

กลอเลีย, ชันเดย์ และชิจิโอเกะ (Gloria Ibemenji, K.-A., Sunday, E., & Chijioke, O., 2019, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของการจัดการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาชีววิทยา ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในรัฐริเวสต์ จุดประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระหว่างการบรรยายแบบเดิมและการเรียนแบบร่วมมือ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักเรียน จำนวน 120 คน

ที่เรียนวิชาชีววิทยา เครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ แบบทดสอบเรื่องประสิทธิภาพทางชีววิทยาที่พัฒนาโดยนักวิจัย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและ t-test จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบบรรยายและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือพบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มนักเรียนที่ใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมีคะแนนการทดสอบสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่ใช้แผนการจัดการเรียนรู้แบบบรรยาย

อักยีน, เทนซิน และแนมกิล (Ugyen Wangmo, Tenzin and Namgyal Tshering, 2019, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับประสิทธิภาพจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนในรายวิชาวิทยาศาสตร์ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนรายวิชาวิทยาศาสตร์ จำนวน 100 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและ t-test เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน วิชาวิทยาศาสตร์ แบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยของหลังการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีค่าเฉลี่ยสูงกว่า และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในระดับมาก

คาราลีและอัยเดเมียร์ (Karali & Aydemir, 2019, บทคัดย่อ) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทัศนคติของนักเรียนในชั้นเรียนคณิตศาสตร์ การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปิดเผยผลของวิธีการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนและทัศนคติต่อคณิตศาสตร์ในชั้นเรียนคณิตศาสตร์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 การศึกษาดำเนินการด้วย "การออกแบบการทดลองกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง - หลังการทดลอง" ซึ่งรวมเอาการประยุกต์ใช้ Student Teams Achievement Divisions (STAD) และเทคนิค Team Play Tournament (TPT) นำไปใช้กับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน 40 คน (ในกลุ่มทดลอง 20 คนและกลุ่มควบคุม 20 คน) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็น แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ที่พัฒนาโดยผู้วิจัย ถูกนำไปใช้กับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเป็นแบบทดสอบก่อนและหลังการทดสอบ ผลการวิจัยพบว่า TPT สนับสนุนเทคนิค STAD มีประสิทธิภาพในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในวิชาคณิตศาสตร์มากกว่าการสอนที่เน้นครูเป็นศูนย์กลาง

แคมเบลล์และคนอื่นๆ (Kamble et al., 2019, บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้พื้นฐานทางสรีรวิทยาของการตรวจคลื่นไฟฟ้าหัวใจของนักศึกษาแพทย์ชั้นปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาแพทย์ชั้นปีที่ 1 จำนวน 184 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็น แบบสอบถาม 20 ข้อ และแบบสอบถามความคิดเห็นโดยใช้คะแนน Likert 5 จุด ผลการวิจัยพบว่า คะแนนก่อนและหลังการทดสอบเฉลี่ยอยู่ที่ 6.6 ± 2.73 และ 13.3 ± 4.73 ตามลำดับ คะแนนเฉลี่ยหลังการทดสอบสูงกว่าและมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเปรียบเทียบกับก่อนการทดสอบ

งานวิจัยในประเทศ

สุมาลี แซ่เจ้า (2552, บทคัดย่อ) ได้พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD โรงเรียนบ้านลำมะโกรก จังหวัดกำแพงเพชร จำนวน 30 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วัลยา บุญอากาศ (2556, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการคิดวิเคราะห์วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติเพื่อศึกษาเปรียบเทียบทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนที่ใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนหลังได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

กนกภรณ์ ทองระย้า (2557, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ STAD เพื่อส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาคอมพิวเตอร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาคอมพิวเตอร์เรื่องการเรียนรู้โปรแกรม Microsoft Excel โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ STAD ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมวิชาคอมพิวเตอร์เรื่อง การเรียนรู้โปรแกรม Microsoft Excel ด้วยเทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่ม

ร่วมมือ STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มินดา ชนะสิทธิ์ (2558, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค STAD และเทคนิค TAI ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค STAD กับเทคนิค TAI ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์เรื่องสมการเชิงเส้นตัวแปรเดียวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TAI สูงกว่าเทคนิค STAD อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จิรนนท์ กุญชะโมรินทร์ (2558, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่านออกเสียงและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบเกมของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่านออกเสียงและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบเกมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่านออกเสียงและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบเกม มีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.74/84.17 ค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ของนักเรียน มีค่าเท่ากับ 0.7246 หรือคิดเป็นร้อยละ 72.46 นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ทักษะการอ่านออกเสียงและเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบเกมโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

อิสรา รุ่งอภิญา (2558, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องชนิดของประโยคของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ร่วมกับแบบฝึก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง ชนิดของประโยค ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ร่วมกับแบบฝึก และศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ร่วมกับแบบฝึก ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD

ร่วมกับแบบฝึกหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD ร่วมกับแบบฝึก อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.73

สจิวรรณ ปราชญ์ศรี (2559, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาการวิเคราะห์และออกแบบเชิงวัตถุของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี โดยมีจุดประสงค์เพื่อหาผลจัดการเรียนรู้และความพึงพอใจของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการจัดการเรียนรู้ สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค STAD อยู่ในระดับมาก

ภริตา ตันเจริญ (2561, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์เพื่อพัฒนาทักษะชีวิต เรื่องระบบนิเวศ สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติต่อวิชาวิทยาศาสตร์เพื่อพัฒนาทักษะชีวิตเรื่องระบบนิเวศ ระหว่างก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD กับเกณฑ์ร้อยละ 70 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนวิชาวิทยาศาสตร์เพื่อพัฒนาทักษะชีวิต เรื่อง ระบบนิเวศ ด้วยการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD มีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีเจตคติต่อวิชาวิทยาศาสตร์เพื่อพัฒนาทักษะชีวิต เรื่องระบบนิเวศ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชนิตตา โชติช่วง (2562, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาการคิดและการเขียนงานวิชาการ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและศึกษาความพึงพอใจโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือในรายวิชาการคิดและการเขียนงานวิชาการ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ด้านกิจกรรม และด้านบรรยากาศทางการเรียนตามลำดับ

วิสิรา บุรณะเสน (2563, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์เรื่องเลขยกกำลัง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหาและแนวทางการพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

แบบร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือ STAD กับแบบปกติ จากผลการศึกษาพบว่า แนวทางที่เหมาะสมในการแก้ปัญหาและพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เรื่อง เลขยกกำลัง คือ เทคนิค STAD และผลการสร้างและพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คือ ได้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง เลขยกกำลัง จำนวน 8 แผน มีประสิทธิภาพเท่ากับ (E1/E2) เท่ากับ 79.53/80.08 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการคิดวิเคราะห์ ระหว่างการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD กับแบบปกติพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสามารถในการคิดวิเคราะห์สูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บุษยากร ช้ายขวา ผาสุก บุญธรรม และเพ็ญพิศุทธิ์ ใจสนิท (2560, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วย (Peer-assisted Learning) เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนแม่แอบวิทยาคม จังหวัดเชียงราย กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 23 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และแบบประเมินความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า หลังการจัดกิจกรรมแบบเพื่อนช่วยเพื่อน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมเท่ากับ 3.22 คิดเป็นร้อยละ 14.35 ทั้งยังสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ ร้อยละ 60 และนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.26

เสาวรี ภูบาลชื่น และสมทรง สิทธิ (2560, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ การพัฒนาระบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรงร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านทักษะปฏิบัติผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความพึงพอใจในวิชาศิลปะสาระนาฏศิลป์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับเทคนิค วิธีการพัฒนาระบบการจัดการเรียนรู้วิชาศิลปะ สาระนาฏศิลป์ เพื่อพัฒนาระบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรงร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อศึกษาผลการใช้ระบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรงร่วมกับเทคนิค

เพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายประถม) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 35 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนเพิ่มขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

สุโชค ฉันทะนิ (2560, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับประสิทธิผลของการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนตามแนวเสริมต่อการเรียนรู้ที่มีต่อทักษะพื้นฐานการเตะในกีฬาเทควันโด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการสอน แบบเพื่อนช่วยเพื่อนตามแนวการเสริมต่อการเรียนรู้ที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะพื้นฐานของกีฬาเทควันโดและทัศนคติต่อการเรียนเทควันโด และเพื่อทดสอบความแตกต่างของทักษะพื้นฐานกีฬาเทควันโดในกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถต่างกัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาได้แก่นักเรียนมัธยมตอนต้น อายุระหว่าง 11-14 ปี แบ่งเป็นเพศชายและเพศหญิง จำนวน 40 คน โดยแบ่ง กลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่มๆ ละ 20 คน จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนเห็นด้วยในการนำการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนตามการเสริมต่อการเรียนรู้มาใช้ในการสอนเทควันโด ซึ่งมีผลต่อการพัฒนาทักษะพื้นฐานของกีฬาเทควันโดของนักเรียนสูงกว่ากลุ่มการสอนแบบปกติ ผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกัน มีการเปลี่ยนแปลงไปในระดับที่สูงขึ้นในสัปดาห์ที่ 4 และ 8 แต่ไม่มีความแตกต่างกันเมื่อเรียนจนถึงสัปดาห์ที่ 8

ณชพร จิตอารี (2562, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องผลการใช้การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อพัฒนาการคิดคล่องแม่สูตรคูณแม่ 2-12 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/3 โรงเรียนมัธยมปากกลาง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการใช้แผนการจัดกิจกรรมการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อพัฒนาการคิดคล่องแม่สูตรคูณแม่ 2-12 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/3 ที่เรียนในรายวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐาน กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/3 จำนวน 28 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลได้แก่ แบบประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าสถิติ Pearson Correlation ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนกลุ่มเป้าหมายที่ผ่านการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีผลการทดสอบวัดความรู้การคิดคล่องแม่สูตรคูณแม่ 2-12 คิดเป็นร้อยละ 85.71

จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือในเทคนิคต่างๆ พบว่ามีการนำไปใช้จัดการเรียนการสอนในสาขาวิชาต่างๆ เพื่อเสริมสร้างทักษะทางสังคม การมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างนักเรียนภายในกลุ่มและระหว่างกลุ่ม ช่วยกระตุ้นนักเรียนให้เกิดการยอมรับตนเอง ยอมรับผู้อื่นในสังคม และส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือช่วยเหลือ

ซึ่งกันและกัน ซึ่งเชื่อว่าจะสามารถนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา โดยเฉพาะเทควันโดได้ ทั้งนี้เนื่องจากการเรียนทักษะเทควันโดจำเป็นต้องได้รับการแก้ไข พัฒนา ทักษะไปพร้อมๆ กัน เพื่อให้มีทักษะพื้นฐานที่ถูกต้อง ซึ่งการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันภายในกลุ่ม ระหว่างนักเรียนด้วยกัน จะช่วยแก้ปัญหาตรงจุดนี้ได้มาก เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนวิชา เทควันโดได้รับความนิยม และนักเรียนได้เรียนรู้อย่างมีความสุขสนุกสนานร่วมกัน



บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบ เอส.ที.เอ.ดี. ที่มีต่อทักษะเทควันโดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. กำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. เก็บรวบรวมข้อมูล
4. จัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

แบบแผนการทดลอง

ผู้วิจัยกำหนดแบบแผนการทดลอง เป็นแบบ Compromise Experimental Group-Control Group ดังนี้

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
กลุ่มทดลอง 1 (T_1)	O_1	x	O_2
กลุ่มทดลอง 2 (T_2)	O_1	$\sim x$	O_2
กลุ่มควบคุม (C)	O_1		O_2

ความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

- T_1 แทน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
- T_2 แทน กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคแบบเอส.ที.เอ.ดี.
- C แทน กลุ่มควบคุม ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ
- O_1 แทน การทดสอบก่อนการทดลอง
- O_2 แทน การทดสอบหลังการทดลอง
- X แทน การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
- $\sim X$ แทน การจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเอส.ที.เอ.ดี.

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 7 จังหวัดปราจีนบุรี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 19 โรงเรียน รวมจำนวน 6,325 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่เรียนวิชาเทคโนโลยี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนปราจีนกัลยาณี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 7 จังหวัดปราจีนบุรี จำนวน 75 คน ที่ได้มาจากการแบบหลายขั้นตอนจำแนกได้ดังนี้

ตาราง 2 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร	จำนวน	กลุ่มตัวอย่าง	ชั้น	ชาย	หญิง
โรงเรียนปราจีนราษฎร์บำรุง	1,832				
โรงเรียนประจันตราษฎ์บำรุง	541				
โรงเรียนจิตใจขึ้น	165				
โรงเรียนกระทุ่มแพ้ววิทยา	18				
โรงเรียนสุวรรณวิทยา	31				
โรงเรียนวัดพรหมประสิทธิ์	67				
โรงเรียนปราจีนกัลยาณี	1,098				
โรงเรียนศรีมหาโพธิ์	466				
โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 7	76	โรงเรียนปราจีนกัลยาณี	ม.6/5	15	10
โรงเรียนกรรณสูตบวรวิทยาคม	52		ม.6/6	2	23
โรงเรียนปราจีนราษฎร์บำรุง 2	5		ม.6/7	3	22
โรงเรียนศรีมหาโพธิ์	219				
โรงเรียนบดินทรวิทยา	810				
โรงเรียนวังตะเคียนวิทยาคม	278				
โรงเรียนบดินทร์บุรี	111				
โรงเรียนลาดตะเคียนราษฎร์บำรุง	110				
โรงเรียนวังดาลวิทยาคม	46				
โรงเรียนร่มเกล้าปราจีนบุรี	113				
โรงเรียนมณีเสวตรอุปถัมภ์	287				
รวม	6,325	รวม		23	86

จากตาราง 2 กลุ่มตัวอย่างมีจำนวนจริง 75 คน จำแนกเป็นนักเรียนชาย 20 คน และนักเรียนหญิง 55 คน ทั้งหมดเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

การเลือกกลุ่มตัวอย่างและการสุ่มห้องเรียนเข้ากลุ่มทดลอง ดำเนินการดังนี้

การเลือกโรงเรียนที่เรียนวิชาเทควันโด ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ด้วยเจาะจงเลือก (Purposive Randomization) พบว่า มีโรงเรียนในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 7 จังหวัดปราจีนบุรี เปิดการสอนเทควันโด จำนวน 1 โรงเรียน คือ โรงเรียนปราจีนกัลยาณี สอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 4 ห้องเรียน ได้แก่ ม.6/5 ม.6/6 ม.6/7 และ ม.6/8

การเลือกห้องเรียนเพื่อเข้ากลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยใช้วิธีการสุ่มแบบอย่างง่าย (Simple Randomization) ด้วยการจับสลากเลือกห้องเรียนมาจำนวน 3 ห้องเรียน จากจำนวน 4 ห้องเรียนได้ห้องเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

กลุ่มควบคุม ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/5 จัดการเรียนการสอนวิชาเทควันโด แบบปกติ จำนวน 8 ชั่วโมง

กลุ่มทดลองที่ 1 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/6 จัดการเรียนการสอนวิชาเทควันโด การเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน จำนวน 8 ชั่วโมง

กลุ่มทดลองที่ 2 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/7 จัดการเรียนการสอนวิชาเทควันโด การจัดกิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี. จำนวน 8 ชั่วโมง

ในส่วนของระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/8 จะทำการจัดการเรียนการสอนวิชาเทควันโดแบบปกติแต่จะไม่นำมาใช้ในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลองและเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

1. เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง ได้แก่

1.1 แผนการจัดการเรียนรู้วิชาเทควันโดแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 8 แผน

1.2 แผนการจัดการเรียนรู้วิชาเทควันโดแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี. สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 8 แผน

1.3 แผนการจัดการเรียนรู้วิชาเทควันโด สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 8 แผน เป็นแผนการเรียนการสอนตามคู่มือครูพลศึกษาแบบปกติ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล เป็นแบบทดสอบทักษะกึ่ฟ้าเทควันโดของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสตรีวัดมหาพฤฒาราม ในพระบรมราชินูปถัมภ์
ของ กรมเนตร อมรศักดิ์ากุล (2558)

รายการที่ 1 แบบทดสอบทักษะการเตะตรง

รายการที่ 2 แบบทดสอบทักษะการเตะเฉียง

รายการที่ 3 แบบทดสอบทักษะการถีบด้านข้าง

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

1. เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลองคือ แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษา
แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน และเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี. ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น
โดยดำเนินการสร้างแผนจัดการเรียนรู้ตามขั้นตอน ดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551
กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อกำหนดสาระ
การเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้

1.2 ศึกษาการเขียนแผนจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ จากหนังสือ เอกสาร
และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.3 ศึกษาเทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
และเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี. จากหนังสือ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาเป็นแนวทาง
ในการเขียนแผนจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ

1.4 ดำเนินการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิค
แบบเพื่อนช่วยเพื่อนและเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี. จำนวนอย่างละ 8 แผน เพื่อนำไปใช้จัดกิจกรรม
สอนเสริมให้กับกลุ่มทดลอง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคือ แบบทดสอบทักษะกึ่ฟ้าเทควันโดของนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสตรีวัดมหาพฤฒาราม ในพระบรมราชินูปถัมภ์
ของ กรมเนตร อมรศักดิ์ากุล (2558) ที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการประเมินผลการเรียนรู้ทางพลศึกษา
ของนักเรียน

2.1 ศึกษาจากตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาแบบทดสอบ
ทักษะกึ่ฟ้าเทควันโดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสตรีวัดมหาพฤฒาราม
ในพระบรมราชินูปถัมภ์ของ กรมเนตร อมรศักดิ์ากุล (2558)

2.2 ดำเนินการพัฒนาแบบทดสอบทักษะกีฬาทะวันโดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสตรีวัดมหาพฤฒาราม ในพระบรมราชินูปถัมภ์ของ กรมพลศึกษา (2558) ให้มีความเหมาะสมกับบริบทของนักเรียนกลุ่มทดลอง

2.3 นำแบบทดสอบทักษะกีฬาทะวันโดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสตรีวัดมหาพฤฒาราม ในพระบรมราชินูปถัมภ์ของ กรมพลศึกษา (2558) ไปปรึกษาประธานที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสม

การหาคุณภาพเครื่องมือ

ในการหาคุณภาพเครื่องมือ ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน และเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี.

1.1. นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่จัดทำเสร็จเรียบร้อยแล้วไปปรึกษาประธานที่ปรึกษาปริญญาโทเพื่อตรวจสอบความถูกต้องแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปหาคุณภาพ

1.2 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่แก้ไขสมบูรณ์แล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) เพื่อให้แผนการจัดการเรียนรู้มีความถูกต้องของเนื้อหาและมีความสอดคล้องของกิจกรรมกับวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้มากที่สุด ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา มีค่าคะแนนเท่ากับ 0.95

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบทักษะกีฬาทะวันโดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสตรีวัดมหาพฤฒาราม ในพระบรมราชินูปถัมภ์ของ กรมพลศึกษา (2558) ซึ่งเป็นแบบประเมินที่มีคุณภาพของเครื่องมือ ดังนี้

2.1 ด้านความเที่ยงตรงโดยมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าเท่ากับ 1.0
ทุกรายการ

2.2 ด้านความเชื่อมั่น (Reliability) แบบทดสอบทักษะกีฬาทะวันโดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสตรีวัดมหาพฤฒาราม ในพระบรมราชินูปถัมภ์ของ กรมพลศึกษา (2558) พบว่า แบบทดสอบทักษะการเตะตรง ทักษะการเตะเฉียง และทักษะการถีบด้านข้าง มีความเชื่อมั่นจากการหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนทดสอบทักษะเตะวันโดครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2 มีเท่ากับ .981, .961 และ .974 ตามลำดับ

2.3 ด้านความเป็นปรนัย (Objectivity) แบบทดสอบทักษะกีฬาทะวันโดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสตรีวัดมหาพฤฒาราม ในพระบรมราชินูปถัมภ์

ของ กมลเนตร อมรศักดิ์ากุล (2558) พบว่า มีค่าความเป็นปรนัยจากการหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการทดสอบทักษะเทคนิควันโดระหว่างผู้ให้คะแนนการทดสอบคนที่ 1 กับผู้ให้คะแนนการทดสอบคนที่ 2 ในการทดสอบครั้งที่ 1 มีค่าเท่ากับ .993, .988 และ .987 ตามลำดับ และในการทดสอบครั้งที่ 2 มีค่าเท่ากับ .998, .991 และ .987 ตามลำดับ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามลำดับดังนี้

1. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อติดต่อทำการทดลองและขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลกับโรงเรียนปราชญ์กัลยาณี ดังนี้

กลุ่มทดลองที่ 1 เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

กลุ่มทดลองที่ 2 เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี.

กลุ่มควบคุม เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูพลศึกษาแบบปกติ

2. ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ขั้นตอนการวิจัยการวัดและประเมินผลแก่หัวหน้าฝ่ายวิชาการ ครูผู้สอน และร่วมกันกำหนดการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ

3. ผู้วิจัยนำแบบทดสอบทักษะกีฬาเทควันโดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสตรีวัดมหาพฤฒาราม ในพระบรมราชินูปถัมภ์ของ กมลเนตร อมรศักดิ์ากุล (2558) ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง

4. การดำเนินการก่อนทดลองการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือ มีดังนี้

4.1 ทำการทดสอบผลการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาของนักเรียน (ทักษะเทควันโด) จำนวน 3 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการเตะตรง ทักษะการเตะเฉียง และทักษะการถีบด้านข้างของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งสองกลุ่มก่อนการทดลอง ในสัปดาห์แรกก่อนทำการทดลอง

4.2 นำผลการทดสอบก่อนการทดลองมาหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยการทดสอบค่าที เพื่อทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนผลการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาของนักเรียน (ทักษะเทควันโด) ของกลุ่มทดลอง

5. การดำเนินการทดลอง กลุ่มทดลองผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือทั้งสองแบบที่สร้างขึ้น โดยจัดการเรียนรู้สัปดาห์ละ 1 ชั่วโมงเรียน ครั้งละ 50 นาที รวม 8 สัปดาห์

6. ทำการทดสอบผลการจัดการเรียนรู้ทางพลศึกษาของนักเรียน (ทักษะเทควันโด) จำนวน 3 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการเตะตรง ทักษะการเตะเฉียง และทักษะการถีบด้านข้าง

ของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งสองกลุ่มหลังการเรียน ในสัปดาห์ที่ 12 โดยใช้แบบทดสอบทักษะกีฬา เทควันโดฉบับเดียวกันกับก่อนเรียน

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนทักษะกีฬาเทควันโดที่ผู้วิจัยนำมาใช้

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์

2.1 คำนวณค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนนทดสอบทักษะกีฬาเทควันโด

2.2 ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยทักษะกีฬาเทควันโดของนักเรียนระหว่างกลุ่ม โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA)

2.3 ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยทักษะกีฬาเทควันโดของนักเรียนภายในกลุ่ม โดยการทดสอบความแตกต่างค่าที (Pair t-test)

2.4 เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีของตูกี (Tukey's HSD test)

ตาราง 3 เกณฑ์การประเมินผลทักษะกีฬาเทควันโดที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น

คะแนน ทักษะ	10 คะแนน (สูงมาก)	9 คะแนน (สูง)	8 คะแนน (ปานกลาง)	7 คะแนน (ต่ำ)	6 คะแนน (ต่ำมาก)
Front Kick	31 ครั้งขึ้นไป	26-30 ครั้ง	22-25 ครั้ง	17-21 ครั้ง	16 ครั้งลงมา
Round Kick	25 ครั้งขึ้นไป	22-34 ครั้ง	19-21 ครั้ง	16-18 ครั้ง	15 ครั้งลงมา
Side Kick	20 ครั้งขึ้นไป	17-19 ครั้ง	13-16 ครั้ง	10-12 ครั้ง	9 ครั้งลงมา

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดลองและการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	สถิติการทดสอบค่าที (t-test)
F	แทน	สถิติการทดสอบค่าเอฟ (F-test)
df	แทน	ขั้นแห่งความเป็นอิสระ
Sig	แทน	นัยสำคัญทางสถิติ
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดสอบทักษะเทคนิควัดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

ตาราง 4 คะแนนทักษะเทคนิควัดของกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนก่อนและหลังการทดลอง (n=25)

ลำดับ	ก่อนการทดลอง				หลังการทดลอง			
	ท่าเตะตรง	ท่าเตะเฉียง	ท่าถีบด้านข้าง	รวม	ท่าเตะตรง	ท่าเตะเฉียง	ท่าถีบด้านข้าง	รวม
1	6	6	6	18	9	10	10	29
2	6	6	6	18	9	10	10	29
3	6	6	6	18	9	10	10	29
4	6	6	6	18	8	9	10	27
5	6	6	7	19	8	10	10	28
6	6	6	6	18	9	10	10	29
7	6	6	6	18	9	10	10	29
8	6	6	7	19	9	10	10	29

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	ก่อนการทดลอง				หลังการทดลอง			
	ท่าเตะตรง	ท่าเตะเฉียง	ท่าถีบด้านข้าง	รวม	ท่าเตะตรง	ท่าเตะเฉียง	ท่าถีบด้านข้าง	รวม
9	6	6	6	18	9	10	10	29
10	6	6	6	18	9	10	10	29
11	6	6	6	18	8	10	10	28
12	6	6	6	18	8	9	10	27
13	6	6	6	18	9	10	10	29
14	6	6	6	18	9	10	10	29
15	6	6	7	19	8	10	10	28
16	6	6	7	19	9	10	10	29
17	6	6	7	19	9	10	10	29
18	6	6	6	18	8	10	10	28
19	6	6	7	19	9	10	10	29
20	6	6	7	19	9	10	10	29
21	6	6	6	18	9	10	10	29
22	6	6	7	19	8	10	10	28
23	6	6	6	18	9	10	10	29
24	6	6	6	18	9	10	10	29
25	6	6	7	19	8	10	10	28
$\bar{X}$	6.00	6.00	6.36	18.36	8.68	9.92	10.00	28.60
S.D.	0.00	0.00	0.48	0.48	0.47	0.27	0.00	0.63

จากตาราง 4 พบว่า คะแนนทักษะเทควันโดของกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน มีคะแนนเฉลี่ยการทดสอบทักษะการเตะ ท่าเตะตรง ท่าเตะเฉียง และท่าถีบด้านข้าง ก่อนการทดลอง เท่ากับ 18.36 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.48 หลังการทดลอง มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 28.60 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.63

ตาราง 5 คะแนนทักษะเทคนิควันโตของกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี ก่อนและหลังการทดลอง (n=25)

ลำดับ	ก่อนการทดลอง				หลังการทดลอง			
	ท่าเตะตรง	ท่าเตะเฉียง	ท่าถีบด้านข้าง	รวม	ท่าเตะตรง	ท่าเตะเฉียง	ท่าถีบด้านข้าง	รวม
1	6	6	6	18	9	9	10	28
2	6	6	6	18	8	9	10	27
3	6	6	6	18	9	10	10	29
4	6	6	6	18	9	10	10	29
5	6	6	6	18	9	10	10	29
6	6	6	7	19	8	9	10	27
7	6	6	6	18	9	9	10	28
8	6	6	6	18	8	8	10	26
9	6	6	7	19	9	10	10	29
10	6	6	6	18	8	10	10	28
11	6	6	6	18	8	10	10	28
12	6	6	6	18	9	9	10	28
13	6	6	6	18	9	10	10	29
14	6	6	6	18	9	10	10	29
15	6	6	6	18	9	10	10	29
16	6	6	7	19	9	10	10	29
17	6	6	7	19	9	10	10	29
18	6	6	7	19	8	9	10	27
19	6	6	6	18	8	9	10	27
20	6	6	7	19	9	9	10	28
21	6	6	7	19	9	10	10	29
22	6	6	6	18	8	9	10	27
23	6	6	7	19	8	9	10	27
24	6	6	6	18	9	10	10	29
25	6	6	6	18	9	10	10	29
$\bar{X}$	6.00	6.00	6.32	18.32	8.64	9.52	10.00	28.16
S.D.	0.00	0.00	0.47	0.47	0.48	0.57	0.00	0.92

จากตาราง 5 พบว่ากลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี. มีคะแนนเฉลี่ยการทดสอบทักษะการเตะ ท่าเตะตรง ท่าเตะเฉียง และ

ทำถีบด้านข้าง ก่อนการทดลอง เท่ากับ 18.32 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.47
 หลังการทดลอง มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 28.16 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.92

ตาราง 6 คะแนนทักษะเทคนิควินโดของกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ
 ก่อนและหลังการทดลอง (n=25)

ลำดับ	ก่อนการทดลอง				หลังการทดลอง			
	ท่าเตะตรง	ท่าเตะเฉียง	ทำถีบด้านข้าง	รวม	ท่าเตะตรง	ท่าเตะเฉียง	ทำถีบด้านข้าง	รวม
1	6	6	6	18	8	9	10	27
2	6	6	7	19	9	10	10	29
3	6	6	6	18	9	9	10	28
4	6	6	6	18	8	9	10	27
5	6	6	6	18	9	10	10	29
6	6	6	7	19	8	9	10	27
7	6	6	6	18	9	9	10	28
8	6	6	6	18	8	9	10	27
9	6	6	6	18	9	9	10	28
10	6	6	6	18	8	8	10	26
11	6	6	6	18	8	9	10	27
12	6	6	6	18	9	10	10	29
13	6	6	7	19	9	9	10	28
14	6	6	6	18	9	9	10	28
15	6	6	6	18	9	10	10	29
16	6	6	7	19	9	9	10	28
17	6	6	7	19	8	9	10	27
18	6	6	6	18	9	9	10	28
19	6	6	6	18	8	9	10	27
20	6	6	6	18	8	8	10	26
21	6	6	6	18	9	10	10	29
22	6	6	6	18	8	9	10	27
23	6	6	6	18	9	9	10	28
24	6	6	7	19	9	9	10	28
25	6	6	6	18	9	9	9	27
$\bar{X}$	6.00	6.00	6.24	18.24	8.60	9.12	9.96	27.68
S.D.	0.00	0.00	0.43	0.43	0.49	0.52	0.20	0.88

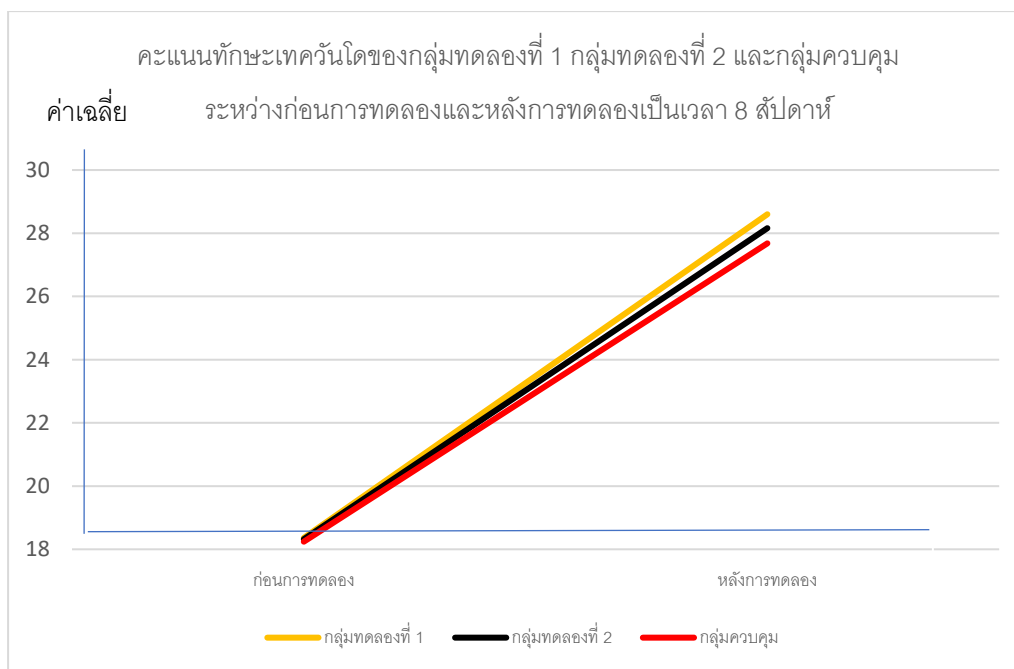
จากตาราง 6 พบว่า กลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ มีคะแนนเฉลี่ยการทดสอบทักษะการเตะ ท่าเตะตรง ท่าเตะเฉียง และท่าถีบด้านข้าง ก่อนการทดลองเท่ากับ 18.24 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.43 หลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 27.68 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.88

ตาราง 7 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนทักษะเทควันโดของกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม ระหว่างก่อนการทดลองกับหลังการทดลองรวมทักษะ

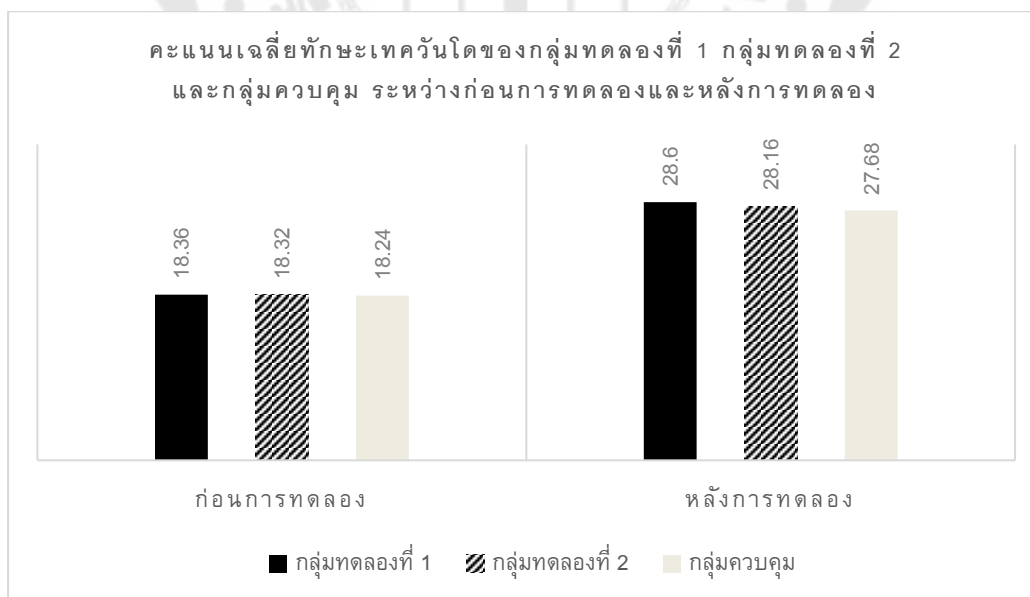
ทักษะเทควันโด	คะแนนประเมิน	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig
กลุ่มทดลองที่ 1	ก่อนทดลอง	25	18.36	0.48	61.64*	<.05
	หลังทดลอง	25	28.60	0.63		
กลุ่มทดลองที่ 2	ก่อนทดลอง	25	18.32	0.47	46.08*	<.05
	หลังทดลอง	25	28.16	0.92		
กลุ่มควบคุม	ก่อนทดลอง	25	18.24	0.43	49.12*	<.05
	หลังทดลอง	25	27.68	0.88		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 7 พบว่ากลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม มีคะแนนทักษะเทควันโดก่อนการทดลองแตกต่างกับหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่าคะแนนทักษะเทควันโดของกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม หลังการทดลองดีกว่าก่อนการทดลอง



ภาพประกอบ 3 แผนภูมิที่ 1 คะแนนทักษะเทคโนโลยีของกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม



ภาพประกอบ 4 แผนภูมิที่ 2 คะแนนเฉลี่ยทักษะเทคโนโลยีของกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม ระหว่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

ตาราง 8 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนทักษะกีฬาเทควันโดของกลุ่มทดลองที่ 1
กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม ระหว่างก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง
จำแนกเป็นรายทักษะ

ทักษะเทควันโด	คะแนนประเมิน	n	$\bar{X}$	S.D.	t	Sig
กลุ่มทดลองที่ 1						
ท่าเตะตรง	ก่อนทดลอง	25	6.00	0.00	28.15*	<.05
	หลังทดลอง	25	8.68	0.47		
ท่าเตะเฉียง	ก่อนทดลอง	25	6.00	0.00	70.79*	<.05
	หลังทดลอง	25	9.92	0.27		
ท่าถีบด้านข้าง	ก่อนทดลอง	25	6.36	0.48	37.15*	<.05
	หลังทดลอง	25	10.00	0.00		
กลุ่มทดลองที่ 2						
ท่าเตะตรง	ก่อนทดลอง	25	6.00	0.00	26.94*	<.05
	หลังทดลอง	25	8.64	0.48		
ท่าเตะเฉียง	ก่อนทดลอง	25	6.00	0.00	30.04*	<.05
	หลังทดลอง	25	9.52	0.57		
ท่าถีบด้านข้าง	ก่อนทดลอง	25	6.32	0.47	38.65*	<.05
	หลังทดลอง	25	10.00	0.00		
กลุ่มควบคุม						
ท่าเตะตรง	ก่อนทดลอง	25	6.00	0.00	26.00*	<.05
	หลังทดลอง	25	8.60	0.49		
ท่าเตะเฉียง	ก่อนทดลอง	25	6.00	0.00	29.66*	<.05
	หลังทดลอง	25	9.12	0.52		
ท่าถีบด้านข้าง	ก่อนทดลอง	25	6.24	0.43	40.59*	<.05
	หลังทดลอง	25	9.96	0.20		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 8 พบว่า คะแนนทักษะกีฬาเทควันโดของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม ระหว่างก่อนการทดลองกับหลังการทดลองมีคะแนนทักษะเทควันโด แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 9 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของคะแนนทักษะเทควันโดของ กลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS.	F	Sig
<u>ก่อนการทดลอง</u>					
ระหว่างกลุ่ม	0.19	2	0.09	0.43	<.05
ภายในกลุ่ม	15.76	72	0.22		
รวม	15.95	74			
<u>หลังการทดลอง</u>					
ระหว่างกลุ่ม	10.59	2	5.29	7.50*	<.05
ภายในกลุ่ม	50.80	72	0.70		
รวม	61.39	74			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 พบว่า ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของคะแนนทักษะเทควันโดของกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม หลังการทดลองเป็นเวลา 8 สัปดาห์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนก่อนการทดลองไม่แตกต่างกัน จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีการของตุ๊กี ดังตาราง 10

ตาราง 10 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนทักษะเทคโนโลยีหลังการทดลองเป็นเวลา 8 สัปดาห์ ระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม เป็นรายคู่โดยวิธีการของตุ๊ก

แหล่งข้อมูล	กลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มควบคุม			
	$\bar{X}$	28.60	28.16	27.68
กลุ่มทดลองที่ 1	28.60	-	0.44	0.92*
กลุ่มทดลองที่ 2	28.16	-	-	0.48
กลุ่มควบคุม	27.68	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 10 พบว่า คะแนนทักษะเทคโนโลยีของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของกลุ่มทดลองที่ 1 แตกต่างกับกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะเทคโนโลยีของกลุ่มทดลองที่ 1 ($\bar{X}=28.60$) ดีกว่ากลุ่มควบคุม ($\bar{X}=27.68$) จึงทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของคะแนนทักษะเทคโนโลยี 3 ทักษะ

ตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของคะแนนทักษะเทคโนโลยี 3 ทักษะ ของกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง

ทักษะเทคโนโลยี	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ท่าเตะตรง	ระหว่างกลุ่ม	.08	2	.04	0.17	.85
	ภายในกลุ่ม	17.20	72	.24		
	รวม	17.28	74			
ท่าเตะเฉียง	ระหว่างกลุ่ม	8.00	2	4.00	17.23*	.00
	ภายในกลุ่ม	16.72	72	.23		
	รวม	24.72	74			
ท่าถีบด้านข้าง	ระหว่างกลุ่ม	.03	2	.01	1.00	.37
	ภายในกลุ่ม	.96	72	.01		
	รวม	.99	74			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 11 พบว่า คะแนนทักษะเทคนิควันโดท่าเตะเฉียงของกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม หลังการทดลองเป็นเวลา 8 สัปดาห์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีการของตุ๊กี ดังตาราง 12

ตาราง 5 การทดสอบความแตกต่างของคะแนนทักษะเทคนิควันโดท่าเตะเฉียงของกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม เป็นรายคู่โดยวิธีการของตุ๊กี

ทักษะเทคนิควันโด	แหล่งความแปรปรวน	กลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มควบคุม			
		$\bar{X}$	9.92	9.52	9.12
ท่าเตะเฉียง	กลุ่มทดลองที่ 1	9.92	-	.40	.80*
	กลุ่มทดลองที่ 2	9.52	-	-	.40
	กลุ่มควบคุม	9.12	-	-	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 12 พบว่า คะแนนทักษะเทคนิควันโดท่าเตะเฉียงของกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะเทคนิควันโดท่าเตะเฉียงของกลุ่มทดลองที่ 1 ($\bar{X}=9.92$) ดีกว่ากลุ่มควบคุม ($\bar{X}=9.12$)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทางพลศึกษาแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน และแบบ เอส.ที.เอ.ดี ที่มีต่อทักษะเทควันโดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนปราจีนกัลยาณี ที่เรียนวิชาเทควันโด ภาคเรียนที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2563 จำนวน 75 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี และกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ กลุ่มละ 25 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง เป็นแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน แบบ เอส.ที.เอ.ดี และแบบปกติ จำนวน 8 แผน มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เท่ากับ 0.95 และแบบทดสอบทักษะเทควันโด ประกอบด้วย ทักษะการเตะตรง ทักษะการเตะเฉียง และทักษะการถีบด้านข้าง มีค่าความเที่ยงตรงเท่ากับ 1.0 ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.97 และค่าความเป็นปรนัย เท่ากับ 0.99 ซึ่งสรุปผลการศึกษาวิจัยได้ ดังนี้

สรุปผล

1. กลุ่มทดลองที่ 1 เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/5 โรงเรียนปราจีนกัลยาณี ปีการศึกษา 2563 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ก่อนการทดลองมีคะแนนทักษะเทควันโด ทำเตะตรง ทำเตะเฉียง และทำถีบด้านข้าง อยู่ในระดับต่ำมาก หลังการทดลองมีคะแนนทักษะเทควันโดอยู่ในระดับสูง และสูงมาก จำนวน 2 ทักษะตามลำดับ

2. กลุ่มทดลองที่ 2 เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/6 โรงเรียนปราจีนกัลยาณี ปีการศึกษา 2563 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี ก่อนการทดลองมีคะแนนทักษะเทควันโด ทำเตะตรง ทำเตะเฉียง และทำถีบด้านข้าง อยู่ในระดับต่ำมาก หลังการทดลองมีคะแนนทักษะเทควันโดอยู่ในระดับสูง และสูงมาก จำนวน 2 ทักษะตามลำดับ

3. กลุ่มควบคุม เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/7 โรงเรียนปราจีนกัลยาณี ปีการศึกษา 2563 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ ก่อนการทดลอง มีคะแนนทักษะ

เทควันโด ท่าเตะตรง ท่าเตะเฉียง และท่าถีบด้านข้าง อยู่ในระดับต่ำมาก หลังการทดลองมีคะแนนทักษะเทควันโดอยู่ในระดับสูงจำนวน 2 ทักษะ และสูงมาก ตามลำดับ

4. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของคะแนนทักษะเทควันโด ระหว่างก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง พบว่า กลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม มีคะแนนทักษะเทควันโด แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่า มีคะแนนทักษะเทควันโด ของกลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม หลังการทดลองเป็นเวลา 8 สัปดาห์ ดีกว่าก่อนการทดลอง

5. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของคะแนนทักษะเทควันโด หลังการทดลองเป็นเวลา 8 สัปดาห์ พบว่า กลุ่มทดลองที่ 1 กลุ่มทดลองที่ 2 และกลุ่มควบคุม มีคะแนนทักษะเทควันโด แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีการของตุ๊กกี พบว่า มีคะแนนทักษะเทควันโดของกลุ่มทดลองที่ 1 ดีกว่ากลุ่มควบคุม

6. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของคะแนนทักษะเทควันโด 3 ทักษะ หลังการทดลองเป็นเวลา 8 สัปดาห์ พบว่า คะแนนทักษะเทควันโดท่าเตะเฉียงของกลุ่มทดลองที่ 1 แตกต่างกับกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่า มีคะแนนทักษะเทควันโด ท่าเตะเฉียงของกลุ่มทดลองที่ 1 ดีกว่ากลุ่มควบคุม

อภิปรายผล

1. กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ในการจัดการเรียนการสอนวิชาเทควันโดที่ผู้วิจัยได้นำมาศึกษาทดลองใช้ พบว่า นักเรียนมีคะแนนทักษะเทควันโดทักษะการเตะทั้ง 3 ท่า ได้แก่ ท่าเตะตรง ท่าเตะเฉียง และท่าถีบด้านข้าง พัฒนาขึ้นมาก โดยหลังการทดลองมีคะแนนอยู่ในระดับสูงและระดับสูงมาก เป็นเพราะว่าการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ครูผู้สอนจะจำแนกนักเรียนออกเป็นกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน และให้นักเรียนจับคู่กัน โดยให้คนเก่งจับคู่กับคนอ่อน โดยการมุ่งเน้นให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มเก่งทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยครู จึงทำให้นักเรียนที่เรียนรู้ช้า ซึ่งเป็นนักเรียนที่เป็นกลุ่มอ่อน เกิดการเรียนรู้ได้ดีด้วยการสื่อสาร พูดคุย แลกเปลี่ยนกับเพื่อนที่เป็นกลุ่มเก่ง เพราะเป็นเพื่อนวัยเดียวกัน ซึ่งสามารถช่วยในการถ่ายทอดสิ่งที่เขาได้เรียนรู้มาให้เพื่อนๆ ฟังด้วยภาษาและรูปแบบของเขาเอง จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจในความรู้นั้นได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ดังที่ปรากฏในทฤษฎีแบบจำลองและการเลียนแบบของแบนดูราที่กล่าวว่า มนุษย์มักเรียนรู้จากกันและกัน ด้วยการสังเกต การเลียนแบบ ทฤษฎีนี้มีแนวคิดหลัก คือ บุคคลเรียนรู้ด้วยการสังเกตพฤติกรรม

ผู้อื่น รวมทั้งทัศนคติ และผลที่ได้รับจากพฤติกรรมนั้นๆ (วาสนา คุณาภิสิทธิ์, 2563, น. 71) ซึ่งตรงกับที่ฟิงส์คัคดี ลีละวัฒน์พันธ์ (2559) ได้อธิบายไว้ว่า การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นวิธีการสอนที่ให้เพื่อนช่วยสอนให้เกิดการเรียนรู้ในเรื่องต่าง ๆ แบบตัวต่อตัว โดยเพื่อนช่วยสอนอาจเป็นนักเรียนชั้นสูงกว่าหรือนักเรียนชั้นเดียวกัน แต่มีความรู้ ความสามารถมากกว่ามาช่วยสอน จะช่วยทำให้นักเรียนผู้ช่วยสอนเกิดทักษะในการเรียนรู้และทักษะทางสังคมมากขึ้น และนักเรียนผู้ถูกสอนจะเรียนรู้ได้ดีขึ้นจากการสอนของเพื่อนวัยเดียวกันและเป็นการสอนแบบตัวต่อตัว สอดคล้องกับงานวิจัยของ บุษยากร ช้ายขวา ผาสุก บุญธรรม และเพ็ญพิศุทธิ์ ใจสนิท (2560, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วย (Peer-assisted Learning) เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนแม่แบริวิทยาคม จังหวัดเชียงราย ผลการวิจัยพบว่า หลังการจัดกิจกรรมแบบเพื่อนช่วยเพื่อน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมเท่ากับ 3.22 คิดเป็นร้อยละ 14.35 ทั้งยังสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ ร้อยละ 60 ซึ่งมีงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้พื้นฐานทางสรีรวิทยาของการตรวจคลื่นไฟฟ้าหัวใจของนักศึกษาแพทย์ชั้นปีที่ 1 ของแคมเบลล์และคนอื่นๆ (Kamble et al., 2019) ที่ได้พบว่า การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นวิธีที่เป็นไปได้และมีประสิทธิภาพในการสอน

2. กลุ่มทดลองที่ 2 ได้จัดการเรียนการสอนวิชาเทคโนโลยีที่ผู้วิจัยได้นำรูปแบบการเรียนพลศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี มาศึกษาทดลองใช้ พบว่า นักเรียนมีคะแนนทักษะเทควันโดทักษะการเตะทั้ง 3 ท่า ได้แก่ ท่าเตะตรง ท่าเตะเฉียง และท่าถีบด้านข้าง พัฒนาขึ้นมาก โดยหลังการทดลองนักเรียนที่เรียนด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี มีคะแนนอยู่ในระดับสูงมาก ยกเว้นท่าเตะตรงและท่าเตะเฉียงที่มีคะแนนอยู่ในระดับสูง เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนต้องช่วยเหลือเพื่อนในทีม เน้นทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม แลกเปลี่ยนกันตรวจสอบและอธิบายเนื้อหาความรู้เพื่อสร้างความมั่นใจในความรู้ที่ได้รับให้กันและกันอย่างทั่วถึง นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้สอดแทรกกิจกรรมการฝึกทักษะในเทควันโดที่นักเรียนสามารถแยกฝึกทักษะการเตะเป็นกลุ่ม ให้สามารถฝึกปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพในทุกๆ แผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนเกิดกระบวนการฝึกปฏิบัติและการทำงานเป็นกลุ่มร่วมกัน และรับรู้ถึงระดับความสำเร็จร่วมกัน ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนพลศึกษา แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี จึงสามารถพัฒนาทักษะเทควันโดของนักเรียนทุกๆ ทักษะการเตะ ให้มีค่าเฉลี่ยสูงขึ้นกว่าก่อนการเรียนดังกล่าว ซึ่งแต่ละกลุ่ม

การเรียนรู้จะต้องมีสมาชิกที่ความสามารถกันโดยใช้ผลการทดสอบทักษะเทคนิควันใดก่อนเรียนเป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน และการรวมสมาชิกของในแต่ละกลุ่มการเรียนรู้จะต้องประกอบด้วย คนเก่ง ปานกลาง และอ่อนคนละกันไป กลุ่มละ 4-6 คน เทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี จะมีข้อดีคือ เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนทุกคนได้พัฒนาศักยภาพของตนเองให้เพิ่มมากขึ้น ส่งเสริมให้เกิดความรับผิดชอบ ช่วยเหลือกันจนเกิดความสำเร็จในที่สุด ตามแนวทฤษฎีประสบการณ์ของจอห์น ดิวอี้ การจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นการปฏิบัติจริง เป็นการเรียนรู้ในแบบ Learning by Doing ผู้เรียนจะเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ แนวคิดนี้เป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนได้เรียนจากการปฏิบัติจริง เป็นการเรียนจากประสบการณ์ตรง ผู้เรียนได้ทดลองทำปฏิบัติ จัดระเบียบข้อมูล พิจารณาหาข้อสรุป ค้นคว้าหาวิธีการด้วยตนเอง หรือร่วมกันเป็นกลุ่ม เน้นให้ผู้เรียนมีอิสระในการศึกษาหาความรู้ ตามหลักประชาธิปไตย ให้ผู้เรียนได้รู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่น ให้ได้ค้นคว้าหาข้อมูลความรู้จากแหล่งต่าง ๆ ทำให้ผู้เรียนเกิดนิสัยการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเองได้ด้วย (กรมวิชาการ, 2545, น. 32) และทีศนา แชมมณี (2550, น. 98) ได้อธิบายว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนเพื่อให้นักเรียนมีความรู้สึกที่ดีทั้งต่อตนเอง ต่อโรงเรียน ครูและเพื่อนร่วมชั้น ที่จะส่งผลดีต่อการเรียนรู้มากขึ้น ซึ่งจากคุณลักษณะสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือดังกล่าว โดยเฉพาะในเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี นักเรียนต้องช่วยเหลือเพื่อนในทีมให้ได้เรียนรู้เนื้อหาก่อนที่จะปรึกษาครู เน้นทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม แลกเปลี่ยนกัน ตรวจสอบและอธิบายเนื้อหาความรู้เพื่อสร้างความมั่นใจในความรู้ที่ได้รับให้กันและกันอย่างทั่วถึง ก่อให้เกิดทักษะทางสังคมที่ดี สอดคล้องกับงานวิจัยของภาริตา ตันเจริญ (2561, บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ เพื่อพัฒนาทักษะชีวิตเรื่องระบบนิเวศ ผลการวิจัยพบว่า หลังเรียนผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและมีเจตคติต่อวิชาวิทยาศาสตร์เพื่อพัฒนาทักษะชีวิตเรื่องระบบนิเวศดีขึ้นและสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 70 และงานวิจัยของคาราลีและอัยเดเมียร์ (Karali & Aydemir, 2019) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทัศนคติของนักเรียนในชั้นเรียนคณิตศาสตร์ พบว่า เทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี. มีประสิทธิภาพในการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในวิชาคณิตศาสตร์มากกว่าการสอนที่เน้นครูเป็นศูนย์กลาง

3. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาเทคนิควันใดให้กับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ พบว่า หลังการทดลอง นักเรียนมีคะแนนทักษะท่าเตะตรง

และทำคะแนนอยู่ในระดับสูง ยกเว้นทำถึบด้านข้าง ที่มีคะแนนอยู่ในระดับสูงมาก อาจเป็นเพราะกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบปกติมีอิสระกว่า ไม่มีข้อบังคับหรือกฎเกณฑ์ใดๆ ในระหว่างเรียน นักเรียนเกิดความสุขสบาย ตั้งใจปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ตามโครงสร้างภาพรวม ซึ่งครูแนะนำก่อนการสอน ในการสอนนักเรียนและครูได้อภิปรายเนื้อหาพร้อมกันและนักเรียนแยกทำกิจกรรมกลุ่มบ้าง รายบุคคลบ้าง ตามคำสั่งครูบ้าง นักเรียนและครูร่วมกันอภิปรายเพื่อสรุปบทเรียน มีการประเมินผลและยกย่องชมเชยนักเรียนที่ทำคะแนนได้ดี ดังนั้นนักเรียนจึงมีแรงจูงใจในการเรียน ส่วนนักเรียนที่ไม่ผ่านการประเมิน ครูจะให้เวลามาเรียนเสริมเป็นรายบุคคลตามจุดบกพร่อง และจากแบบฝึกหัดที่ครูเตรียมไว้ได้ลำดับจากความยากง่าย ก่อนการฝึกปฏิบัติ ครูจะทบทวน และสรุปเนื้อหา ก่อนให้นักเรียนฝึกทำตามจนเกิดความชำนาญ ดังที่วาสนา คุณาภสิทธิ์ (2563, น. 60) ได้กล่าวไว้ว่า กฎของผล (Law of Effect) ในทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพฤติกรรม โดยอธิบายว่ามนุษย์มีแนวโน้มที่จะทำในสิ่งที่ตนเองทำได้หรือตนเองพอใจ ในวิชาพลศึกษานักเรียนมีทักษะการเคลื่อนไหวพื้นฐานดี มีทักษะกีฬาดี ก็อยากเล่นและอยากมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้นๆ อยู่เสมอ เพราะมีความสามารถที่จะทำได้เกิดความสุขสนาน พึงพอใจตนเอง ส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ กำลังใจ และอยากเรียนรู้เพิ่มขึ้นต่อไป เพียงแต่กลุ่มควบคุมมีคะแนนทักษะเทควันโดหลังการทดลองต่ำกว่ากลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม เนื่องจากความรับผิดชอบที่เพิ่มขึ้นยังเป็นเพื่อตนเองไม่ใช่เพื่อกลุ่ม ในระหว่างกิจกรรมการเรียนการสอน นักเรียนให้ความร่วมมือน้อย นักเรียนให้ความช่วยเหลือกันน้อย ถึงแม้ว่าคะแนนของนักเรียนแต่ละคนที่ดีขึ้น แต่ก็ยังทำให้คะแนนของกลุ่มโดยภาพรวมไม่เป็นที่น่าพอใจของกลุ่ม เพราะนักเรียนเก่งพัฒนาแต่ตนเอง นักเรียนอ่อนมีโอกาสปริ่ษาเพื่อนเก่งแต่ได้รับความรู้ความเข้าใจไม่เพียงพอ บรรยายการสอนแบบปกติจะไม่มีกฎเกณฑ์ หรือเป้าหมายที่แน่นอน แต่จะเป็นการจับคู่กันทำงานมีการแบ่งกลุ่มบ้าง แต่ไม่ได้แบ่งหน้าที่ที่ชัดเจนในการทำงาน ซึ่งกิจกรรมจะไม่ซ้ำกันในแต่ละบทเรียน เมื่อจบบทเรียนนักเรียนสามารถประเมินผลตามเป้าหมายที่ครูวางไว้ ซึ่งมีผลต่อการพัฒนาทักษะพื้นฐานเทควันโดของนักเรียนกลุ่มการสอนแบบปกติ และเมื่อศึกษาเปรียบเทียบทั้งสามกลุ่ม พบว่า หลังการทดลอง กลุ่มทดลองที่ 1 ที่เรียนด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน กับกลุ่มทดลองที่ 2 ที่เรียนด้วยเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี และกับกลุ่มที่เรียนแบบปกติ มีคะแนนทักษะเทควันโด ทักษะการเตะทุกรายการและภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะรูปแบบของกิจกรรมการเรียนรู้เทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน และแบบ เอส.ที.เอ.ดี มีลักษณะที่ค่อนข้างแตกต่างกับการเรียนแบบปกติ โดยเฉพาะในเรื่องเทคนิคการฝึกปฏิบัติทักษะเทควันโดของสมาชิกภายในกลุ่ม ปัจจัยที่มีผลกระทบ

อาจประกอบด้วย ความสามารถในการเรียนรู้ของสมาชิกภายในกลุ่ม ปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่ม ความช่วยเหลือกันภายในกลุ่ม เทคนิคการเรียนการสอนของแต่ละรูปแบบ ที่จะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเรียน ที่จะฝึกปฏิบัติทักษะเทคนิควันใดมีความแตกต่างกันออกไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุโชค จันทะนิ (2560, บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับประสิทธิผลของการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนตามแนวเสริมต่อการเรียนรู้ที่มีต่อทักษะเทคนิควันใดพื้นฐานทำการตะจากผลการวิจัยพบว่า ในการนำการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนตามการเสริมต่อการเรียนรู้มาใช้ในการสอนเทคนิควันใด มีผลต่อการพัฒนาทักษะพื้นฐานเทคนิควันใดของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่สอนแบบปกติ ผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกัน มีพัฒนาการและการแสดงความสามารถเปลี่ยนไปในระดับที่สูงขึ้นในสัปดาห์ที่ 4 และ 8 อีกทั้งยังมีความวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์เรื่องเลขยกกำลัง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของรวริสรา บุรณะเสน (2563, บทคัดย่อ) พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสามารถในการคิดวิเคราะห์สูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งนี้

1. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ครูผู้สอนจะต้องมีหลักเกณฑ์ในการจัดกลุ่มให้ชัดเจนและถูกต้องตามหลักทฤษฎี ครูจะต้องอธิบายให้นักเรียนผู้สอนเข้าใจถึงบทบาทหน้าที่ ตลอดจนการเตรียมตัวในการสอน รวมทั้งการแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างเรียน
2. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี ครูผู้สอนจะต้องมีหลักเกณฑ์ในการจัดกลุ่มให้ชัดเจนและถูกต้องตามหลักทฤษฎี โดยให้คำแนะนำเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของผู้ดำเนินการเรียนเพื่อให้เข้าใจอย่างชัดเจน ภายในกลุ่มมีการนำเสนอและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและแนวคิดที่หลากหลายระหว่างสมาชิกในกลุ่ม สมาชิกในแต่ละกลุ่มหรือทีมจะต้องร่วมมือกันให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในด้านการเรียน เพื่อที่จะให้แต่ละคนมีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียน
3. การประเมินทักษะเทคนิควันใดของผู้เรียนตามแบบทดสอบทักษะพื้นฐาน ผู้ประเมินต้องมีความแม่นยำ เทียบตรงในการสังเกตท่าทางการแสดงทักษะที่ถูกต้องของผู้เรียนเพื่อให้ผลคะแนนมีความสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งต่อไป

1. ในการนำรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือไปใช้ในการจัดกิจกรรมพลศึกษา อาจใช้เทคนิคการสอนแบบอื่นๆ เช่น เทคนิคการสอนแบบจิ๊กซอร์ เทคนิคการสอนแบบที.เอ.ไอ เทคนิคการสอนแบบที.จี.ที เป็นต้น ที่เหมาะสมกับทักษะมาทดลองใช้ในการพัฒนาทักษะประเภทนั้นๆ ให้กับผู้เรียน เพื่อให้มีแนวทางในการพัฒนาทักษะเพิ่มมากขึ้น
2. อาจสร้างแบบทดสอบทักษะหรือปรับปรุงแบบทดสอบให้เหมาะสมกับบริบทของผู้เรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย เพื่อให้ผลคะแนนที่ได้มีความสอดคล้องกับสภาพที่เป็นจริง



บรรณานุกรม

- Arends. (1994). Learning to teach (3rd ed). New York: Mc Graw Hill.
- Baroody A.J. (1993). Children's Mathematical thinking. New York: Teacher College.
- Chung-Shickler, และ Genevieve C. (1998). The Effect of Cooperative Learning on The Attitudes Toward Science and The Achievement of Student in a Non-ScienceMajors' General Biology LaboratoryCourse at an Urban Community College. (Dissertation Thesis ED.D. (Community College ; Sciences)). Florida International University.
- Gloria Ibemenji, K.-A., Sunday, E., and Chijioke, O. (2019). Effect of Cooperative Learning Strategy on Biology Students' Academic Performance in Senior Secondary School in Rivers State. Journal of Scientific Research and Reports, 23(6), 1-11.
- Gull, F., and Shehzad, S. (2015). Effects of Cooperative Learning on Student's Academic Achievement. Journal of Education and Learning, 9(3), 246-255.
- Higtower, S. L. (1999). A Comparison of two Instructional Methods for Training Child Care Personnel : Cooperative Learning Versus Traditional Teacher. (Dissertation Thesis, PH.D. (Vocation ; Teacher Training ; Adult and Continuing)). University of Sout Florida.
- Johnson, D. W., Johnson, R. T., and Holubec, E. J. (1994). The nuts and bolts of cooperative Learning. Edina Minnesota: Interaction Book Company.
- Johnson, R. T., and Johnson, D. W. (1994). An overview of cooperative Learning J. S. Thousand, R. A. Villa, และ A. I. Nevin Creativity and collaborative learning. Baltimore Maryland: Paul H. Brookes Publishing Co.
- Kagan, S. (1994). Cooperative Learning. San Juan Capistrano: Kagan Co-operativ Learning.
- Klay Van der. M. (1991). Cooperative Learning : and How to Make it Happen in Your Classroom. Chrischurce, N.Z: Macprint Printing and Publishing, Ltd.
- Moore Kenncth, D. (1992). Classroom Teaching Skills (2nd ed). New York: Mc Grew – Hill book Co.

- Russell, W. A. M. (1998). Relationships Among Personal Attributes, Motivation, and Productivity Outcomes in a Cooperative Learning Environment. (Dissertation Thesis, PH.D. (Curriculum and Instruction ; Higher). The Florida State University.
- Sertel, A. (2015). The Effect of Cooperative Learning on Students' Achievement and Views on the Science and Technology Course. *International Electronic Journal of Elementary Education*, 7(3), 451-468.
- Slavin, E. R. (1990). *Cooperative Learning: Theory Research and Practices*. New Jersey: Prentice Hall.
- Slavin, E. R. (1995). *Cooperative Learning: Theory Research and Practice* (4th ed). Boston: Allyn and Bacon.
- Suh Hwui – Suk. (1998). The Effects of Group Interaction Across Reward Structure on Achievement and Perception of Learning Environment in Cooperative Learning. (Dissertation Thesis, PH.D. (Curriculum and Instruction)). The Florida State University.
- Ugyen, W., Tenzin, และ Namgyal, T. (2019). A Study of Effectiveness of peer assisted learning strategy as a remedial program in 7th grade science. Bhutan: Ministry of Education.
- Woods. (1997). *Cooperative Learning in Mathematical Wrting: Problem-solving, Self-perceptions and Attitudes of Fifth-Grade Female, Minority students (Girls)*. *Dissertation Abstracts International*, 58(9), 336-A.
- Young, C. (1972). Team Learning. *The Arithmetic Teacher*, 19, 630-634.
- กนกภรณ์ ทองระย้า. (2557). ผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ STAD เพื่อส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาคอมพิวเตอร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. (วิทยานิพนธ์ คม. (การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี, ปทุมธานี.
- กมลเนตร อมรศักดิ์ากุล. (2558). การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาเทควันโดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสตรีวัดมหาพฤฒาราม ในพระบรมราชินูปถัมภ์. (ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษาและพลศึกษา)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2559). คู่มือฝึกอบรมผู้ฝึกสอนเทควันโดตาม
หลักสูตรมาตรฐานวิชาชีพผู้ฝึกสอนกีฬาเทควันโด. กรุงเทพฯ: ศูนย์สื่อและสิ่งพิมพ์
แก้วเจ้าจอม มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

กรมวิชาการ. (2544). เอกสารชุดเทคนิคการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสำคัญที่สุด:
การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ. กรุงเทพฯ: กรมศาสนา.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). พระบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: ครุสภา
ลาดพร้าว กรมวิชาการ.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). สาระและมาตรฐานการเรียนรู้สู่สาระการเรียนรู้สุขศึกษาและ
พลศึกษาในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์
การเกษตรแห่งประเทศไทย.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ:
ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). แนวทางการวัดและประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์การเกษตร
แห่งประเทศไทย.

แคทรียา ใจมูล. (2550). ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค STAD ในกลุ่มสาระการเรียนรู้
คณิตศาสตร์ เรื่อง อัตราส่วนและร้อยละ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนห้วยส้านยาววิทยา
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 2. (วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและ
การสอน)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย, เชียงราย.

จันทร์เพ็ญ เชื้อพานิช และ สร้อยสน สกุลรักษ์. (2542). ประมวลบทความการเรียนรู้การสอนและการ
วิจัยระดับมัธยมศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

จิรนนท์ ภูษะโมรินทร์. (2558). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการอ่านออกเสียงและเขียน
คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ประกอบเกมของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. (ปริญญาานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการเรียน
การสอน)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, มหาสารคาม.

ชนิดตา โชติช่วง. (2562). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือใน
รายวิชาการคิดและการเขียนงานวิชาการ. การประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 11,
นครปฐม: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.

ชวนพิศ อัดเนตร. (2545). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยที่สอนโดยใช้หนังสือการ์ตูนเรื่องกับวิธีสอนปกติ. (วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทย)).

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.

ชาญชัย อาจิณสมมาตร. (2547). หลักการสอนทั่วไป. กรุงเทพฯ: บริษัท รวมสาส์น (1997) จำกัด.

ชาติชาย พิทักษ์ธนาคม. (2544). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณชพร จิตอารี. (2562). ผลการใช้การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อพัฒนาการคิดคล่องแม่สูตรคูณแม่ 2-12 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/3. (งานวิจัยอิสระ). โรงเรียน

มัธยมปากกลาง จังหวัดน่าน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 37, น่าน.

ทัศนาศรี ประสานศรี. (2536). การสอนโดยเพื่อนช่วยเพื่อน. สารพัฒนาหลักสูตร, 12(114), 20-22.

ทัศนีย์ บุตรอุดม. (2552). การพัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง สมการและการแก้สมการ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ร่วมกับแบบฝึกทักษะ. (วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.

ทศนา เขมมณี. (2550). ศาสตร์การสอน (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: บริษัทด้านสู่ทธาการพิมพ์ จำกัด.

ธีระพงษ์ ฤทธิ์ทอง. (2545). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และการให้ ความร่วมมือต่อกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรม การเรียนแบบ STAD กับกิจกรรมการเรียนรู้ตามคู่มือครูของ สสวท. (วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยการศึกษา)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.

บุญชม ศรีสะอาด. (2546). การวิจัยสำหรับครู. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

บุษยากร ชัยขวา, ผาสุก บุญธรรม, และ เพ็ญพิศุทธิ ใจสนิท. (2560). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แบบเพื่อนช่วย (Peer-assisted Learning) เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัย ราชภัฏเชียงใหม่, 10(3).

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2544). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: บริษัทธนธัชการพิมพ์จำกัด.

พรณวัศม์ เถาธรรมสาร. (2536). การเรียนแบบทำงานรับผิดชอบร่วมกันในการพัฒนาวินัยในตนเอง : หลักการสอนและแนวปฏิบัติ. ปัตตานี: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

- พิกุล ภูมิแสน. (2539). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อจับใจความวิชาภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนและวิธีการสอนแบบปกติ.
(ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรการสอน)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม,
มหาสารคาม.
- พิสณ พงศรี. (2550). วิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: บริษัทพรอพเพอร์ตี้พริ้นท์
จำกัด.
- พิสณ พงศรี. (2551). วิจัยชั้นเรียนหลักการและเทคนิคปฏิบัติ (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: บริษัท
ด้านสุทธาการพิมพ์ จำกัด.
- ไพศาล ช่างจงประดิษฐ์. (2540). เทควันโด. กรุงเทพฯ: เฟื่องฟ้า พรินติ้ง.
- ภาไฉน เข้มเพ็ชร. (2547). การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องพื้นที่ผิวและปริมาตร โดยใช้กิจกรรม
การเรียนรู้ตามรูปแบบ เอส ที เอ ดี ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. (ปริญญานิพนธ์ ศษ.ม.
(คณิตศาสตร์ศึกษา)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- ภาริตา ตันเจริญ. (2561). ผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค STAD เพื่อพัฒนา
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์เพื่อพัฒนาทักษะชีวิต
เรื่อง ระบบนิเวศ สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ. (วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
(การสอนวิทยาศาสตร์)). มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- มินดา ชนะสิทธิ์. (2558). การเปรียบเทียบความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์
ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค STAD และเทคนิค TAI ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. (วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน)). บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี, จันทบุรี.
- ยงยุทธ กันไชยศักดิ์. (2545). การสร้างแผนการสอนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง วงกลมตาม
รูปแบบ เอส ที เอ ดี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. (การค้นคว้าแบบอิสระ ศษ.ม.
(คณิตศาสตร์ศึกษา)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- วิสิรา บุรณะเสน. (2563). การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือกลุ่มสาระการเรียนรู้
คณิตศาสตร์ เรื่อง เลขยกกำลัง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. (ปริญญานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยและ
ประเมินผลการศึกษา)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, มหาสารคาม.

- รัชนี ศิลปิศร. (2544). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การฝึกอ่านออกเสียงร้อยกรองของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพันท้ายนรสิงห์วิทยา จังหวัดสมุทรสาคร ที่เรียนโดยใช้วิธีสอน
แบบกระบวนการกลุ่มและวิธีสอนแบบปกติ. (วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.
(การสอนภาษาไทย)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.
- วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2548). ข้อเสนอแนะในการทำแผนการสอนวิชาพลศึกษาในกิจกรรมต่างๆ (เอกสาร
ประกอบการปรับปรุงผลงานวิชาการ). กรุงเทพฯ: กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2548). รวบรวมความเกี่ยวกับปรัชญา หลักการวิธีสอนและการวัด
เพื่อการประเมินผลทางพลศึกษา. กรุงเทพฯ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัฒนาพร ระบับทุกข์. (2542). แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ:
ไทยวัฒนาพานิช.
- วัลยา บุญอากาศ. (2556). ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนและทักษะการคิดวิเคราะห์วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.
(วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน)). มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี, จันทบุรี.
- วาโร เพ็งสวัสดิ์. (2551). วิธีวิทยาการวิจัย. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. (2539). การสอนพลศึกษา. กรุงเทพฯ: บริษัทพิมพ์ดี จำกัด.
- วิริยา วิริยารัมภะ. (2549). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่สอนโดยใช้เทคนิคการคิดแบบหมวกหกใบและวิธีสอนแบบปกติ.
(วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทย)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร,
นครปฐม.
- วิไล พิพัฒน์มงคลพร. (2535). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างการสอนโดยวิธีกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกับการสอนแบบปกติ.
(วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (ภาษาไทย)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- ศิริสิทธิ์ จำปาขาว. (2549). การพัฒนาระบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมแบบ STAD บนเครือข่าย
อินเทอร์เน็ตวิชาการเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา).
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, กรุงเทพฯ.
- ศิริมณฑา ขุนศิริ. (2546). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องสารเคมีที่ใช้ในชีวิตประจำวัน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนด้วยวิธีสอนแบบมีส่วนร่วมโดยใช้แผนผังมโนทัศน์
และวิธีสอนตามคู่มือครู. (วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (หลักสูตรและการนิเทศ)). บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.

- ศุภวรรณ์ เล็กวิไล. (2542). รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ (เอกสารประกอบการสอน). กรุงเทพฯ: หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา.
- สจิวรรณ ปราชญ์ศรี. (2559). ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาการวิเคราะห์และออกแบบเชิงวัตถุของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี. (รายงานสืบเนื่องการประชุมวิชาการ ครั้งที่ 17). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏภาคเหนือ, ลพบุรี.
- สมจิตร หงส์สา. (2551). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่องเซตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการสอนด้วยเทคนิค เอส ที เอ ดี (STAD) กับการสอนปกติ. (วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย เทพสตรี, ลพบุรี.
- สมเดช บุญประจักษ์. (2540). การพัฒนาศักยภาพทางคณิตศาสตร์ ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ. (ปริญญาานิพนธ์ กศ.ด. (คณิตศาสตร์ศึกษา)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, กรุงเทพฯ.
- สมลักษณ์ ศรีธงชัย. (2537). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการสอนโดยใช้เทคนิคแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกับการสอนแบบปกติ. (วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (ภาษาอังกฤษ)). มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- สมศักดิ์ ศิริอนันต์ และ ภาวีน พจน์อารี. (2546). ศิลปะป้องกันตัวเทควันโด. กรุงเทพฯ: ประสานมิตร.
- สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา. (2542). ชุดฝึกอบรมการพัฒนาวิชาชีพครูตามเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพครูของคุรุสภา. กรุงเทพฯ: องค์การคุรุสภา.
- สิทธิพงษ์ ปานนาค. (2556). การพัฒนาแบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ในการจัดการเรียนรู้พลศึกษาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. (วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- สุกัญญา กัตัญญ. (2542). ผลของการสอนวิทยาศาสตร์ตามแนวคิดคอนสตรัคติวิสต์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ประถมศึกษา)). บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ และคณะ. (2552). การจัดกระบวนการเรียนรู้ : เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.

- สุโชค ฉันทะนิ. (2560). ประสิทธิภาพของการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนตามแนวเสริมต่อการเรียนรู้ที่มีต่อทักษะพื้นฐานการตะโกนกีฬาเทควันโด. (วิทยานิพนธ์ วท.ม. (วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- สุมาลี แซ่เง้า. (2552). ผลของการสอนแก้โจทย์ปัญหาโดยใช้วิธีสอนแบบแบ่งกลุ่มตามกลุ่มสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน (STAD) ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. (วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.
- สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ. (2546). 19 วิธีการจัดการเรียนรู้ : เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- เสาวรี ภูบาลชื่น และ สมทรง สิทธิ. (2560). การพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบทางตรงร่วมกับเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านทักษะปฏิบัติผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความพึงพอใจ วิชาศิลปะ สาระนาฏศิลป์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 11(2).
- อภินัน อรกุล. (2543). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านเชิงวิเคราะห์วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีการสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนและวิธีการสอนแบบปกติ. (วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- อภิวัดน์ ศรีน้อย. (2550). การสร้างแบบทดสอบทักษะเทควันโดสำหรับผู้เรียนระดับอายุ 13-15 ปี. (ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- อรรถพรณ พรสีมา. (2542). เทคโนโลยีการสอน. กรุงเทพฯ: โอ. เอส. พริ้นติ้ง เฮ้าส์.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2550). หลักการสอน. กรุงเทพฯ: โอ. เอส. พริ้นติ้ง เฮ้าส์.
- อารี พันธุ์มณี. (2544). จิตวิทยาการเรียนการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: บริษัทเลิฟแอนด์ลิฟเพรสจำกัด.
- อิสรา รุ่งอภิญญา. (2558). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องชนิดของประโยคของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่จัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ร่วมกับแบบฝึก. (วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การสอนภาษาไทย)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, นครปฐม.

- อุทัย เพชรช่วย. (2527). การทดลองสอนคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยให้นักเรียนที่มี
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและปานกลางเป็นผู้สอนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ.
(ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา)). บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- อุไรรัตน์ ธุระสุข. (2550). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระคณิตศาสตร์ เรื่อง เศษส่วน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD. (วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
(หลักสูตรและการสอน)). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.

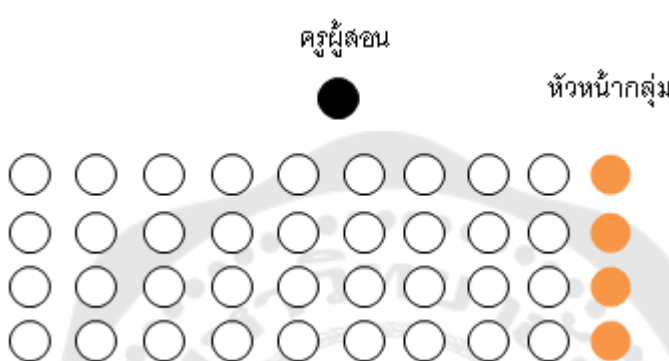




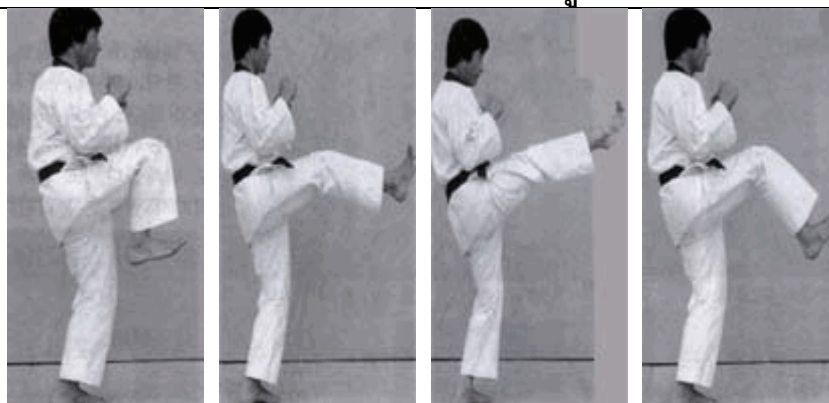
ภาคผนวก ก

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษารายวิชาเทควันโด

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4
แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
กิจกรรมที่ 1 เรื่อง ทักษะการเตะตรง

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้
ขั้นเตรียม (5 นาที) - ครูให้นักเรียนเข้าแถวเป็นกลุ่มๆ ครูผู้สอน  หัวหน้ากลุ่ม - สำรวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย - ฝึกระเบียบแถวและกายบริหาร
ขั้นสอน (5-10 นาที) - แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนปฏิบัติท่าเตะตรงในกีฬาเทควันโดได้ถูกต้อง - ครูอธิบายและสาธิตพร้อมนำภาพการปฏิบัติท่าเตะตรงในกีฬาเทควันโด ให้นักเรียนดู พร้อมสนทนาซักถาม โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น อภิปรายสรุปหลักการสำคัญเพื่อนำไปปฏิบัติต่อไป ท่าเตะตรง - ยกเข่าข้างที่เตะให้สูง และย่อเข่าข้างที่ยึดเล็กน้อย - เหยียดขาให้เต็มที่โดยใช้กำลังไปที่สะโพกและให้หลังทำเป็นอาวุธในการใช้ต่อสู้ - พักขากลับด้วยความเร็ว

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้



ขั้นฝึกปฏิบัติ (20-25 นาที)

- นักเรียนปฏิบัติทักษะท่าเตะตรง โดยครูจะจับคู่ให้นักเรียน นักเรียนกลุ่มเก่งจะจับคู่กับนักเรียนกลุ่มอ่อน
- นักเรียนฝึกปฏิบัติโดยแยกเป็นจังหวะ ดังต่อไปนี้
 - ยกเข่าข้างที่เตะให้สูง และย่อเข่าข้างที่ยึดเล็กน้อย
 - เขยียดขาให้เต็มที่โดยใช้กำลังไปที่สะโพกและให้หลังเท้าเป็นอาวุธในการใช้ต่อสู้
 - พับขากลับด้วยความเร็ว



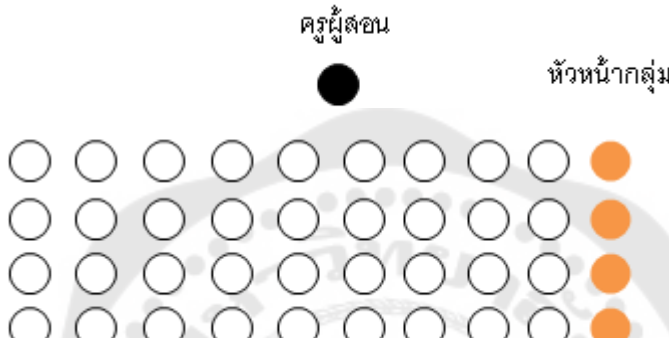
- นักเรียนกลุ่มเก่งกับนักเรียนกลุ่มอ่อนหันหน้าเข้าหากันเพื่อให้ นักเรียนกลุ่มเก่งช่วยดูความสมบูรณ์ของท่าทางเตะ

ขั้นนำไปใช้ (5-10 นาที)

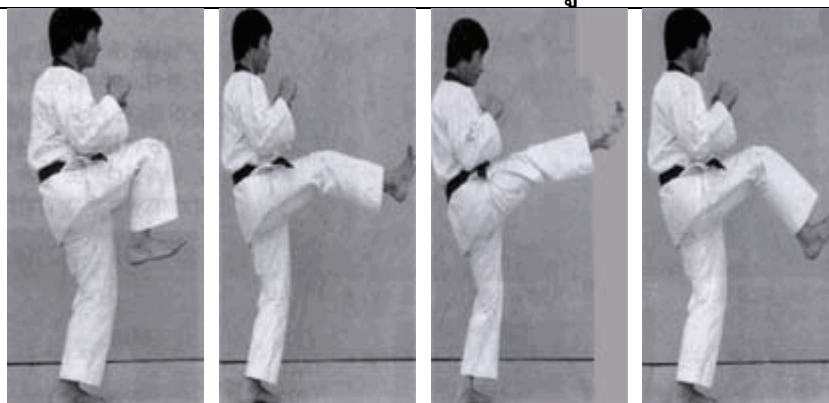
- ครูเรียกรวมแถวกลับมาั่งที่ในลักษณะเดิม
- ครูให้นักเรียนเข้าแถว 4 แถวหน้ากระดานและหันหน้าไปหาหัวหน้ากลุ่ม

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
ครูผู้สอน  หัวหน้ากลุ่ม <!-- 10 columns of white circles --> <!-- 1 column of orange circles --> ● หัวหน้าแถวถือเป่าเด็กคนละ 1 อัน ● ให้นักเรียนที่อยู่ในแถวเตะท่าเตะตรงให้ครบทั้งแถว จำนวน 2 รอบ ● แถวที่เตะครบเร็วที่สุดจะเป็นผู้ชนะ ● ผู้แพ้ทำการปรบมือแสดงความยินดีกับผู้ชนะ	
ขั้นสรุป (5 นาที) ● ครูสรุปถึงกิจกรรมที่ให้ทำไป สอดแทรกความเคารพ กฎ กติกาให้กับนักเรียน ● ครูให้หัวหน้าแต่ละกลุ่มพูดถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ในวันนี้ ● ครูนัดหมายการสอนครั้งต่อไป ● หัวหน้าชั้นบอกทำความเข้าใจความเคารพ และครูบอกให้นักเรียนล้างมือเพื่อสุขอนามัย และเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป	

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5
แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
กิจกรรมที่ 1 เรื่อง ทักษะการเตะตรง (ต่อ)

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
ขั้นเตรียม (5 นาที) - ครูให้นักเรียนเข้าแถวเป็นกลุ่มๆ ครูผู้สอน  หัวหน้ากลุ่ม - สำรวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย - ฝึกกระโดดและกายบริหาร	
ขั้นสอน (5-10 นาที) - แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนปฏิบัติท่าเตะตรงในกีฬาเทควันโดได้ถูกต้อง - ครูอธิบายและสาธิตพร้อมนำภาพการปฏิบัติท่าเตะตรงในกีฬาเทควันโด ให้นักเรียนดู พร้อมสนทนาซักถาม โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น อภิปรายสรุปหลักการสำคัญเพื่อนำไปปฏิบัติต่อไป ท่าเตะตรง - ยกเข่าข้างที่เตะให้สูง และย่อเข่าข้างที่ยึดเล็กน้อย - เหยียดขาให้เต็มที่โดยใช้กำลังไปที่สะโพกและให้หลังทำเป็นอาวุธในการใช้ต่อสู้ - พับขากลับด้วยความเร็ว	

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้



ขั้นฝึกปฏิบัติ (20-25 นาที)

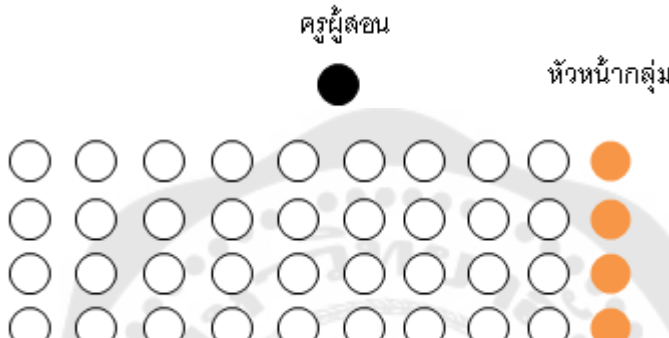
- นักเรียนปฏิบัติทักษะท่าเตะตรง โดยให้เข้าคู่เดิมจากคู่ที่ครูจัดให้เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว
- นักเรียนฝึกปฏิบัติโดยแยกเป็นจังหวะ ดังต่อไปนี้
 - ยกเข่าข้างที่เตะให้สูง และย่อเข่าข้างที่ยึดเล็กน้อย
 - เหยียดขาให้เต็มที่โดยใช้กำลังไปที่สะโพกและให้หลังเท้าเป็นอาวุธในการใช้ต่อสู้
 - พับขากลับด้วยความเร็ว
- นักเรียนกลุ่มเก่งกับนักเรียนกลุ่มอ่อนจะผลัดกันเตะเป้า โดยที่ให้นักเรียนกลุ่มเก่งเป็นผู้ที่ถือเป้าให้ก่อน
- ขณะที่นักเรียนกลุ่มเก่งกำลังถือเป้าให้นักเรียนกลุ่มอ่อน นักเรียนกลุ่มเก่งจะทำหน้าที่คอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำ
- ครูจะเดินดูให้ทั่วทั้งชั้นเรียนและให้คำชมเชยกับคู่ที่ปฏิบัติทักษะได้ดี

ขั้นนำไปใช้ (5-10 นาที)

- ครูเรียกรวมแถวกลับมานั่งที่ในลักษณะเดิม
- ครูให้นักเรียนเข้าแถว 4 แถวหน้ากระดานและหันหน้าไปหาหัวหน้ากลุ่ม

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
ครูผู้สอน ● หัวหน้ากลุ่ม • หัวหน้าแถวถือเป่าเล็กคนละ 1 อัน • ให้นักเรียนที่อยู่ในแถวเตะท่าเตะตรงให้ครบทั้งแถว จำนวน 2 รอบ • แถวที่เตะครบเร็วที่สุดจะเป็นผู้ชนะ • ผู้แพ้ทำการปรบมือแสดงความยินดีกับผู้ชนะ	
ขั้นสรุป (5 นาที) • ครูสรุปถึงกิจกรรมที่ให้ทำไป สอดแทรกความเคารพ กฎ กติกาให้กับนักเรียน • ครูให้หัวหน้าแต่ละกลุ่มพูดถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ในวันนี้ • ครูนัดหมายการสอนครั้งต่อไป • หัวหน้าชั้นบอกทำความเข้าใจความเคารพ และครูบอกให้นักเรียนล้างมือเพื่อสุขอนามัย และเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป	

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6
แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
กิจกรรมที่ 2 เรื่อง ทักษะการเตะเจียง

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
ขั้นเตรียม (5 นาที) - ครูให้นักเรียนเข้าแถวเป็นกลุ่มๆ ครูผู้สอน  หัวหน้ากลุ่ม - สำรวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย - ฝึกกระโดดและกายบริหาร	
ขั้นสอน (5-10 นาที) - แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนปฏิบัติท่าเตะเจียงในกีฬาเทควันโดได้ถูกต้อง - ครูอธิบายและสาธิตพร้อมนำภาพการปฏิบัติท่าเตะเจียงในกีฬาเทควันโด ให้นักเรียนดู พร้อมสนทนาซักถาม โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น อภิปรายสรุปหลักการสำคัญเพื่อนำไปปฏิบัติต่อไป ท่าเตะเจียง - ยกเข่าข้างที่เตะให้สูง และย่อเข่าข้างที่ยึดเล็กน้อย - ขาที่อ่อนล่งเป็นจุดหมุนบิดสะโพกส่งแรงเตะตัวออกไป - อาวุธที่ใช้คือที่หลังเท้า หรือเป็นจมูกเท้า - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น	

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้



ขั้นฝึกปฏิบัติ (20-25 นาที)

- นักเรียนปฏิบัติทักษะท่าเตะเฉียง โดยครูจะจับคู่ให้นักเรียน นักเรียนกลุ่มเก่งจะจับคู่กับนักเรียนกลุ่มอ่อน
- นักเรียนฝึกปฏิบัติโดยแยกเป็นจังหวะ ดังต่อไปนี้
 - ยกเข่าข้างที่เตะให้สูง และย่อเข่าข้างที่ยึดเล็กน้อย
 - ขาที่อ่อนล้าเป็นจุดหมุนบิดสะโพกส่งแรงเตะตัวออกไป
 - อวัยวะที่ใช้คือที่หลังเท้า หรือเป็นจุมูกเท้า
 - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น



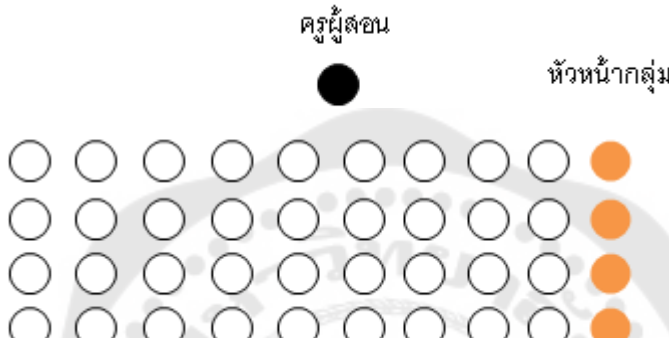
- นักเรียนกลุ่มเก่งจะทำหน้าที่คอยช่วยเหลือ ฝึกทักษะให้กับนักเรียนกลุ่มอ่อน
- ขณะที่นักเรียนกลุ่มเก่งกำลังทำการสอนนักเรียนกลุ่มอ่อน ครูจะเดินดูให้ทั่วทั้งชั้นเรียน และให้คำชมเชยกับคู่ที่ปฏิบัติทักษะได้ดี

ขั้นนำไปใช้ (5-10 นาที)

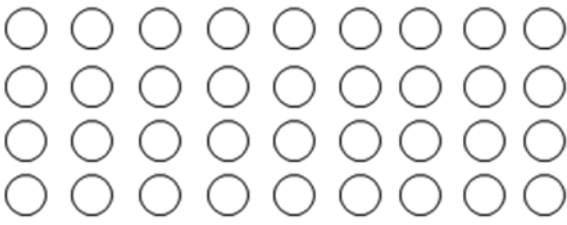
- ครูเรียกรวมแถวกลับมาในที่ในลักษณะเดิม

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้
- ครูให้นักเรียนเข้าแถว 4 แถวหน้ากระดานและหันหน้าไปหาหัวหน้ากลุ่ม - ครูอธิบายวิธีการเล่นโดยให้นักเรียนแต่ละแถวซึ่งรวมหัวหน้ากลุ่มมีหน้าที่ให้คะแนนกลุ่มอื่นๆ โดยคะแนนให้จากทักษะท่าเตะเฉียงปรึกษาภายในกลุ่มและให้หัวหน้ากลุ่มเป็นคนประกาศคะแนน - หัวหน้ากลุ่มเป็นคนสั่งให้สมาชิกภายในกลุ่มปฏิบัติทักษะท่าเตะเฉียงพร้อมกันทั้งหมด 5 รอบ - นักเรียนที่อยู่ในแถวประชุมเพื่อให้คะแนนกลุ่มที่เพิ่งปฏิบัติไป และให้หัวหน้ากลุ่มแต่ละกลุ่มประกาศ - แถวที่ได้คะแนนมากที่สุดจะเป็นผู้ชนะ - ผู้แพ้ทำการปรบมือแสดงความยินดีกับผู้ชนะ
ขั้นสรุป (5 นาที) - ครูสรุปถึงกิจกรรมที่ให้นักเรียนไป สอดแทรกความเคารพ กฎ กติกาให้กับนักเรียน - ครูให้หัวหน้าแต่ละกลุ่มพูดถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ในวันนี้ - ครูนัดหมายการสอนครั้งต่อไป - หัวหน้าชั้นบอกทำความเข้าใจความเคารพ และครูบอกให้นักเรียนล้างมือเพื่อสุขอนามัยและเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป

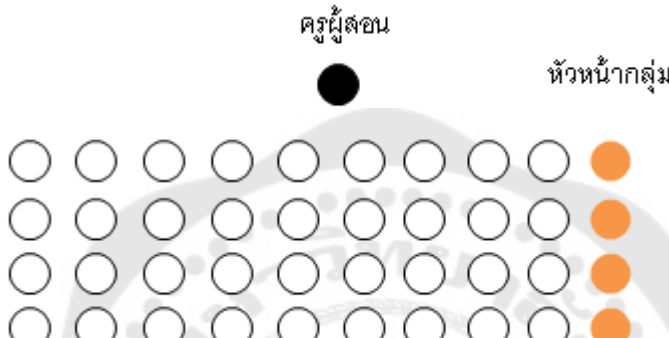
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7
แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
กิจกรรมที่ 2 เรื่อง ทักษะการเตะเจียง (ต่อ)

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
ขั้นเตรียม (5 นาที) - ครูให้นักเรียนเข้าแถวเป็นกลุ่มๆ ครูผู้สอน  หัวหน้ากลุ่ม - สำรวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย - ฝึกกระโดดและกายบริหาร	
ขั้นสอน (5-10 นาที) - แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนปฏิบัติท่าเตะเจียงในกีฬาเทควันโดได้ถูกต้อง - ครูอธิบายและสาธิตพร้อมนำภาพการปฏิบัติท่าเตะเจียงในกีฬาเทควันโด ให้นักเรียนดู พร้อมสนทนาซักถาม โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น อภิปรายสรุปหลักการสำคัญเพื่อนำไปปฏิบัติต่อไป ท่าเตะเจียง - ยกเข่าข้างที่เตะให้สูง และย่อเข่าข้างที่ยึดเล็กน้อย - ขาที่อ่อนล่งเป็นจุดหมุนบิดสะโพกส่งแรงเตะตัวออกไป - อาวุธที่ใช้คือที่หลังเท้า หรือเป็นจมูกเท้า - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น	

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
	
ขั้นฝึกปฏิบัติ (20-25 นาที) - นักเรียนปฏิบัติทักษะท่าเตะเฉียง โดยให้เข้าคู่เดิมจากคู่ที่ครูจัดให้เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว - นักเรียนฝึกปฏิบัติโดยแยกเป็นจังหวะ ดังต่อไปนี้ - ยกเข่าข้างที่เตะให้สูง และย่อเข่าข้างที่ยึดเล็กน้อย - ขาที่อ่อนล้าเป็นจุดหมุนบิดสะโพกส่งแรงเตะตัวออกไป อวัยวะที่ใช้คือที่หลังเท้าหรือเป็นจมูกเท้า - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น - นักเรียนกลุ่มเก่งกับนักเรียนกลุ่มอ่อนหันหน้าเข้าหากันเพื่อให้ให้นักเรียนกลุ่มเก่งช่วยดูความสมบูรณ์ของท่าทางเตะ - ขณะที่นักเรียนกลุ่มอ่อนกำลังปฏิบัติทักษะ นักเรียนกลุ่มเก่งจะทำหน้าที่คอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำ - ครูจะเดินดูให้ทั่วทั้งชั้นเรียนและให้คำชมเชยกับคู่ที่ปฏิบัติทักษะได้ดี	
ขั้นนำไปใช้ (5-10 นาที) - ครูเรียกรวมแถวกลับมานั่งที่ในลักษณะเดิม - ครูให้นักเรียนเข้าแถว 4 แถวหน้ากระดานและหันหน้าไปหาหัวหน้ากลุ่ม	

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
ครูผู้สอน ● หัวหน้ากลุ่ม   ● หัวหน้าแถวถือเป่าเล็กคนละ 1 อัน ● ให้นักเรียนที่อยู่ในแถวเตะทำเตะเฉียงให้ครบทั้งแถว จำนวน 2 รอบ ● แถวที่เตะครบเร็วที่สุดจะเป็นผู้ชนะ ● ผู้แพ้ทำการปรบมือแสดงความยินดีกับผู้ชนะ	
ขั้นสรุป (5 นาที) ● ครูสรุปถึงกิจกรรมที่ให้ทำไป สอดแทรกความเคารพ กฎ กติกาให้กับนักเรียน ● ครูให้หัวหน้าแต่ละกลุ่มพูดถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ในวันนี้ ● ครูนัดหมายการสอนครั้งต่อไป ● หัวหน้าชั้นบอกทำความเข้าใจ และครูบอกให้นักเรียนล้างมือเพื่อสุขอนามัย และเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป	

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8
แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
กิจกรรมที่ 2 เรื่อง ทักษะการเตะเจียง (ต่อ)

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
ขั้นเตรียม (5 นาที) - ครูให้นักเรียนเข้าแถวเป็นกลุ่มๆ ครูผู้สอน  หัวหน้ากลุ่ม - สำรวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย - ฝึกกระโดดและกายบริหาร	
ขั้นสอน (5-10 นาที) - แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนปฏิบัติท่าเตะเจียงในกีฬาเทควันโดได้ถูกต้อง - ครูอธิบายและสาธิตพร้อมนำภาพการปฏิบัติท่าเตะเจียงในกีฬาเทควันโด ให้นักเรียนดู พร้อมสนทนาซักถาม โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น อภิปรายสรุปหลักการสำคัญเพื่อนำไปปฏิบัติต่อไป ท่าเตะเจียง - ยกเข่าข้างที่เตะให้สูง และย่อเข่าข้างที่ยึดเล็กน้อย - ขาที่อ่อนล่งเป็นจุดหมุนบิดสะโพกส่งแรงเตะตัวออกไป - อาวุธที่ใช้คือที่หลังเท้า หรือเป็นจมูกเท้า - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น	

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้				
				
ขั้นฝึกปฏิบัติ (20-25 นาที) - นักเรียนปฏิบัติทักษะท่าเตะเฉียง โดยให้เข้าคู่เดิมจากคู่ที่ครูจัดให้เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว - นักเรียนฝึกปฏิบัติโดยแยกเป็นจังหวะ ดังต่อไปนี้ - ยกเข่าข้างที่เตะให้สูง และย่อเข่าข้างที่ยึดเล็กน้อย - ขาที่อ่อนล่างเป็นจุดหมุนบิดสะโพกส่งแรงเตะตัวออกไป - อาวุธที่ใช้คือที่หลังเท้าหรือเป็นจมูกเท้า - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น				
				
- ให้ตัวแทนในนักเรียนกลุ่มเก่งกับนักเรียนกลุ่มอ่อนไปหยิบเป้าเตะมาคู่ละ 1 อัน ผลัดกันเตะเป้าไปมา - ขณะที่นักเรียนกลุ่มเก่งกำลังถือเป้าให้นักเรียนกลุ่มอ่อน นักเรียนกลุ่มเก่งจะทำหน้าที่คอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำ - ครูจะเดินดูให้ทั่วทั้งชั้นเรียนและให้คำชมเชยกับคู่ที่ปฏิบัติทักษะได้ดี				
ขั้นนำไปใช้ (5-10 นาที) ครูเรียกรวมแถวกลับมา นั่งที่ในลักษณะเดิม				

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

- ครูให้นักเรียนเข้าแถว 4 แถวหน้ากระดานและหันหน้าไปหาหัวหน้ากลุ่ม

ครูผู้สอน

หัวหน้ากลุ่ม

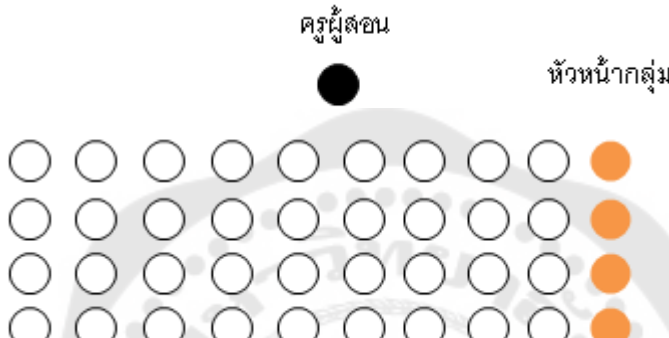
○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	●
○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	●
○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	●
○	○	○	○	○	○	○	○	○	○	●

- หัวหน้าแถวถือเป่าเล็กคนละ 2 อัน
- ให้นักเรียนที่อยู่ในแถวเตะท่าเตะเฉียง คนละ 10 ครั้ง โดยสลับขาทั้ง 2 ข้างให้ครบทั้งแถว
- แถวที่เตะครบเร็วที่สุดจะเป็นผู้ชนะ

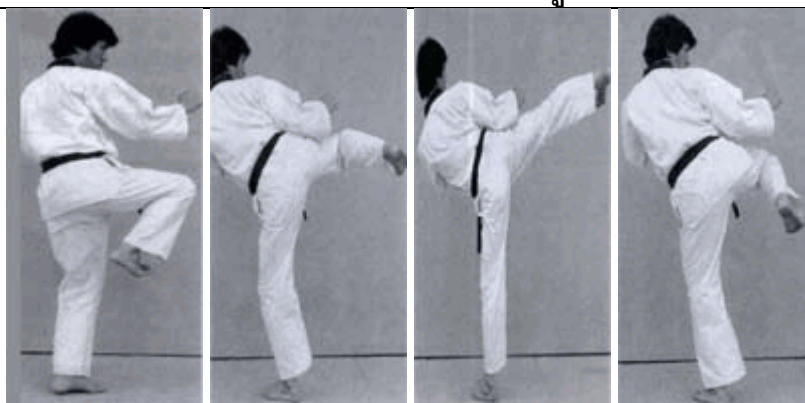
ขั้นสรุป (5 นาที)

- ครูสรุปถึงกิจกรรมที่ให้นักเรียนไป สอดแทรกความเคารพ กฎ กติกาให้กับนักเรียน
- ครูให้หัวหน้าแต่ละกลุ่มพูดถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ในวันนี้
- ครูนัดหมายการสอนครั้งต่อไป
- หัวหน้าชั้นบอกทำความเข้าใจ และครูบอกให้นักเรียนล้างมือเพื่อสุขอนามัย และเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9
แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
กิจกรรมที่ 3 เรื่อง ทักษะการตีบด้านข้าง

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้
ขั้นเตรียม (5 นาที) - ครูให้นักเรียนเข้าแถวเป็นกลุ่มๆ ครูผู้สอน  หัวหน้ากลุ่ม - สำรวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย - ฝึกกระโดดและกายบริหาร
ขั้นสอน (5-10 นาที) - แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนปฏิบัติท่าตีบด้านข้างในกีฬาเทควันโดได้ถูกต้อง - ครูอธิบายและสาธิตพร้อมนำภาพการปฏิบัติท่าตีบด้านข้างในกีฬาเทควันโดให้นักเรียนดูพร้อมสนทนาซักถาม โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นอภิปรายสรุปหลักการสำคัญเพื่อนำไปปฏิบัติต่อไป ท่าตีบด้านข้าง - ยกเข้าข้างที่เตะ และพลิกตัวให้สันเท้าชี้ไปหาเป้าหมาย - ลักษณะสันเท้าใกล้สะโพกพร้อมขาที่พับอยู่ขนานกับพื้น - ออกแรงถีบไปหาเป้าหมายให้เร็ว และหันหน้าตามองผ่านไหล่ - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้



ขั้นฝึกปฏิบัติ (20-25 นาที)

- นักเรียนปฏิบัติทักษะท่าถีบด้านข้างโดยครูจะจับคู่ให้นักเรียน นักเรียนกลุ่มเก่งจะจับคู่กับนักเรียนกลุ่มอ่อน
- นักเรียนฝึกปฏิบัติโดยแยกเป็นจังหวะ ดังต่อไปนี้
 - ยกเข่าข้างที่เตะ และพลิกตัวให้ส้นเท้าชี้ไปหาเป้าหมาย
 - ลักษณะส้นเท้าใกล้สะโพกพร้อมขาที่พับอยู่ขนานกับพื้น
 - ออกแรงถีบไปหาเป้าหมายให้เร็ว และหันหน้าตามองผ่านไหล่
 - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น



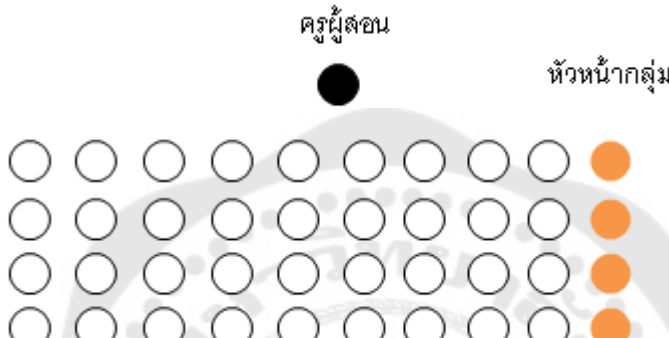
- นักเรียนกลุ่มเก่งจะทำหน้าที่คอยช่วยเหลือ ฝึกทักษะให้กับนักเรียนกลุ่มอ่อน
- ขณะที่นักเรียนกลุ่มเก่งกำลังทำการสอนนักเรียนกลุ่มอ่อน ครูจะเดินดูให้ทั่วทั้งชั้นเรียน และให้คำชมเชยกับคู่ที่ปฏิบัติทักษะได้ดี

ขั้นนำไปใช้ (5-10 นาที)

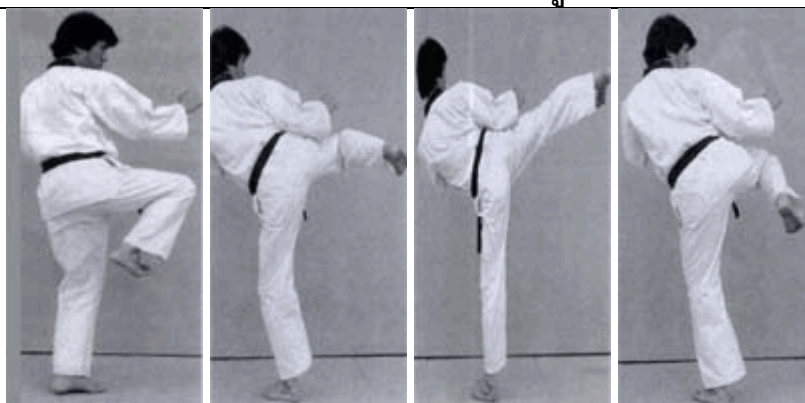
- ครูเรียกรวมแถวกลับมานั่งที่ในลักษณะเดิม

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้
- ครูให้นักเรียนเข้าแถว 4 แถวหน้ากระดานและหันหน้าไปหาหัวหน้ากลุ่ม - ครูอธิบายวิธีการเล่นโดยให้นักเรียนแต่ละแถวซึ่งรวมหัวหน้ากลุ่มมีหน้าที่ให้คะแนนกลุ่มอื่นๆ โดยคะแนนให้จากทักษะท่าก๊อบด้านข้าง ปรีกษากายในกลุ่มและให้หัวหน้ากลุ่มเป็นคนประกาศคะแนน - หัวหน้ากลุ่มเป็นคนสั่งให้สมาชิกภายในกลุ่มปฏิบัติทักษะท่าก๊อบด้านข้างพร้อมกันทั้งหมด 5 รอบ - นักเรียนที่อยู่ในแถวประชุมเพื่อให้คะแนนกลุ่มที่เพิ่งปฏิบัติไป และให้หัวหน้ากลุ่มแต่ละกลุ่มประกาศ - แถวที่ได้คะแนนมากที่สุดจะเป็นผู้ชนะ - ผู้แพ้ทำการปรบมือแสดงความยินดีกับผู้ชนะ
ขั้นสรุป (5 นาที) - ครูสรุปถึงกิจกรรมที่ให้ทำไป สอดแทรกความเคารพ กฎ กติกาให้กับนักเรียน - ครูให้หัวหน้าแต่ละกลุ่มพูดถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ในวันนี้ - ครูนัดหมายการสอนครั้งต่อไป - หัวหน้าชั้นบอกทำความเข้าใจความเคารพ และครูบอกให้นักเรียนล้างมือเพื่อสุขอนามัยและเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10
แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
กิจกรรมที่ 5 เรื่อง ทักษะการตีด้านข้าง (ต่อ)

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
ขั้นเตรียม (5 นาที) - ครูให้นักเรียนเข้าแถวเป็นกลุ่มๆ ครูผู้สอน  หัวหน้ากลุ่ม - สำรวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย - ฝึกกระโดดและกายบริหาร	
ขั้นสอน (5-10 นาที) - แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนปฏิบัติท่าตีด้านข้างในกีฬาเทควันโดได้ถูกต้อง - ครูอธิบายและสาธิตพร้อมนำภาพการปฏิบัติท่าตีด้านข้างในกีฬาเทควันโดให้นักเรียนดูพร้อมสนทนาซักถาม โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นอภิปรายสรุปหลักการสำคัญเพื่อนำไปปฏิบัติต่อไป ท่าตีด้านข้าง - ยกเข้าข้างที่เตะ และพลิกตัวให้สันเท้าชี้ไปหาเป้าหมาย - ลักษณะสันเท้าโก่งสะโพกพร้อมขาที่พับอยู่ขนานกับพื้น - ออกแรงตีไปหาเป้าหมายให้เร็ว และหันหน้าตามองผ่านไหล่ - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น	

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้



ขั้นฝึกปฏิบัติ (20-25 นาที)

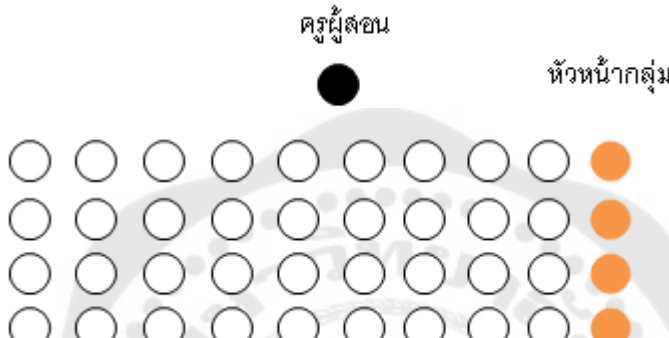
- นักเรียนปฏิบัติทักษะท่าถีบด้านข้าง โดยให้เข้าสู่เดิมจากคู่ที่ครูจัดให้เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว
- นักเรียนฝึกปฏิบัติโดยแยกเป็นจังหวะ ดังต่อไปนี้
 - ยกเข่าข้างที่เตะ และพลิกตัวให้ส้นเท้าชี้ไปหาเป้าหมาย
 - ลักษณะส้นเท้าใกล้สะโพกพร้อมขาที่พับอยู่ขนานกับพื้น
 - ออกแรงถีบไปหาเป้าหมายให้เร็ว และหันหน้าตามองผ่านไหล่
 - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น



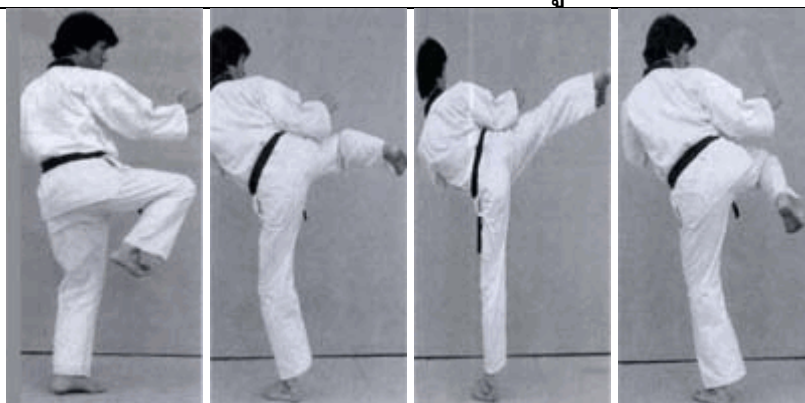
- นักเรียนกลุ่มเก่งกับนักเรียนกลุ่มอ่อนหันหน้าเข้าหากันเพื่อให้นักเรียนกลุ่มเก่งช่วยดูความสมบูรณ์ของท่าทางเตะ
- ขณะที่นักเรียนกลุ่มอ่อนกำลังปฏิบัติทักษะ นักเรียนกลุ่มเก่งจะทำหน้าที่คอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำ
- ครูจะเดินดูให้ทั่วทั้งชั้นเรียนและให้คำชมเชยกับคู่ที่ปฏิบัติทักษะได้ดี

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้
ขั้นนำไปใช้ (5-10 นาที) - ครูเรียกรวมแถวกลับมาั่งที่ในลักษณะเดิม - ครูให้นักเรียนเข้าแถว 4 แถวหน้ากระดานและหันหน้าไปหาหัวหน้ากลุ่ม - หัวหน้าแถวถือเป้าเล็กคนละ 1 อัน - ให้นักเรียนที่อยู่ในแถวเตะทำถีบด้านข้าง ให้ครบทั้งแถว จำนวน 2 รอบ - แถวที่เตะครบเร็วที่สุดจะเป็นผู้ชนะ - ผู้แพ้ทำการปรบมือแสดงความยินดีกับผู้ชนะ
ขั้นสรุป (5 นาที) - ครูสรุปถึงกิจกรรมที่ให้ทำไป สอดแทรกความเคารพ กฎ กติกาให้กับนักเรียน - ครูให้หัวหน้าแต่ละกลุ่มพูดถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ในวันนี้ - ครูนัดหมายการสอนครั้งต่อไป - หัวหน้าชั้นบอกทำความเข้าใจความเคารพ และครูบอกให้นักเรียนล้างมือเพื่อสุขอนามัยและเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 11
แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
กิจกรรมที่ 3 เรื่อง ทักษะการตีด้านข้าง (ต่อ)

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
ขั้นเตรียม (5 นาที) - ครูให้นักเรียนเข้าแถวเป็นกลุ่มๆ ครูผู้สอน  หัวหน้ากลุ่ม - สำรวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย - ฝึกกระโดดและกายบริหาร	
ขั้นสอน (5-10 นาที) - แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนปฏิบัติท่าตีด้านข้างในกีฬาเทควันโดได้ถูกต้อง - ครูอธิบายและสาธิตพร้อมนำภาพการปฏิบัติท่าตีด้านข้างในกีฬาเทควันโดให้นักเรียนดูพร้อมสนทนาซักถาม โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นอภิปรายสรุปหลักการสำคัญเพื่อนำไปปฏิบัติต่อไป ท่าตีด้านข้าง - ยกเข้าข้างที่เตะ และพลิกตัวให้สันเท้าชี้ไปหาเป้าหมาย - ลักษณะสันเท้าใกล้สะโพกพร้อมขาที่พับอยู่ขนานกับพื้น - ออกแรงตีไปหาเป้าหมายให้เร็ว และหันหน้าตามองผ่านไหล่ - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น	

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้



ขั้นฝึกปฏิบัติ (20-25 นาที)

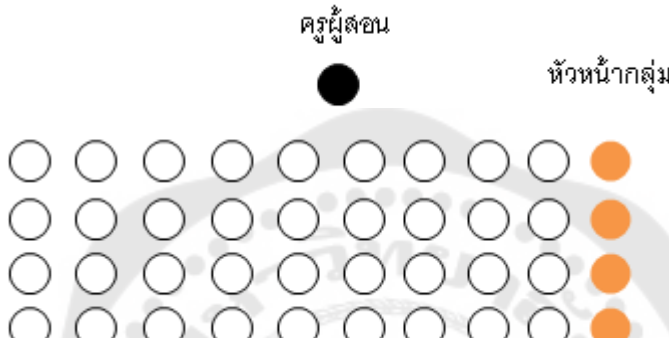
- นักเรียนปฏิบัติทักษะท่าถีบด้านข้าง โดยให้เข้าสู่เดิมจากคู่ที่ครูจัดให้เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว
- นักเรียนฝึกปฏิบัติโดยแยกเป็นจังหวะ ดังต่อไปนี้
 - ยกเข่าข้างที่เตะ และพลิกตัวให้ส้นเท้าชี้ไปหาเป้าหมาย
 - ลักษณะส้นเท้าใกล้สะโพกพร้อมขาที่พับอยู่ขนานกับพื้น
 - ออกแรงถีบไปหาเป้าหมายให้เร็ว และหันหน้าตามองผ่านไหล่
 - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น



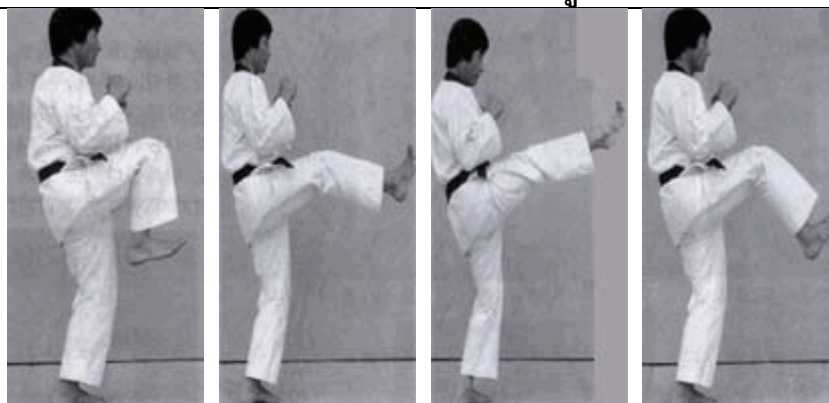
- ให้ตัวแทนในนักเรียนกลุ่มเก่งกับนักเรียนกลุ่มอ่อนไปหยิบเป้าเตะมาคู่ละ 1 อัน ผลัดกันเตะเป้าไปมา
- ขณะที่นักเรียนกลุ่มเก่งกำลังถือเป้าให้นักเรียนกลุ่มอ่อน นักเรียนกลุ่มเก่งจะทำหน้าที่คอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำ
- ครูจะเดินดูให้ทั่วทั้งชั้นเรียนและให้คำชมเชยกับคู่ที่ปฏิบัติทักษะได้ดี

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้
ขั้นนำไปใช้ (5-10 นาที) - ครูเรียกรวมแถวกลับมาั่งที่ในลักษณะเดิม - ครูให้นักเรียนเข้าแถว 4 แถวหน้ากระดานและหันหน้าไปหาหัวหน้ากลุ่ม - หัวหน้าแถวถือเป่าเล็กคนละ 2 อัน - ให้นักเรียนที่อยู่ในแถวเตะทำถีบด้านข้าง คนละ 10 ครั้ง โดยสลับขาทั้ง 2 ข้าง ให้ครบทั้งแถว - แถวที่เตะครบเร็วที่สุดจะเป็นผู้ชนะ - ผู้แพ้ทำการปรบมือแสดงความยินดีกับผู้ชนะ
ขั้นสรุป (5 นาที) - ครูสรุปถึงกิจกรรมที่ให้ทำไป สอดแทรกความเคารพ กฎ กติกาให้กับนักเรียน - ครูให้หัวหน้าแต่ละกลุ่มพูดถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ในวันนี้ - ครูนัดหมายการสอนครั้งต่อไป - หัวหน้าชั้นบอกทำความเข้าใจความเคารพ และครูบอกให้นักเรียนล้างมือเพื่อสุขอนามัย และเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4
แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี.
กิจกรรมที่ 1 เรื่อง ทักษะการเตะตรง

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
ขั้นเตรียม (5 นาที) - ครูให้นักเรียนเข้าแถวเป็นกลุ่มๆ ครูผู้สอน  หัวหน้ากลุ่ม - สำรวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย - ฝึกกระโดดและกายบริหาร	ขั้นสอน (5-10 นาที) - แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนปฏิบัติท่าเตะตรงในกีฬาเทควันโดได้ถูกต้อง - ครูอธิบายและสาธิตพร้อมนำภาพการปฏิบัติท่าเตะตรงในกีฬาเทควันโด ให้นักเรียนดู พร้อมสนทนาซักถาม โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น อภิปรายสรุปหลักการสำคัญเพื่อนำไปปฏิบัติต่อไป ท่าเตะตรง - ยกเข่าข้างที่เตะให้สูง และย่อเข่าข้างที่ยึดเล็กน้อย - เหยียดขาให้เต็มที่โดยใช้กำลังไปที่สะโพกและให้หลังทำเป็นอาวุธในการใช้ต่อสู้ - พับขากลับด้วยความเร็ว

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้



ขั้นฝึกปฏิบัติ (20-25 นาที)

- นักเรียนแยกกลุ่มปฏิบัติท่าเตะตรงในกีฬาเทควันโดโดยเรียนรู้ร่วมกันในกลุ่มย่อย โดยที่แต่ละคนมีบทบาทและหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย ดังนี้

- ผู้นำกลุ่ม
- ผู้สรุป
- ผู้หาข้อมูล
- ผู้กระตุ้นเตือน

ซึ่งจะจัดบทบาทและหน้าที่ตามความสามารถและลักษณะนิสัยของคนในกลุ่ม

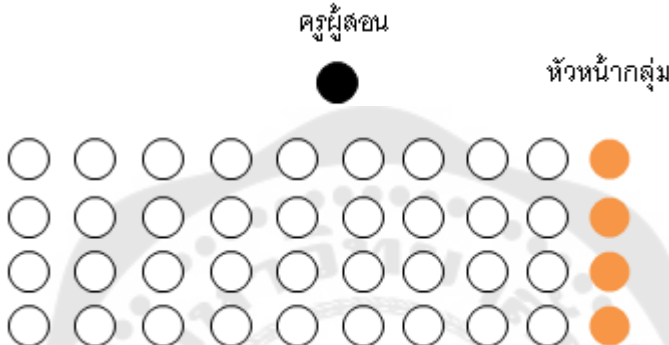
- หากผู้เรียนมีคำถามให้ถามเพื่อนสมาชิกในกลุ่มก่อนที่จะถามครู
- ขณะที่นักเรียนร่วมกันทำงานในกลุ่ม ครูจะเดินดูให้ทั่วทั้งชั้นเรียนให้คำชมเชยกับกลุ่มที่ทำได้ดี และนั่งดูการทำงานของนักเรียนว่าในกลุ่มทำอะไรบ้าง

ขั้นนำไปใช้ (5-10 นาที)

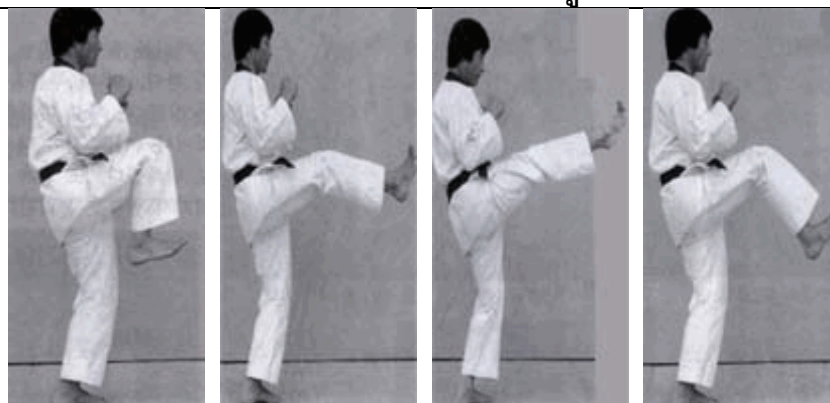
- ครูเรียกรวมแถวกลับมานั่งที่ในลักษณะเดิม
- ครูให้นักเรียนเข้าแถว 4 แถวหน้ากระดานและหันหน้าไปหาหัวหน้ากลุ่ม

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
	ครูผู้สอน ● หัวหน้ากลุ่ม ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ● ● ● ● ● หัวหน้าแถวถือเป่าเด็กคนละ 1 อัน ● ให้นักเรียนที่อยู่ในแถวเตะท่าเตะตรงให้ครบทั้งแถว จำนวน 2 รอบ ● แถวที่เตะครบเร็วที่สุดจะเป็นผู้ชนะ ● ผู้แพ้ทำการปรบมือแสดงความยินดีกับผู้ชนะ
ขั้นสรุป (5 นาที)	● ครูสรุปถึงกิจกรรมที่ให้ทำไป สอดแทรกความเคารพ กฎ กติกาให้กับนักเรียน ● ครูให้หัวหน้าแต่ละกลุ่มพูดถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ในวันนี้ ● ครูนัดหมายการสอนครั้งต่อไป ● หัวหน้าชั้นบอกทำความเข้าใจความเคารพ และครูบอกให้นักเรียนล้างมือเพื่อสุขอนามัย และเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5
แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี.
กิจกรรมที่ 1 เรื่อง ทักษะการเตะตรง (ต่อ)

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
ขั้นเตรียม (5 นาที) - ครูให้นักเรียนเข้าแถวเป็นกลุ่มๆ ครูผู้สอน  หัวหน้ากลุ่ม - สำรวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย - ฝึกระเบียบแถวและกายบริหาร	
ขั้นสอน (5-10 นาที) - แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนปฏิบัติท่าเตะตรงในกีฬาเทควันโดได้ถูกต้อง - ครูอธิบายและสาธิตพร้อมนำภาพการปฏิบัติท่าเตะตรงในกีฬาเทควันโด ให้นักเรียนดู พร้อมสนทนาซักถาม โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น อภิปรายสรุปหลักการสำคัญเพื่อนำไปปฏิบัติต่อไป ท่าเตะตรง - ยกเข่าข้างที่เตะให้สูง และย่อเข่าข้างที่ยึดเล็กน้อย - เหยียดขาให้เต็มที่โดยใช้กำลังไปที่สะโพกและให้หลังเท้าเป็นอาวุธในการใช้ต่อสู้ - พักขากลับด้วยความเร็ว	

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้



ขั้นฝึกปฏิบัติ (20-25 นาที)

- นักเรียนแยกกลุ่มปฏิบัติท่าเตะตรงในกีฬาเทควันโด โดยให้นักเรียนใช้บทบาทและหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายไปเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว
- ครูกระตุ้นนักเรียนภายในกลุ่มให้นักเรียนมีการแสดงความคิดเห็นและปฏิบัติบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบหน้าที่ของตนเองร่วมกับเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม
- ขณะที่นักเรียนร่วมกันทำงานในกลุ่ม ครูจะเดินดูให้ทั่วทั้งชั้นเรียนให้คำชมเชยกับกลุ่มที่ทำได้ดี และนั่งดูการทำงานของนักเรียนว่าในกลุ่มทำอย่างไรบ้าง

ขั้นนำไปใช้ (5-10 นาที)

- ครูเรียกรวมแถวกลับมาั่งที่ในลักษณะเดิม
- ครูให้นักเรียนเข้าแถว 4 แถวหน้ากระดานและหันหน้าไปหาหัวหน้ากลุ่ม

ครูผู้สอน



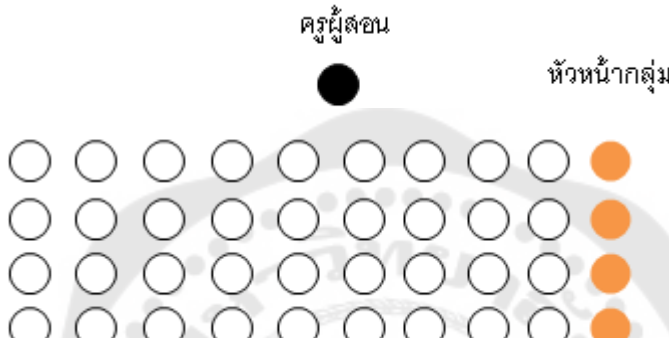
หัวหน้ากลุ่ม



- หัวหน้าแถวถือเป้าเล็กคนละ 1 อัน

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้
● ให้นักเรียนที่อยู่ในแถวเตะท่าเตะตรงให้ครบทั้งแถว จำนวน 2 รอบ ● แถวที่เตะครบเร็วที่สุดจะเป็นผู้ชนะ ● ผู้แพ้ทำการปรบมือแสดงความยินดีกับผู้ชนะ
ขั้นสรุป (5 นาที) ● ครูสรุปถึงกิจกรรมที่ให้ทำไป สอดแทรกความเคารพ กฎ กติกาให้กับนักเรียน ● ครูให้หัวหน้าแต่ละกลุ่มพูดถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ในวันนี้ ● ครูนัดหมายการสอนครั้งต่อไป ● หัวหน้าชั้นบอกทำความเคารพ และครูบอกให้นักเรียนล้างมือเพื่อสุขอนามัย และเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6
แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี.
กิจกรรมที่ 2 เรื่อง ทักษะการเตะเจียง

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
ขั้นเตรียม (5 นาที) - ครูให้นักเรียนเข้าแถวเป็นกลุ่มๆ ครูผู้สอน  หัวหน้ากลุ่ม - สำรวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย - ฝึกกระโดดและกายบริหาร	
ขั้นสอน (5-10 นาที) - แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนปฏิบัติท่าเตะเจียงในกีฬาเทควันโดได้ถูกต้อง - ครูอธิบายและสาธิตพร้อมนำภาพการปฏิบัติท่าเตะเจียงในกีฬาเทควันโด ให้นักเรียนดู พร้อมสนทนาซักถาม โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น อภิปรายสรุปหลักการสำคัญเพื่อนำไปปฏิบัติต่อไป ท่าเตะเจียง - ยกเข่าข้างที่เตะให้สูง และย่อเข่าข้างที่ยึดเล็กน้อย - ขาที่อ่อนล่งเป็นจุดหมุนบิดสะโพกส่งแรงเตะตัวออกไป - อาวุธที่ใช้คือที่หลังเท้า หรือเป็นจมูกเท้า - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น	

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้



ขั้นฝึกปฏิบัติ (20-25 นาที)

- นักเรียนแยกกลุ่มปฏิบัติท่าเตะเฉียงในกีฬาเทควันโดโดยเรียนรู้ร่วมกันในกลุ่มย่อย โดยที่แต่ละคนมีบทบาทและหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย ดังนี้

- ผู้นำกลุ่ม
- ผู้สรุป
- ผู้หาข้อมูล
- ผู้กระตุ้นเตือน

ซึ่งจะจัดบทบาทและหน้าที่ตามความสามารถ และลักษณะนิสัยของคนในกลุ่ม

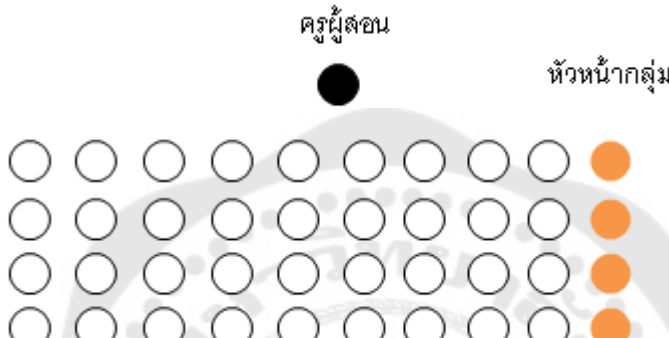
- หากผู้เรียนมีคำถามให้ถามเพื่อนสมาชิกในกลุ่มก่อนที่จะถามครู
- ขณะที่นักเรียนร่วมกันทำงานในกลุ่ม ครูจะเดินดูให้ทั่วทั้งชั้นเรียนให้คำชมเชย กับกลุ่มที่ทำได้ดี และนั่งดูการทำงานของนักเรียนว่าในกลุ่มทำอะไรบ้าง

ขั้นนำไปใช้ (5-10 นาที)

- ครูเรียกรวมแถวกลับมานั่งที่ในลักษณะเดิม
- ครูให้นักเรียนเข้าแถว 4 แถวหน้ากระดานและหันหน้าไปหาหัวหน้ากลุ่ม

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
ครูผู้สอน ● หัวหน้ากลุ่ม - ครูอธิบายวิธีการเล่นโดยให้นักเรียนแต่ละแถวซึ่งรวมหัวหน้ากลุ่มมีหน้าที่ให้คะแนนกลุ่มอื่นๆ โดยคะแนนให้จากทักษะท่าเตะเฉียง ปรีชาภายในกลุ่มและให้หัวหน้ากลุ่มเป็นคนประกาศคะแนน - หัวหน้ากลุ่มเป็นคนสั่งให้สมาชิกภายในกลุ่มปฏิบัติทักษะท่าเตะเฉียงพร้อมกันทั้งหมด 5 รอบ - นักเรียนที่อยู่ในแถวประชุมเพื่อให้คะแนนกลุ่มที่ฟังปฏิบัติไป และให้หัวหน้ากลุ่มแต่ละกลุ่มประกาศ - แถวที่ได้คะแนนมากที่สุดจะเป็นผู้ชนะ - ผู้แพ้ทำการปรบมือแสดงความยินดีกับผู้ชนะ	
ขั้นสรุป (5 นาที) - ครูสรุปถึงกิจกรรมที่ให้นักเรียนไป สอดแทรกความเคารพ กฎ กติกาให้กับนักเรียน - ครูให้หัวหน้าแต่ละกลุ่มพูดถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ในวันนี้ - ครูนัดหมายการสอนครั้งต่อไป - หัวหน้าชั้นบอกทำความเข้าใจ และครูบอกให้นักเรียนล้างมือเพื่อสุขอนามัย และเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป	

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7
แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี.
กิจกรรมที่ 2 เรื่อง ทักษะการเตะเจียง (ต่อ)

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
ขั้นเตรียม (5 นาที) - ครูให้นักเรียนเข้าแถวเป็นกลุ่มๆ ครูผู้สอน  หัวหน้ากลุ่ม - สำรวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย - ฝึกกระโดดและกายบริหาร	
ขั้นสอน (5-10 นาที) - แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนปฏิบัติท่าเตะเจียงในกีฬาเทควันโดได้ถูกต้อง - ครูอธิบายและสาธิตพร้อมนำภาพการปฏิบัติท่าเตะเจียงในกีฬาเทควันโด ให้นักเรียนดู พร้อมสนทนาซักถาม โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น อภิปรายสรุปหลักการสำคัญเพื่อนำไปปฏิบัติต่อไป ท่าเตะเจียง - ยกเข่าข้างที่เตะให้สูง และย่อเข่าข้างที่ยึดเล็กน้อย - ขาที่อ่อนล่งเป็นจุดหมุนบิดสะโพกส่งแรงเตะตัวออกไป - อาวุธที่ใช้คือที่หลังเท้า หรือเป็นจมูกเท้า - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น	

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้



ขั้นฝึกปฏิบัติ (20-25 นาที)

- นักเรียนแยกกลุ่มปฏิบัติท่าเตะเฉียงในกีฬาทควันโด โดยให้นักเรียนใช้บทบาทและหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายไปเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว
- ครูกระตุ้นนักเรียนภายในกลุ่มให้นักเรียนมีการแสดงความคิดเห็นและปฏิบัติบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบหน้าที่ของตนเองร่วมกับเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม
- ขณะที่นักเรียนร่วมกันทำงานในกลุ่ม ครูจะเดินดูให้ทั่วทั้งชั้นเรียนให้คำชมเชยกับกลุ่มที่ทำได้ดี และนั่งดูการทำงานของนักเรียนว่าในกลุ่มทำอะไรบ้าง

ขั้นนำไปใช้ (5-10 นาที)

- ครูเรียกรวมแถวกลับมาั่งที่ในลักษณะเดิม
- ครูให้นักเรียนเข้าแถว 4 แถวหน้ากระดานและหันหน้าไปหาหัวหน้ากลุ่ม

ครูผู้สอน



หัวหน้ากลุ่ม

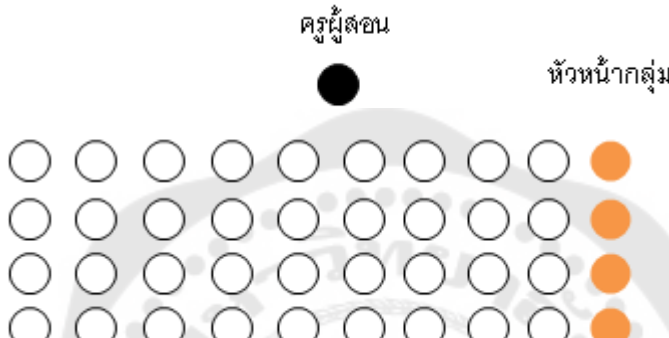


- หัวหน้าแถวถือเป่าเล็กคนละ 1 อัน
- ให้นักเรียนที่อยู่ในแถวเตะท่าเตะเฉียงให้ครบทั้งแถว จำนวน 2 รอบ
- แถวที่เตะครบเร็วที่สุดจะเป็นผู้ชนะ
- ผู้แพ้ทำการปรบมือแสดงความยินดีกับผู้ชนะ

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้
ขั้นสรุป (5 นาที) • ครูสรุปถึงกิจกรรมที่ให้ทำไป สอดแทรกความเคารพ กฎ กติกาให้กับนักเรียน • ครูให้หัวหน้าแต่ละกลุ่มพูดถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ในวันนี้ • ครูนัดหมายการสอนครั้งต่อไป • หัวหน้าชั้นบอกทำความเข้าใจ และครูบอกให้นักเรียนล้างมือเพื่อสุขอนามัย และเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป



แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8
แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี.
กิจกรรมที่ 2 เรื่อง ทักษะการเตะเจียง (ต่อ)

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
ขั้นเตรียม (5 นาที) - ครูให้นักเรียนเข้าแถวเป็นกลุ่มๆ ครูผู้สอน  หัวหน้ากลุ่ม - สำรวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย - ฝึกกระโดดและกายบริหาร	
ขั้นสอน (5-10 นาที) - แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนปฏิบัติท่าเตะเจียงในกีฬาเทควันโดได้ถูกต้อง - ครูอธิบายและสาธิตพร้อมนำภาพการปฏิบัติท่าเตะเจียงในกีฬาเทควันโด ให้นักเรียนดู พร้อมสนทนาซักถาม โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น อภิปรายสรุปหลักการสำคัญเพื่อนำไปปฏิบัติต่อไป ท่าเตะเจียง - ยกเข่าข้างที่เตะให้สูง และย่อเข่าข้างที่ยึดเล็กน้อย - ขาที่อ่อนล่งเป็นจุดหมุนบิดสะโพกส่งแรงเตะตัวออกไป - อาวุธที่ใช้คือที่หลังเท้า หรือเป็นจมูกเท้า - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น	

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้



ขั้นฝึกปฏิบัติ (20-25 นาที)

- นักเรียนแยกกลุ่มปฏิบัติท่าเตะเฉียงในกีฬาเทควันโด โดยให้นักเรียนใช้บทบาทและหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายไปเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว
- นักเรียนภายในกลุ่มแสดงความคิดเห็นและปฏิบัติบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบหน้าที่ของตนเองร่วมกับเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม ทำให้เกิดบรรยากาศการทำงานแบบร่วมมือร่วมใจกัน
- ขณะที่นักเรียนร่วมกันทำงานในกลุ่ม ครูจะเดินดูให้ทั่วทั้งชั้นเรียนให้คำชมเชยกับกลุ่มที่ทำได้ดี และนั่งดูการทำงานของนักเรียนว่าในกลุ่มทำอย่างไรบ้าง

ขั้นนำไปใช้ (5-10 นาที)

- ครูเรียกรวมแถวกลับมาที่นั่งในลักษณะเดิม
- ครูให้นักเรียนเข้าแถว 4 แถวหน้ากระดานและหันหน้าไปหาหัวหน้ากลุ่ม

ครูผู้สอน



หัวหน้ากลุ่ม

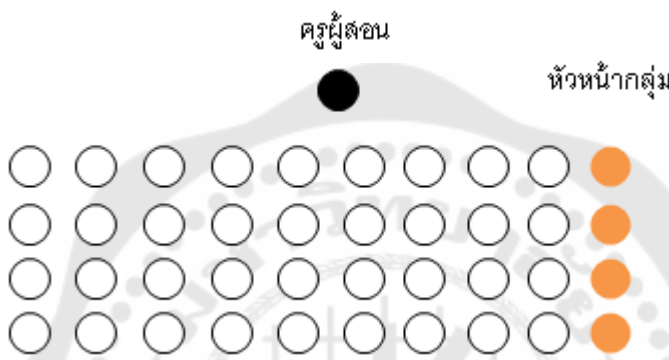


- หัวหน้าแถวถือเป่าเล็กคนละ 2 อัน
- ให้นักเรียนที่อยู่ในแถวเตะท่าเตะเฉียง คนละ 10 ครั้ง โดยสลับขาทั้ง 2 ข้างให้ครบทั้งแถว
- แถวที่เตะครบเร็วที่สุดจะเป็นผู้ชนะ

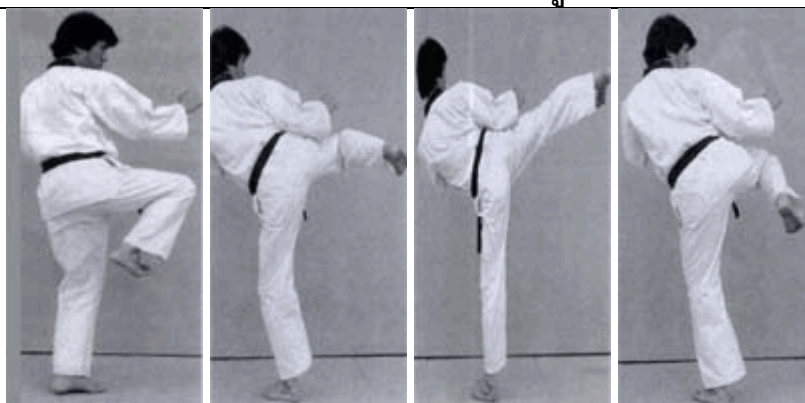
ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้
ขั้นสรุป (5 นาที) • ครูสรุปถึงกิจกรรมที่ให้ทำไป สอดแทรกความเคารพ กฎ กติกาให้กับนักเรียน • ครูให้หัวหน้าแต่ละกลุ่มพูดถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ในวันนี้ • ครูนัดหมายการสอนครั้งต่อไป • หัวหน้าชั้นบอกทำความเข้าใจ และครูบอกให้นักเรียนล้างมือเพื่อสุขอนามัย และเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป



แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9
แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี.
กิจกรรมที่ 3 เรื่อง ทักษะการตีบด้านข้าง

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้
ขั้นเตรียม (5 นาที) - ครูให้นักเรียนเข้าแถวเป็นกลุ่มๆ ครูผู้สอน  หัวหน้ากลุ่ม - สำรวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย - ฝึกระเบียบแถวและกายบริหาร
ขั้นสอน (5-10 นาที) - แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนปฏิบัติท่าตีบด้านข้างในกีฬาเทควันโดได้ถูกต้อง - ครูอธิบายและสาธิตพร้อมนำภาพการปฏิบัติท่าตีบด้านข้างในกีฬาเทควันโด ให้นักเรียนดูพร้อมสนทนาซักถาม โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น อภิปรายสรุปหลักการสำคัญเพื่อนำไปปฏิบัติต่อไป ท่าตีบข้าง - ยกเข่าข้างที่เตะ และพลิกตัวให้ส้นเท้าชี้ไปหาเป้าหมาย - ลักษณะส้นเท้าใกล้สะโพกพร้อมขาที่พับอยู่ขนานกับพื้น - ออกแรงตีไปหาเป้าหมายให้เร็ว และหันหน้าตามองผ่านไหล่ - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้



ขั้นฝึกปฏิบัติ (20-25 นาที)

- นักเรียนแยกกลุ่มปฏิบัติท่าที่บดด้านข้างในกีฬาเทควันโดโดยเรียนรู้ร่วมกันในกลุ่มย่อย โดยที่แต่ละคนมีบทบาทและหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย ดังนี้

- ผู้นำกลุ่ม
- ผู้สรุป
- ผู้หาข้อมูล
- ผู้กระตุ้นเตือน

ซึ่งจะจัดบทบาทและหน้าที่ตามความสามารถและลักษณะนิสัยของคนในกลุ่ม

- หากผู้เรียนมีคำถามให้ถามเพื่อนสมาชิกในกลุ่มก่อนที่จะถามครู
- ขณะที่นักเรียนร่วมกันทำงานในกลุ่ม ครูจะเดินดูให้ทั่วทั้งชั้นเรียนให้คำชมเชยกับกลุ่มที่ทำได้ดี และนั่งดูการทำงานของนักเรียนว่าในกลุ่มทำอย่างไรบ้าง

ขั้นนำไปใช้ (5-10 นาที)

- ครูเรียกรวมแถวกลับมานั่งที่ในลักษณะเดิม
- ครูให้นักเรียนเข้าแถว 4 แถวหน้ากระดานและหันหน้าไปหาหัวหน้ากลุ่ม

ครูผู้สอน

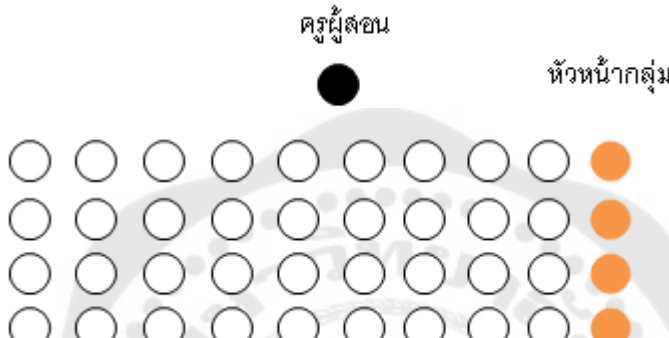


หัวหน้ากลุ่ม

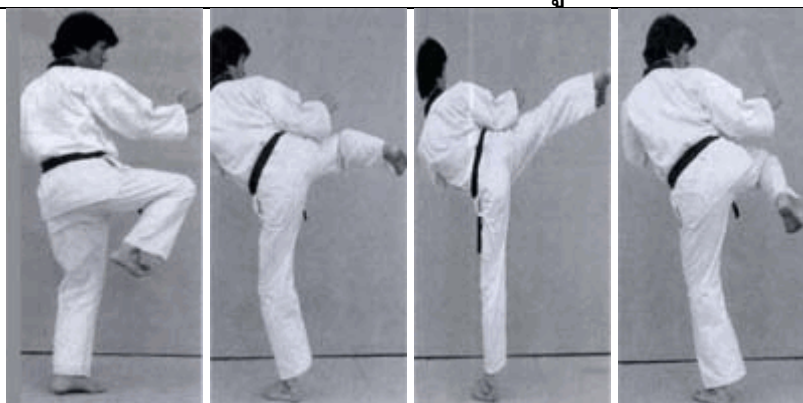


ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้
● ครูอธิบายวิธีการเล่นโดยให้นักเรียนแต่ละแถวซึ่งรวมหัวหน้ากลุ่มมีหน้าที่ให้คะแนนกลุ่มอื่น ๆ โดยคะแนนให้จากทักษะท่าตบด้านข้าง ปรัชญาภายในกลุ่มและให้หัวหน้ากลุ่มเป็นคนประกาศคะแนน ● หัวหน้ากลุ่มเป็นคนสั่งให้สมาชิกภายในกลุ่มปฏิบัติทักษะท่าตบด้านข้างพร้อมกันทั้งหมด 5 รอบ ● นักเรียนที่อยู่ในแถวประชุมเพื่อให้คะแนนกลุ่มที่ฟังปฏิบัติไป และให้หัวหน้ากลุ่มแต่ละกลุ่มประกาศ ● แถวที่ได้คะแนนมากที่สุดจะเป็นผู้ชนะ ● ผู้แพ้ทำการปรบมือแสดงความยินดีกับผู้ชนะ
ขั้นสรุป (5 นาที) ● ครูสรุปถึงกิจกรรมที่ให้ทำไป สอดแทรกความเคารพ กฎ กติกาให้กับนักเรียน ● ครูให้หัวหน้าแต่ละกลุ่มพูดถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ในวันนี้ ● ครูนัดหมายการสอนครั้งต่อไป ● หัวหน้าชั้นบอกทำความเข้าใจ และครูบอกให้นักเรียนล้างมือเพื่อสุขอนามัย และเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10
แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี.
กิจกรรมที่ 3 เรื่อง ทักษะการตีด้านข้าง (ต่อ)

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
ขั้นเตรียม (5 นาที) - ครูให้นักเรียนเข้าแถวเป็นกลุ่มๆ ครูผู้สอน  หัวหน้ากลุ่ม - สำรวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย - ฝึกกระโดดและกายบริหาร	
ขั้นสอน (5-10 นาที) - แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนปฏิบัติท่าตีด้านข้างในกีฬาเทควันโดได้ถูกต้อง - ครูอธิบายและสาธิตพร้อมนำภาพการปฏิบัติท่าตีด้านข้างในกีฬาเทควันโดให้นักเรียนดูพร้อมสนทนาซักถาม โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นอภิปรายสรุปหลักการสำคัญเพื่อนำไปปฏิบัติต่อไป ท่าตีข้าง - ยกเข้าข้างที่เตะ และพลิกตัวให้สันเท้าชี้ไปหาเป้าหมาย - ลักษณะสันเท้าใกล้สะโพกพร้อมขาที่พับอยู่ขนานกับพื้น - ออกแรงตีไปหาเป้าหมายให้เร็ว และหันหน้าตามองผ่านไหล่ - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น	

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้



ขั้นฝึกปฏิบัติ (20-25 นาที)

- นักเรียนแยกกลุ่มปฏิบัติท่าถีบด้านข้างในกีฬาเทควันโด โดยให้นักเรียนใช้บทบาทและหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายไปเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว
- ครูกระตุ้นนักเรียนภายในกลุ่มให้นักเรียนมีการแสดงความคิดเห็นและปฏิบัติบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบหน้าที่ของตนเองร่วมกับเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม
- ขณะที่นักเรียนร่วมกันทำงานในกลุ่ม ครูจะเดินดูให้ทั่วทั้งชั้นเรียนให้คำชมเชยกับกลุ่มที่ทำได้ดี และนั่งดูการทำงานของนักเรียนว่าในกลุ่มทำอย่างไรบ้าง

ขั้นนำไปใช้ (5-10 นาที)

- ครูเรียกรวมแถวกลับมานั่งที่ในลักษณะเดิม
- ครูให้นักเรียนเข้าแถว 4 แถวหน้ากระดานและหันหน้าไปหาหัวหน้ากลุ่ม

ครูผู้สอน



หัวหน้ากลุ่ม

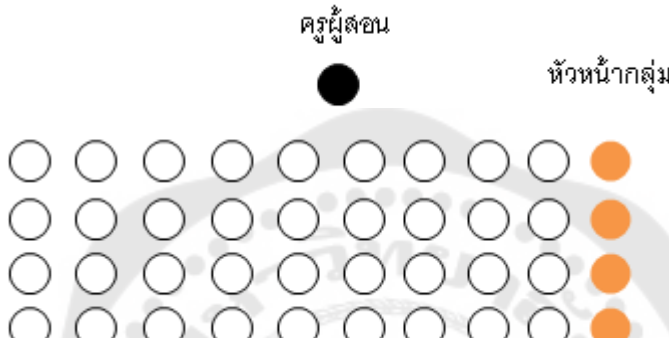


- หัวหน้าแถวถือเป่าเด็กคนละ 1 อัน
- ให้นักเรียนที่อยู่ในแถวเตะท่าถีบด้านข้างให้ครบทั้งแถว จำนวน 2 รอบ

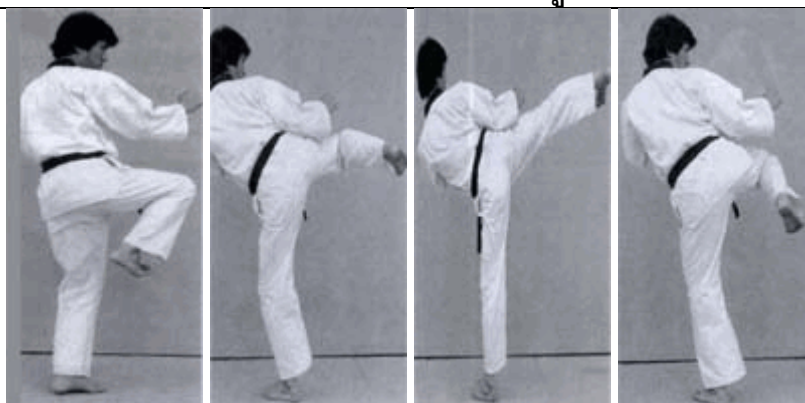
ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้
● แถวที่เตะครบเร็วที่สุดจะเป็นผู้ชนะ ● ผู้แพ้ทำการปรบมือแสดงความยินดีกับผู้ชนะ
ขั้นสรุป (5 นาที) ● ครูสรุปถึงกิจกรรมที่ให้ทำไป สอดแทรกความเคารพ กฎ กติกาให้กับนักเรียน ● ครูให้หัวหน้าแต่ละกลุ่มพูดถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ในวันนี้ ● ครูนัดหมายการสอนครั้งต่อไป ● หัวหน้าชั้นบอกทำความเคารพ และครูบอกให้นักเรียนล้างมือเพื่อสุขอนามัย และเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป



แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 11
แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี.
กิจกรรมที่ 3 เรื่อง ทักษะการถือปืนข้าง (ต่อ)

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
ขั้นเตรียม (5 นาที) - ครูให้นักเรียนเข้าแถวเป็นกลุ่มๆ ครูผู้สอน  หัวหน้ากลุ่ม - สำรวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย - ฝึกระเบียบแถวและกายบริหาร	
ขั้นสอน (5-10 นาที) - แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนปฏิบัติท่าถือปืนข้างในกีฬาเทควันโดได้ถูกต้อง - ครูอธิบายและสาธิตพร้อมนำภาพการปฏิบัติท่าถือปืนข้างในกีฬาเทควันโดให้นักเรียนดูพร้อมสนทนาซักถาม โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นอภิปรายสรุปหลักการสำคัญเพื่อนำไปปฏิบัติต่อไป ท่าถือข้าง - ยกเข้าข้างที่เตะ และพลิกตัวให้หันเท้าชี้ไปหาเป้าหมาย - ลักษณะส้นเท้าใกล้สะโพกพร้อมขาที่พับอยู่ขนานกับพื้น - ออกแรงถีบไปหาเป้าหมายให้เร็ว และหันหน้าตามองผ่านไหล่ - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น	

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้



ขั้นฝึกปฏิบัติ (20-25 นาที)

- นักเรียนแยกกลุ่มปฏิบัติท่าถีบด้านข้างในกีฬาเทควันโด โดยให้นักเรียนใช้บทบาทและหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายไปเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว
- นักเรียนภายในกลุ่มแสดงความคิดเห็นและปฏิบัติบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบหน้าที่ของตนเองร่วมกับเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม ทำให้เกิดบรรยากาศการทำงานแบบร่วมมือร่วมใจกัน
- ขณะที่นักเรียนร่วมกันทำงานในกลุ่ม ครูจะเดินดูให้ทั่วทั้งชั้นเรียนให้คำชมเชยกับกลุ่มที่ทำได้ดี และนั่งดูการทำงานของนักเรียนว่าในกลุ่มทำอะไรบ้าง

ขั้นนำไปใช้ (5-10 นาที)

- ครูเรียกรวมแถวกลับมานั่งที่ในลักษณะเดิม
- ครูให้นักเรียนเข้าแถว 4 แถวหน้ากระดานและหันหน้าไปหาหัวหน้ากลุ่ม

ครูผู้สอน



หัวหน้ากลุ่ม

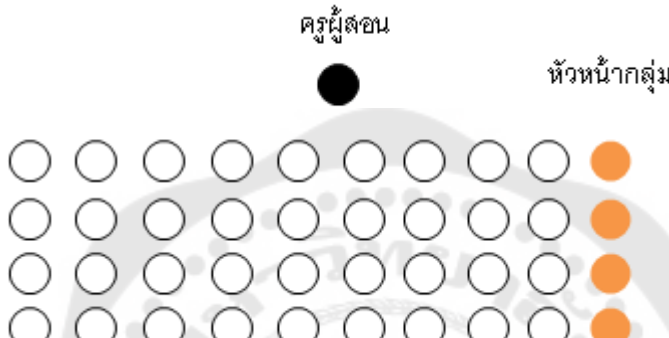


- หัวหน้าแถวถือเป่าเล็กคนละ 2 อัน
- ให้นักเรียนที่อยู่ในแถวเตะท่าถีบด้านข้าง คนละ 10 ครั้ง โดยสลับขาทั้ง 2 ข้างให้ครบทั้งแถว

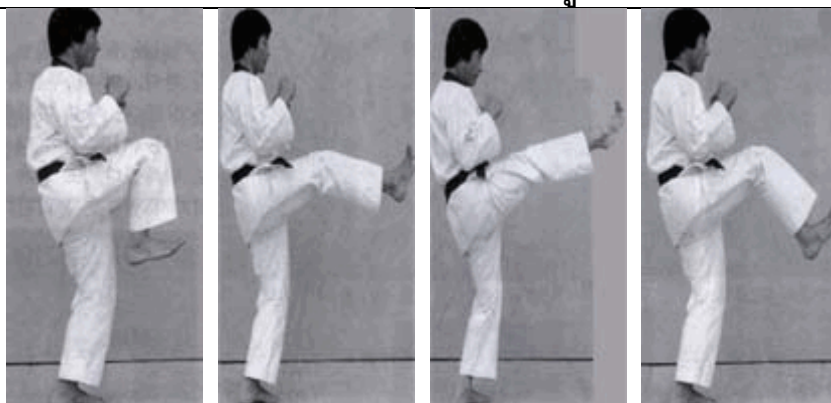
ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้
● แถวที่เตะครบเร็วที่สุดจะเป็นผู้ชนะ ● ผู้แพ้ทำการปรบมือแสดงความยินดีกับผู้ชนะ
ขั้นสรุป (5 นาที) ● ครูสรุปถึงกิจกรรมที่ให้ทำไป สอดแทรกความเคารพ กฎ กติกาให้กับนักเรียน ● ครูให้หัวหน้าแต่ละกลุ่มพูดถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ในวันนี้ ● ครูนัดหมายการสอนครั้งต่อไป ● หัวหน้าชั้นบอกทำความเคารพ และครูบอกให้นักเรียนล้างมือเพื่อสุขอนามัย และเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

กิจกรรมที่ 1 เรื่อง ทักษะการเตะตรง

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
ขั้นเตรียม (5 นาที) - ครูให้นักเรียนเข้าแถวเป็นกลุ่มๆ ครูผู้สอน  หัวหน้ากลุ่ม - สำรวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย - ฝึกกระโดดเข้าแถวและกายบริหาร	
ขั้นสอน (5-10 นาที) - แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนปฏิบัติท่าเตะตรงในกีฬาเทควันโดได้ถูกต้อง - ครูอธิบายและสาธิตพร้อมนำภาพการปฏิบัติท่าเตะตรงในกีฬาเทควันโด ให้นักเรียนดู พร้อมสนทนาซักถาม โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น อภิปรายสรุปหลักการสำคัญเพื่อนำไปปฏิบัติต่อไป ท่าเตะตรง - ยกเข้าข้างที่เตะให้สูง และย่อเข้าข้างที่ยึดเล็กน้อย - เหยียดขาให้เต็มที่โดยใช้กำลังไปที่สะโพกและให้หลังทำเป็นอาวุธในการใช้ต่อสู้ - พับขากลับด้วยความเร็ว	

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้



ขั้นฝึกปฏิบัติ (20-25 นาที)

- ครูให้นักเรียนเข้าแถว แถวละ 6-8 คน
- นักเรียนฝึกปฏิบัติโดยแยกเป็นจังหวะตามที่ครูสั่ง ดังต่อไปนี้
 - ยกเข่าข้างที่เตะให้สูง และย่อเข่าข้างที่ยึดเล็กน้อย
 - เหยียดขาให้เต็มที่โดยใช้กำลังไปที่สะโพกและให้หลังเท้าเป็นอาวุธในการใช้ต่อสู้
 - พับขากลับด้วยความเร็ว

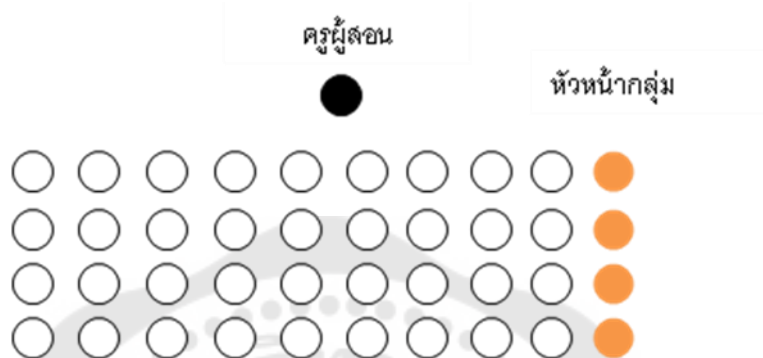


- ให้นักเรียนจับคู่กันระหว่างแถว หันหน้าเข้าหากันเพื่อให้เพื่อนนักเรียนช่วยดูความสมบูรณ์ของท่าทางเตะ
- ครูซักถามและแก้ไขข้อบกพร่องให้นักเรียนเป็นระยะๆ เมื่อเห็นว่ามีจุดผิดพลาด
- ครูจะเดินดูให้ทั่วทั้งห้องให้คำชมเชยกับนักเรียนที่ทำได้ดีและให้นักเรียนออกมาสาธิตท่าทางที่ถูกต้องโดยแบ่งจังหวะการเตะตามขั้นตอนที่ได้สอนไป

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

ขั้นนำไปใช้ (5-10 นาที)

- ครูเรียกรวมแถวกลับมานั่งที่ในลักษณะเดิม
- ครูให้นักเรียนเข้าแถว 4 แถวหน้ากระดานและหันหน้าไปหาหัวหน้ากลุ่ม



- หัวหน้าแถวถือเป้าเล็กคนละ 1 อัน
- ให้นักเรียนที่อยู่ในแถวเตะทำเตะตรงให้ครบทั้งแถว จำนวน 2 รอบ
- แถวที่เตะครบเร็วที่สุดจะเป็นผู้ชนะ
- ผู้แพ้ทำการปรบมือแสดงความยินดีกับผู้ชนะ

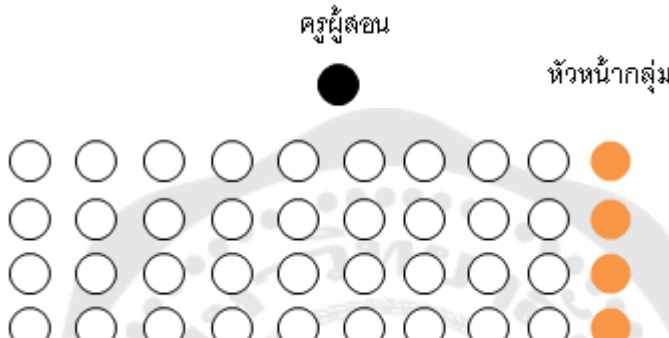
ขั้นสรุป (5 นาที)

- ครูสรุปถึงกิจกรรมที่ให้ทำไป สอดแทรกความเคารพ กฎ กติกาให้กับนักเรียน
- ครูให้หัวหน้าแต่ละกลุ่มพูดถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ในวันนี้
- ครูนัดหมายการสอนครั้งต่อไป
- หัวหน้าชั้นบอกทำความเข้าใจความเคารพ และครูบอกให้นักเรียนล้างมือเพื่อสุขอนามัย

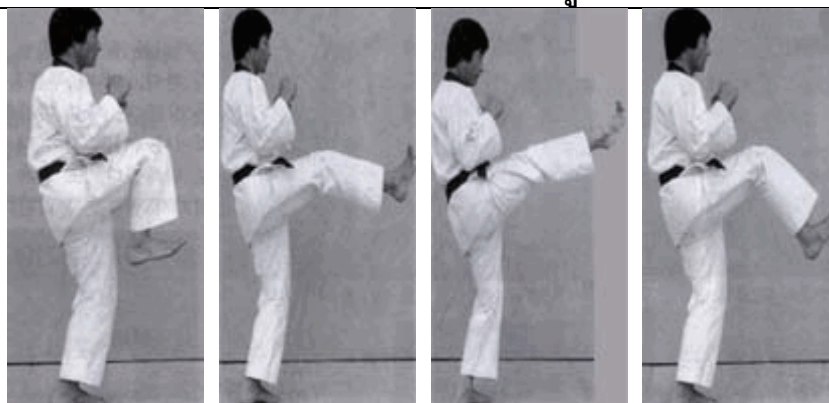
และเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

กิจกรรมที่ 1 เรื่อง ทักษะการเตะตรง (ต่อ)

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
ขั้นเตรียม (5 นาที) - ครูให้นักเรียนเข้าแถวเป็นกลุ่มๆ ครูผู้สอน  หัวหน้ากลุ่ม - สำรวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย - ฝึกกระโดดและกายบริหาร	
ขั้นสอน (5-10 นาที) - แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนปฏิบัติท่าเตะตรงในกีฬาเทควันโดได้ถูกต้อง - ครูอธิบายและสาธิตพร้อมนำภาพการปฏิบัติท่าเตะตรงในกีฬาเทควันโด ให้นักเรียนดู พร้อมสนทนาซักถาม โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น อภิปรายสรุปหลักการสำคัญเพื่อนำไปปฏิบัติต่อไป ท่าเตะตรง - ยกเข่าข้างที่เตะให้สูง และย่อเข่าข้างที่ยึดเล็กน้อย - เหยียดขาให้เต็มที่โดยใช้กำลังไปที่สะโพกและให้หลังเท้าเป็นอาวุธในการใช้ต่อสู้ - พับขากลับด้วยความเร็ว	

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้



ขั้นฝึกปฏิบัติ (20-25 นาที)

- ครูให้นักเรียนเข้าแถว แถวละ 8-10 คน
- นักเรียนฝึกปฏิบัติโดยรวมจังหวะการเตะทั้งหมดตามที่ครูสั่ง ดังต่อไปนี้
 - ยกเข่าข้างที่เตะให้สูง และย่อเข่าข้างที่ยึดเล็กน้อย
 - เหยียดขาให้เต็มที่โดยใช้กำลังไปที่สะโพกและให้หลังเท้าเป็นอาวุธในการใช้ต่อสู้
 - พับขากลับด้วยความเร็ว

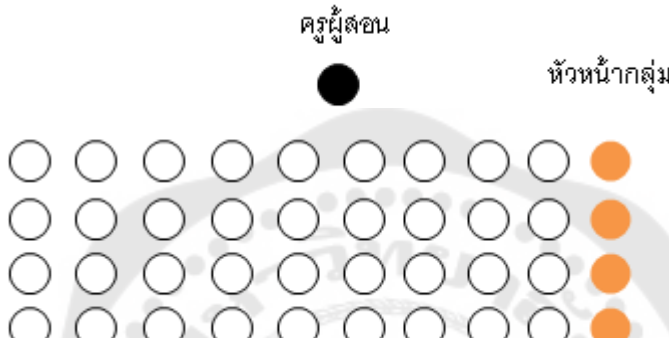


- ครูจะพยายามให้นักเรียนเตะเป็นจังหวะเดียวกัน
- ให้นักเรียนจับคู่กันตามทีนักเรียนเลือกและหันหน้าเข้าหากัน ให้ตัวแทนในคู่ไปหยิบเป้าเตะมาคู่ละ 1 อัน ผลัดกันเตะเป้าไปมาตามสัญญาณนกหวีด
- ครูเดินดูให้ทั่วทั้งชั้นเรียนให้คำชมเชยกับนักเรียนที่ทำได้ดีและให้นักเรียนออกมาสาธิตท่าทางที่ถูกต้องโดยแบ่งจังหวะการเตะตามขั้นตอนที่ได้สอนไป

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้
ขั้นนำไปใช้ (5-10 นาที) - ครูเรียกรวมแถวกลับมาั่งที่ในลักษณะเดิม - ครูให้นักเรียนเข้าแถว 4 แถวหน้ากระดานและหันหน้าไปหาหัวหน้ากลุ่ม ครูผู้สอน หัวหน้ากลุ่ม  - หัวหน้าแถวถือเป้าเล็กคนละ 1 อัน - ให้นักเรียนที่อยู่ในแถวเตะทำเตะตรงให้ครบทั้งแถว จำนวน 2 รอบ - แถวที่เตะครบเร็วที่สุดจะเป็นผู้ชนะ - ผู้แพ้ทำการปรบมือแสดงความยินดีกับผู้ชนะ
ขั้นสรุป (5 นาที) - ครูสรุปถึงกิจกรรมที่ให้ทำไป สอดแทรกความเคารพ กฎ กติกาให้กับนักเรียน - ครูให้หัวหน้าแต่ละกลุ่มพูดถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ในวันนี้ - ครูนัดหมายการสอนครั้งต่อไป - หัวหน้าชั้นบอกทำความเข้าใจความเคารพ และครูบอกให้นักเรียนล้างมือเพื่อสุขอนามัยและเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

กิจกรรมที่ 2 เรื่อง ทักษะการเตะเจียง

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
ขั้นเตรียม (5 นาที) - ครูให้นักเรียนเข้าแถวเป็นกลุ่มๆ ครูผู้สอน  หัวหน้ากลุ่ม - สำรวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย - ฝึกกระโดดเข้าแถวและกายบริหาร	
ขั้นสอน (5-10 นาที) - แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนปฏิบัติท่าเตะเจียงในกีฬาเทควันโดได้ถูกต้อง - ครูอธิบายและสาธิตพร้อมนำภาพการปฏิบัติท่าเตะเจียงในกีฬาเทควันโด ให้นักเรียนดู พร้อมสนทนาซักถาม โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น อภิปรายสรุปหลักการสำคัญเพื่อนำไปปฏิบัติต่อไป ท่าเตะเจียง - ยกเข่าข้างที่เตะให้สูง และย่อเข่าข้างที่ยึดเล็กน้อย - ขาที่อ่อนล่งเป็นจุดหมุนบิดสะโพกส่งแรงเตะตัวออกไป - อาวุธที่ใช้คือที่หลังเท้า หรือเป็นจมูกเท้า - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น	

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้



ขั้นฝึกปฏิบัติ (20-25 นาที)

- ครูให้นักเรียนเข้าแถว แถวละ 6-8 คน
- นักเรียนฝึกปฏิบัติโดยแยกเป็นจังหวะตามที่ครูสั่ง ดังต่อไปนี้
 - ยกเข้าข้างที่เตะให้สูง และย่อเข้าข้างที่ยัดเล็กน้อย
 - ขาท่อนล่างเป็นจุดหมุนบิดสะโพกส่งแรงเตะตัวออกไป
 - อาวุธที่ใช้คือที่หลังเท้า หรือเป็นจมูกเท้า
 - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น



- ครูซักถามและแก้ไขข้อบกพร่องให้นักเรียนเป็นระยะๆ เมื่อเห็นว่ามีจุดผิดพลาด
- ครูจะเดินดูให้ทั่วทั้งห้องให้คำชมเชยกับนักเรียนที่ทำได้ดีและให้นักเรียนออกมาสาธิตท่าทางที่ถูกต้องโดยแบ่งจังหวะการเตะตามขั้นตอนที่ได้สอนไป

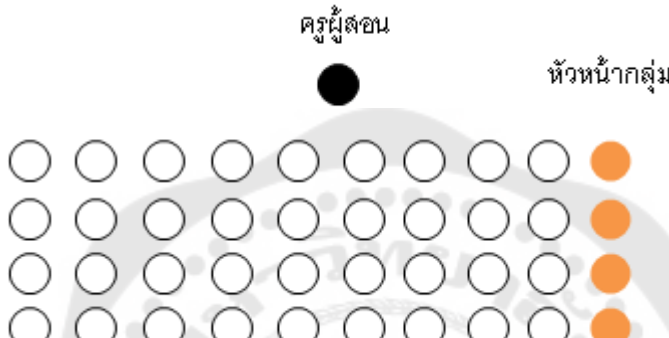
ขั้นนำไปใช้ (5-10 นาที)

- ครูเรียกรวมแถวกลับมาในลักษณะเดิม
- ครูให้นักเรียนเข้าแถว 4 แถวหน้ากระดานและหันหน้าไปหาหัวหน้ากลุ่ม

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้
ครูผู้สอน หัวหน้ากลุ่ม  • ครูอธิบายวิธีการเล่นโดยให้นักเรียนแต่ละแถวซึ่งรวมหัวหน้ากลุ่มมีหน้าที่ให้คะแนนกลุ่มอื่นๆ โดยคะแนนให้จากทักษะท่าเตะเฉียง ปรีกษากายในกลุ่มและให้หัวหน้ากลุ่มเป็นคนประกาศคะแนน • หัวหน้ากลุ่มเป็นคนสั่งให้สมาชิกภายในกลุ่มปฏิบัติทักษะท่าเตะเฉียงพร้อมกันทั้งหมด 5 รอบ • นักเรียนที่อยู่ในแถวประชุมเพื่อให้คะแนนกลุ่มที่เพิ่งปฏิบัติไป และให้หัวหน้ากลุ่มแต่ละกลุ่มประกาศ • แถวที่ได้คะแนนมากที่สุดจะเป็นผู้ชนะ • ผู้แพ้ทำการปรบมือแสดงความยินดีกับผู้ชนะ
ขั้นสรุป (5 นาที) • ครูสรุปถึงกิจกรรมที่ให้นักเรียนไป สอดแทรกความเคารพ กฎ กติกาให้กับนักเรียน • ครูให้หัวหน้าแต่ละกลุ่มพูดถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ในวันนี้ • ครูนัดหมายการสอนครั้งต่อไป • หัวหน้าชั้นบอกทำความเข้าใจความเคารพ และครูบอกให้นักเรียนล้างมือเพื่อสุขอนามัยและเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

กิจกรรมที่ 2 เรื่อง ทักษะการเตะเจียง (ต่อ)

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
ขั้นเตรียม (5 นาที) - ครูให้นักเรียนเข้าแถวเป็นกลุ่มๆ ครูผู้สอน  หัวหน้ากลุ่ม - สำรวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย - ฝึกกระโดดเข้าแถวและกายบริหาร	
ขั้นสอน (5-10 นาที) - แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนปฏิบัติท่าเตะเจียงในกีฬาเทควันโดได้ถูกต้อง - ครูอธิบายและสาธิตพร้อมนำภาพการปฏิบัติท่าเตะเจียงในกีฬาเทควันโด ให้นักเรียนดู พร้อมสนทนาซักถาม โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น อภิปรายสรุปหลักการสำคัญเพื่อนำไปปฏิบัติต่อไป ท่าเตะเจียง - ยกเข่าข้างที่เตะให้สูง และย่อเข่าข้างที่ยึดเล็กน้อย - ขาที่อ่อนล่งเป็นจุดหมุนบิดสะโพกส่งแรงเตะตัวออกไป - อาวุธที่ใช้คือที่หลังเท้า หรือเป็นจมูกเท้า - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น	

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้



ขั้นฝึกปฏิบัติ (20-25 นาที)

- ครูให้นักเรียนเข้าแถว แถวละ 8-10 คน
- นักเรียนฝึกปฏิบัติโดยแยกเป็นจังหวะตามที่ครูสั่ง ดังต่อไปนี้
 - ยกเข้าข้างที่เตะให้สูง และย่อเข้าข้างที่ยืดเล็กน้อย
 - ขาท่อนล่างเป็นจุดหมุนบิดสะโพกส่งแรงเตะตัวออกไป
 - อวัยวะที่ใช้คือที่หลังเท้า หรือเป็นจมูกเท้า
 - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น

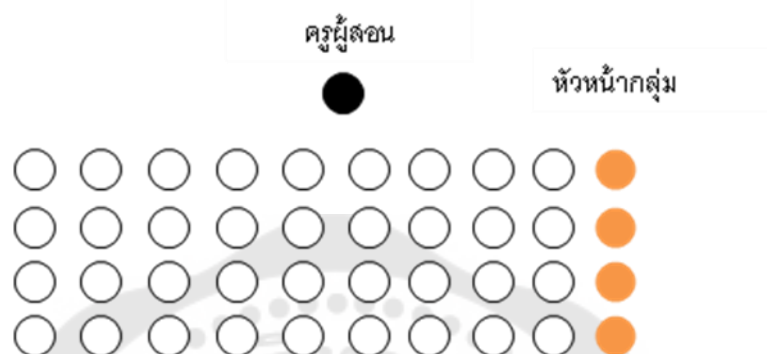


- ครูจะพยายามให้นักเรียนเตะเป็นจังหวะเดียวกัน
- ให้นักเรียนจับคู่กันระหว่างแถว หันหน้าเข้าหากันเพื่อให้เพื่อนนักเรียน ช่วยดูความสมบูรณ์ของท่าทางเตะ
- ครูเดินดูให้ทั่วทั้งชั้นเรียนให้คำชมเชยกับนักเรียนที่ทำได้ดีและให้นักเรียนออกมา สาธิตท่าทางที่ถูกต้องโดยแบ่งจังหวะการเตะตามขั้นตอนที่ได้สอนไป

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

ขั้นนำไปใช้ (5-10 นาที)

- ครูเรียกรวมแถวกลับมานั่งที่ในลักษณะเดิม
- ครูให้นักเรียนเข้าแถว 4 แถวหน้ากระดานและหันหน้าไปหาหัวหน้ากลุ่ม



- หัวหน้าแถวถือป้ายเล็กคนละ 1 อัน
- ให้นักเรียนที่อยู่ในแถวเตะทำเตะเฉียงให้ครบทั้งแถว จำนวน 2 รอบ
- แถวที่เตะครบเร็วที่สุดจะเป็นผู้ชนะ
- ผู้แพ้ทำการปรบมือแสดงความยินดีกับผู้ชนะ

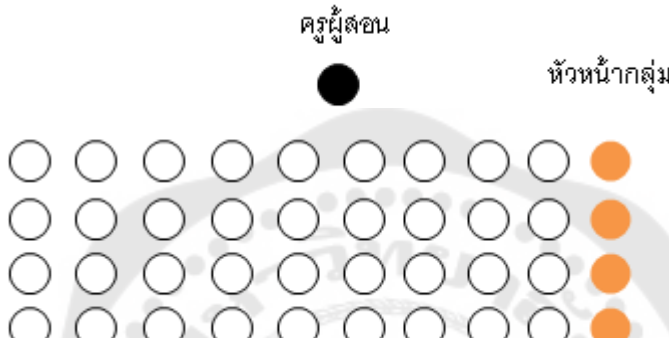
ขั้นสรุป (5 นาที)

- ครูสรุปถึงกิจกรรมที่ให้ทำไป สอดแทรกความเคารพ กฎ กติกาให้กับนักเรียน
- ครูให้หัวหน้าแต่ละกลุ่มพูดถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ในวันนี้
- ครูนัดหมายการสอนครั้งต่อไป
- หัวหน้าชั้นบอกทำความเข้าใจความเคารพ และครูบอกให้นักเรียนล้างมือเพื่อสุขอนามัย

และเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

กิจกรรมที่ 2 เรื่อง ทักษะการเตะเจียง (ต่อ)

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
ขั้นเตรียม (5 นาที) - ครูให้นักเรียนเข้าแถวเป็นกลุ่มๆ ครูผู้สอน  หัวหน้ากลุ่ม - สำรวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย - ฝึกกระโดดเข้าแถวและกายบริหาร	
ขั้นสอน (5-10 นาที) - แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนปฏิบัติท่าเตะเจียงในกีฬาเทควันโดได้ถูกต้อง - ครูอธิบายและสาธิตพร้อมนำภาพการปฏิบัติท่าเตะเจียงในกีฬาเทควันโด ให้นักเรียนดู พร้อมสนทนาซักถาม โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น อภิปรายสรุปหลักการสำคัญเพื่อนำไปปฏิบัติต่อไป ท่าเตะเจียง - ยกเข่าข้างที่เตะให้สูง และย่อเข่าข้างที่ยึดเล็กน้อย - ขาที่อ่อนล่งเป็นจุดหมุนบิดสะโพกส่งแรงเตะตัวออกไป - อาวุธที่ใช้คือที่หลังเท้า หรือเป็นจมูกเท้า - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น	

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้



ขั้นฝึกปฏิบัติ (20-25 นาที)

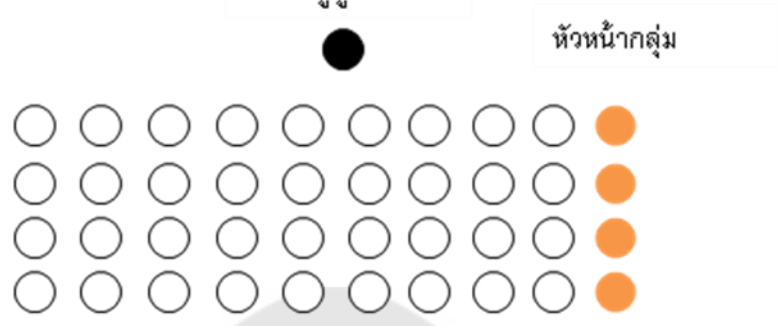
- ครูให้นักเรียนเข้าแถว แถวละ 8-10 คน
- นักเรียนฝึกปฏิบัติโดยรวมจังหวะการเตะทั้งหมดตามที่ครูสั่ง ดังต่อไปนี้
 - ยกเข้าข้างที่เตะให้สูง และย่อเข้าข้างที่ยึดเล็กน้อย
 - ขาที่อ่อนล้าเป็นจุดหมุนบิดสะโพกส่งแรงเตะตัวออกไป
 - อวัยวะที่ใช้คือที่หลังเท้า หรือเป็นจมูกเท้า
 - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น



- ครูจะพยายามให้นักเรียนเตะเป็นจังหวะเดียวกัน
- ให้นักเรียนจับคู่กันตามทีนักเรียนเลือกและหันหน้าเข้าหากัน ให้ตัวแทนในคู่ไปหยิบเป้าเตะมาคู่ละ 1 อัน ผลัดกันเตะเป้าไปมาตามสัญญาณนกหวีด
- ครูเดินดูให้ทั่วทั้งชั้นเรียนให้คำชมเชยกับนักเรียนที่ทำได้ดีและให้นักเรียนออกมาสาธิตท่าทางที่ถูกต้องโดยแบ่งจังหวะการเตะตามขั้นตอนที่ได้สอนไป

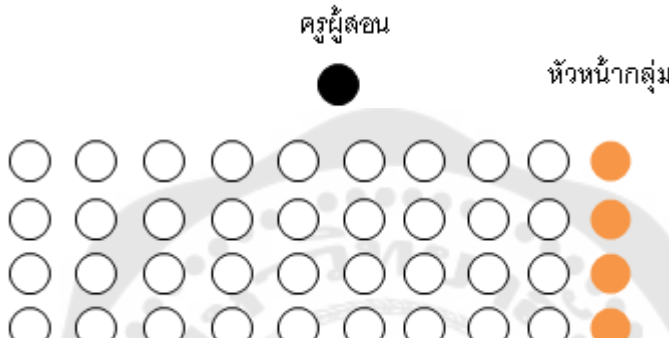
ขั้นนำไปใช้ (5-10 นาที)

- ครูเรียกรวมแถวกลับมานั่งที่ในลักษณะเดิม

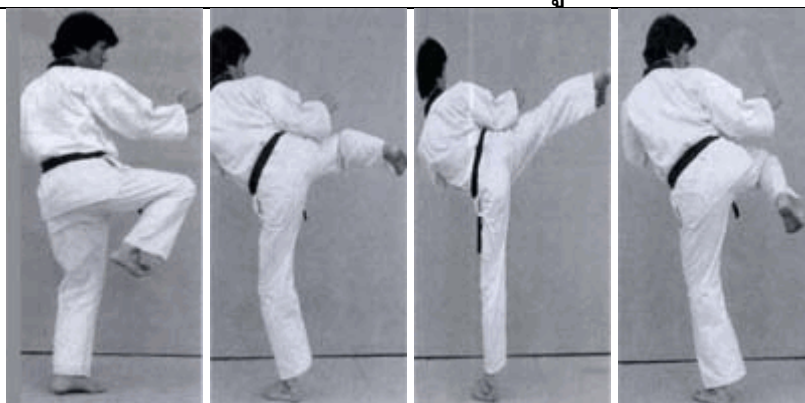
ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้
- ครูให้นักเรียนเข้าแถว 4 แถวหน้ากระดานและหันหน้าไปหาหัวหน้ากลุ่ม ครูผู้สอน  - หัวหน้าแถวถือเป่าเล็กคนละ 2 อัน - ให้นักเรียนที่อยู่ในแถวเตะท่าเตะเฉียง คนละ 10 ครั้ง โดยสลับขาทั้ง 2 ข้าง ให้ครบทั้งแถว - แถวที่เตะครบเร็วที่สุดจะเป็นผู้ชนะ
ขั้นสรุป (5 นาที) - ครูสรุปถึงกิจกรรมที่ให้นักเรียนไป สอดแทรกความเคารพ กฎ กติกาให้กับนักเรียน - ครูให้หัวหน้าแต่ละกลุ่มพูดถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ในวันนี้ - ครูนัดหมายการสอนครั้งต่อไป - หัวหน้าชั้นบอกทำความเข้าใจ และครูบอกให้นักเรียนล้างมือเพื่อสุขอนามัย และเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

กิจกรรมที่ 3 เรื่อง ทักษะการถือด้านข้าง

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
ขั้นเตรียม (5 นาที) - ครูให้นักเรียนเข้าแถวเป็นกลุ่มๆ ครูผู้สอน  หัวหน้ากลุ่ม - สำรวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย - ฝึกกระโดดและกายบริหาร	
ขั้นสอน (5-10 นาที) - แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนปฏิบัติท่าถือด้านข้างในกีฬาเทควันโดได้ถูกต้อง - ครูอธิบายและสาธิตพร้อมนำภาพการปฏิบัติท่าถือด้านข้างในกีฬาเทควันโดให้นักเรียนดูพร้อมสนทนาซักถาม โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นอภิปรายสรุปหลักการสำคัญเพื่อนำไปปฏิบัติต่อไป ท่าถือด้านข้าง - ยกเข้าข้างที่เตะ และพลิกตัวให้สันเท้าชี้ไปหาเป้าหมาย - ลักษณะสันเท้าใกล้สะโพกพร้อมขาที่พับอยู่ขนานกับพื้น - ออกแรงถีบไปหาเป้าหมายให้เร็ว และหันหน้าตามองผ่านไหล่ - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น	

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้



ขั้นฝึกปฏิบัติ (20-25 นาที)

- ครูให้นักเรียนเข้าแถว แถวละ 6-8 คน
- นักเรียนฝึกปฏิบัติโดยแยกเป็นจังหวะตามที่ครูสั่ง ดังต่อไปนี้
 - ยกเข่าข้างที่เตะ และพลิกตัวให้ส้นเท้าชี้ไปหาเป้าหมาย
 - ลักษณะส้นเท้าใกล้สะโพกพร้อมขาที่พับอยู่ขนานกับพื้น
 - ออกแรงถีบไปหาเป้าหมายให้เร็ว และหันหน้าตามองผ่านไหล่
 - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น



- ครูซักถามและแก้ไขข้อบกพร่องให้นักเรียนเป็นระยะๆ เมื่อเห็นว่ามีจุดผิดพลาด
- ครูจะเดินดูให้ทั่วทั้งห้องให้คำชมเชยกับนักเรียนที่ทำได้ดีและให้นักเรียนออกมาสาธิตท่าทางที่ถูกต้องโดยแบ่งจังหวะการเตะตามขั้นตอนที่ได้สอนไป

ขั้นนำไปใช้ (5-10 นาที)

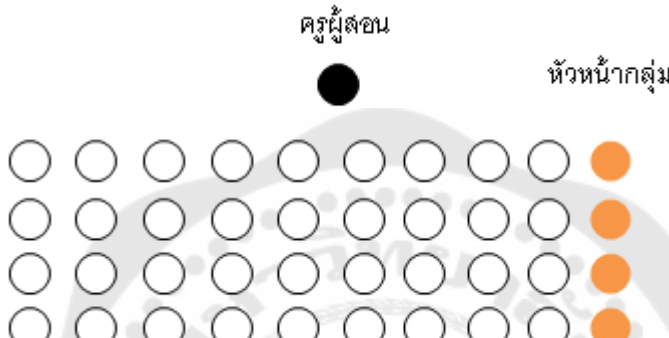
- ครูเรียกรวมแถวกลับมานั่งที่ในลักษณะเดิม
- ครูให้นักเรียนเข้าแถว 4 แถวหน้ากระดานและหันหน้าไปหาหัวหน้ากลุ่ม

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
ครูผู้สอน  หัวหน้ากลุ่ม  - ครูอธิบายวิธีการเล่นโดยให้นักเรียนแต่ละแถวซึ่งรวมหัวหน้ากลุ่มมีหน้าที่ให้คะแนนกลุ่มอื่นๆ โดยคะแนนให้จากทักษะท่าก๊อบด้านข้าง ปรีกษากายในกลุ่มและให้หัวหน้ากลุ่มเป็นคนประกาศคะแนน - หัวหน้ากลุ่มเป็นคนสั่งให้สมาชิกภายในกลุ่มปฏิบัติทักษะท่าก๊อบด้านข้างพร้อมกันทั้งหมด 5 รอบ - นักเรียนที่อยู่ในแถวประชุมเพื่อให้คะแนนกลุ่มที่เพิ่งปฏิบัติไป และให้หัวหน้ากลุ่มแต่ละกลุ่มประกาศ - แถวที่ได้คะแนนมากที่สุดจะเป็นผู้ชนะ - ผู้แพ้ทำการปรบมือแสดงความยินดีกับผู้ชนะ	
ขั้นสรุป (5 นาที) - ครูสรุปถึงกิจกรรมที่ให้นักเรียนไป สอดแทรกความเคารพ กฎ กติกาให้กับนักเรียน - ครูให้หัวหน้าแต่ละกลุ่มพูดถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ในวันนี้ - ครูนัดหมายการสอนครั้งต่อไป - หัวหน้าชั้นบอกทำความเข้าใจ และครูบอกให้นักเรียนล้างมือเพื่อสุขอนามัย และเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป	

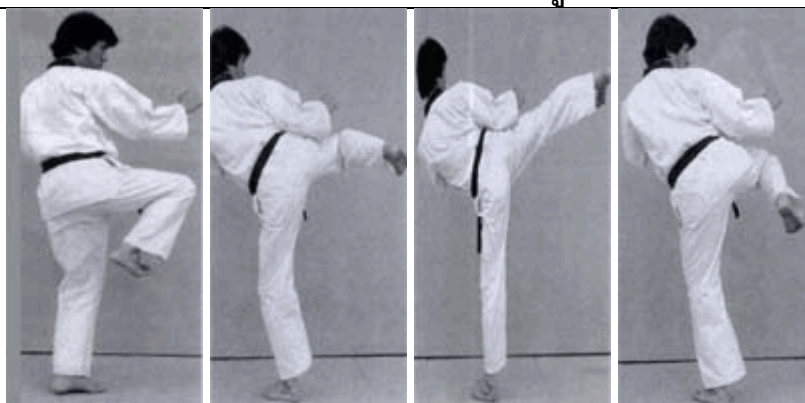
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

กิจกรรมที่ 3 เรื่อง ทักษะการตีบด้านข้าง (ต่อ)

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
ขั้นเตรียม (5 นาที) - ครูให้นักเรียนเข้าแถวเป็นกลุ่มๆ ครูผู้สอน  หัวหน้ากลุ่ม - สำรวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย - ฝึกกระโดดและกายบริหาร	
ขั้นสอน (5-10 นาที) - แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนปฏิบัติท่าตีบด้านข้างในกีฬาเทควันโดได้ถูกต้อง - ครูอธิบายและสาธิตพร้อมนำภาพการปฏิบัติท่าตีบด้านข้างในกีฬาเทควันโดให้นักเรียนดูพร้อมสนทนาซักถาม โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นอภิปรายสรุปหลักการสำคัญเพื่อนำไปปฏิบัติต่อไป ท่าตีบด้านข้าง - ยกเข่าข้างที่เตะ และพลิกตัวให้สันเท้าชี้ไปหาเป้าหมาย - ลักษณะสันเท้าใกล้สะโพกพร้อมขาที่พับอยู่ขนานกับพื้น - ออกแรงตีไปหาเป้าหมายให้เร็ว และหันหน้าตามองผ่านไหล่ - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น	

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้



ขั้นฝึกปฏิบัติ (20-25 นาที)

- ครูให้นักเรียนเข้าแถว แถวละ 8-10 คน
- นักเรียนฝึกปฏิบัติโดยแยกเป็นจังหวะตามที่ครูสั่ง ดังต่อไปนี้
 - ยกเข่าข้างที่เตะ และพลิกตัวให้ส้นเท้าชี้ไปหาเป้าหมาย
 - ลักษณะส้นเท้าใกล้สะโพกพร้อมขาที่พับอยู่ขนานกับพื้น
 - ออกแรงถีบไปหาเป้าหมายให้เร็ว และหันหน้าตามองผ่านไหล่
 - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น



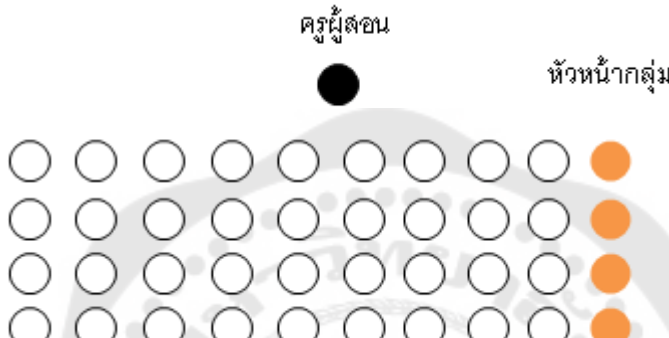
- ครูจะพยายามให้นักเรียนเตะเป็นจังหวะเดียวกัน
- ให้นักเรียนจับคู่กันระหว่างแถว หันหน้าเข้าหากันเพื่อให้เพื่อนนักเรียนช่วยดูความสมบูรณ์ของท่าทางเตะ
- ครูเดินดูให้ทั่วทั้งชั้นเรียนให้คำชมเชยกับนักเรียนที่ทำได้ดีและให้นักเรียนออกมาสาธิตท่าทางที่ถูกต้องโดยแบ่งจังหวะการเตะตามขั้นตอนที่ได้สอนไป

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้
ขั้นนำไปใช้ (5-10 นาที) - ครูเรียกรวมแถวกลับมานั่งที่ในลักษณะเดิม - ครูให้นักเรียนเข้าแถว 4 แถวหน้ากระดานและหันหน้าไปหาหัวหน้ากลุ่ม ครูผู้สอน หัวหน้ากลุ่ม  - หัวหน้าแถวถือเบ้าเล็กคนละ 1 อัน - ให้นักเรียนที่อยู่ในแถวเตะทำถีบด้านข้างให้ครบทั้งแถว จำนวน 2 รอบ - แถวที่เตะครบเร็วที่สุดจะเป็นผู้ชนะ - ผู้แพ้ทำการปรบมือแสดงความยินดีกับผู้ชนะ
ขั้นสรุป (5 นาที) - ครูสรุปถึงกิจกรรมที่ให้ทำไป สอดแทรกความเคารพ กฎ กติกาให้กับนักเรียน - ครูให้หัวหน้าแต่ละกลุ่มพูดถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ในวันนี้ - ครูนัดหมายการสอนครั้งต่อไป - หัวหน้าชั้นบอกทำความเข้าใจความเคารพ และครูบอกให้นักเรียนล้างมือเพื่อสุขอนามัยและเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป

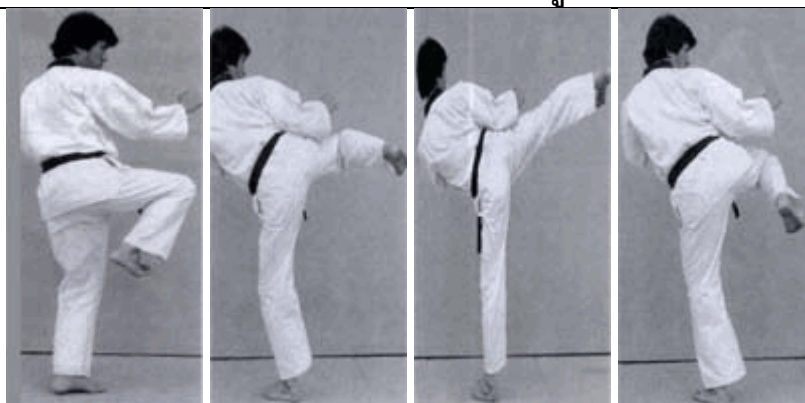
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 11

แผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบปกติ

กิจกรรมที่ 3 เรื่อง ทักษะการตีด้านข้าง (ต่อ)

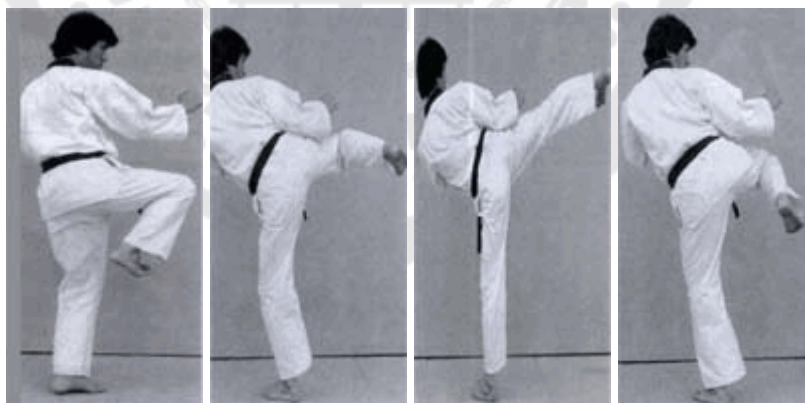
ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้	
ขั้นเตรียม (5 นาที) - ครูให้นักเรียนเข้าแถวเป็นกลุ่มๆ ครูผู้สอน  หัวหน้ากลุ่ม - สำรวจรายชื่อนักเรียนและความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกาย - ฝึกกระโดดและกายบริหาร	
ขั้นสอน (5-10 นาที) - แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนปฏิบัติท่าตีด้านข้างในกีฬาเทควันโดได้ถูกต้อง - ครูอธิบายและสาธิตพร้อมนำภาพการปฏิบัติท่าตีด้านข้างในกีฬาเทควันโดให้นักเรียนดูพร้อมสนทนาซักถาม โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นอภิปรายสรุปหลักการสำคัญเพื่อนำไปปฏิบัติต่อไป ท่าตีด้านข้าง - ยกเข้าข้างที่เตะ และพลิกตัวให้สันเท้าชี้ไปหาเป้าหมาย - ลักษณะสันเท้าโก่งสะโพกพร้อมขาที่พับอยู่ขนานกับพื้น - ออกแรงตีไปหาเป้าหมายให้เร็ว และหันหน้าตามองผ่านไหล่ - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น	

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้



ขั้นฝึกปฏิบัติ (20-25 นาที)

- ครูให้นักเรียนเข้าแถว แถวละ 8-10 คน
- นักเรียนฝึกปฏิบัติโดยรวมจังหวะการเตะทั้งหมดตามที่ครูสั่ง ดังต่อไปนี้
 - ยกเข่าข้างที่เตะ และพลิกตัวให้ส้นเท้าชี้ไปหาเป้าหมาย
 - ลักษณะส้นเท้าใกล้สะโพกพร้อมขาที่พับอยู่ขนานกับพื้น
 - ออกแรงถีบไปหาเป้าหมายให้เร็ว และหันหน้าตามองผ่านไหล่
 - พับขากลับมาในท่าเริ่มต้น

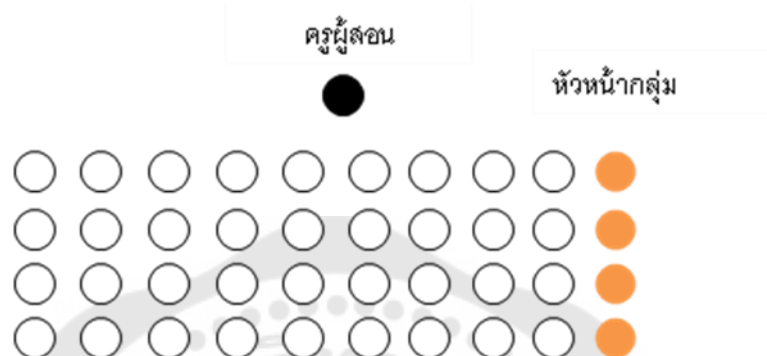


- ครูจะพยายามให้นักเรียนเตะเป็นจังหวะเดียวกัน
- ให้นักเรียนจับคู่กันตามทีนักเรียนเลือกและหันหน้าเข้าหากัน ให้ตัวแทนในคู่ไปหยิบเป้าเตะมาคู่ละ 1 อัน ผลัดกันเตะเป้าไปมาตามสัญญาณนกหวีด
- ครูเดินดูให้ทั่วทั้งชั้นเรียนให้คำชมเชยกับนักเรียนที่ทำได้ดีและให้นักเรียนออกมาสาธิตท่าทางที่ถูกต้องโดยแบ่งจังหวะการเตะตามขั้นตอนที่ได้สอนไป

ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้

ขั้นนำไปใช้ (5-10 นาที)

- ครูเรียกรวมแถวกลับมานั่งที่ในลักษณะเดิม
- ครูให้นักเรียนเข้าแถว 4 แถวหน้ากระดานและหันหน้าไปหาหัวหน้ากลุ่ม



- หัวหน้าแถวถือเบ้าเล็กคนละ 2 อัน
- ให้นักเรียนที่อยู่ในแถวเตะทำถีบด้านข้าง คนละ 10 ครั้ง โดยสลับขาทั้ง 2 ข้างให้ครบทั้งแถว
- แถวที่เตะครบเร็วที่สุดจะเป็นผู้ชนะ
- ผู้แพ้ทำการปรบมือแสดงความยินดีกับผู้ชนะ

ขั้นสรุป (5 นาที)

- ครูสรุปถึงกิจกรรมที่ให้ทำไป สอดแทรกความเคารพ กฎ กติกาให้กับนักเรียน
- ครูให้หัวหน้าแต่ละกลุ่มพูดถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ในวันนี้
- ครูนัดหมายการสอนครั้งต่อไป
- หัวหน้าชั้นบอกทำความเข้าใจ และครูบอกให้นักเรียนล้างมือเพื่อสุขอนามัย

และเตรียมตัวเรียนวิชาต่อไป

ภาคผนวก ข

แบบทดสอบทักษะกีฬาเทควันโดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

โรงเรียนสตรีวัดมหาพฤฒาราม ในพระบรมราชินูปถัมภ์ (กมลเนตร อมรศักดิ์ากุล, 2558)

1. แบบทดสอบทักษะการเตะตรง (Front Kick)

จุดมุ่งหมาย	เพื่อทดสอบทักษะการเตะตรง (Front Kick)
อุปกรณ์	1. เป้าเตะ 2. นาฬิกาจับเวลา 1 เรือน
การเตรียมอุปกรณ์	นำเป้าที่เตรียมไว้ โดยให้ผู้ช่วยเป็นคนจับให้อยู่ในระดับเอวของผู้รับการทดสอบ
วิธีปฏิบัติ	ให้ผู้เข้ารับการทดสอบยืนเตรียมพร้อม เมื่อได้รับสัญญาณ “เริ่ม” จากผู้วิจัย ให้ผู้เข้ารับการทดสอบเตะไปที่เป้าหมายภายในเวลา 30 วินาที
ระเบียบการทดสอบ	1. ให้ผู้เข้ารับการทดสอบปฏิบัติ 2 ครั้ง บันทึกเฉพาะครั้งที่เตะได้มากที่สุดเพียงครั้งเดียว 2. จะต้องเตะให้เข้าเป้าหมายที่กำหนด จึงจะนับจำนวนครั้งที่เตะได้ 3. ผู้เข้ารับการทดสอบจะต้องเตะด้วยเท้าซ้ายและเท้าขวาสลับกัน 4. เวลาในการทดสอบจะทดสอบภายในเวลา 30 วินาที พัก 1 นาที
เกณฑ์การให้คะแนน	จะพิจารณาการให้คะแนนดังนี้ จังหวะที่ 1 ยกเข่าที่จะเตะขึ้นด้านหน้า และงุ่มปลายเท้า จังหวะที่ 2 สะบัดหรือดีดขาพอนล่างขึ้นเพื่อที่จะให้หลังเท้าเข้าเป้าหมาย จังหวะที่ 3 พับเข่ากลับที่เดิม และวางลงด้านหลังหรือด้านหน้าหลัง
วิธีการให้คะแนนภายในเวลา 30 วินาที หากผู้เข้ารับการทดสอบเตะในแต่ละครั้งจะได้จำนวน 1 ครั้งต่อการเตะที่ถูกต้องและเข้าเป้าหมาย (นำจำนวนครั้งไปเทียบกับตารางคะแนน)	



ภาพประกอบ 4 การเตะด้านหน้า (Front Kick) (กมลเนตร อมรศักดิ์ากุล, 2558)

2. แบบทดสอบทักษะการเตะเฉียง (Round Kick)

จุดมุ่งหมาย	เพื่อทดสอบทักษะการเตะเฉียง (Round Kick)
อุปกรณ์	1. เป้าเตะ 2. นาฬิกาจับเวลา 1 เรือน
การเตรียมอุปกรณ์	นำเป้าที่เตรียมไว้ โดยให้ผู้ช่วยเป็นคนจับให้อยู่ในระดับเอวของผู้รับการทดสอบ
วิธีปฏิบัติ	ให้ผู้เข้ารับการทดสอบยืนเตรียมพร้อม เมื่อได้รับสัญญาณ “เริ่ม” จากผู้วิจัย ให้ผู้เข้ารับการทดสอบเตะไปที่เป้าหมายภายในเวลา 30 วินาที
ระเบียบการทดสอบ	1. ให้ผู้เข้ารับการทดสอบปฏิบัติ 2 ครั้ง บันทึกเฉพาะครั้งที่เตะได้มากที่สุดเพียงครั้งเดียว 2. จะต้องเตะให้เข้าเป้าหมายที่กำหนด จึงจะนับจำนวนครั้งที่เตะได้ 3. ผู้เข้ารับการทดสอบจะต้องเตะด้วยเท้าซ้ายและเท้าขวาสลับกัน 4. เวลาในการทดสอบจะทดสอบภายในเวลา 30 วินาที พัก 1 นาที
เกณฑ์การให้คะแนน	จะพิจารณาการให้คะแนนดังนี้ จังหวะที่ 1 บิดปลายเท้าขาหน้าออกด้านข้างพร้อมบิดตัวและสะโพกให้ตรงข้ามกับขาที่เตะ จังหวะที่ 2 ยกเข่าที่จะเตะขึ้นด้านหน้าให้เป็นมุม 45 องศา พร้อมงุ้มปลายเท้า จังหวะที่ 3 สะบัดหรือดิ้นขาท่อนล่างขึ้นเพื่อที่จะให้ลักเท้าเข้าเป้าหมาย จังหวะที่ 4 พับเข่ากลับที่เดิม และวางลงด้านหน้าหรือด้านหลัง
วิธีการให้คะแนนภายในเวลา 30 วินาที	หากผู้เข้ารับการทดสอบเตะในแต่ละครั้งจะได้จำนวน 1 ครั้งต่อการเตะที่ถูกต้องและเข้าเป้าหมาย (นำจำนวนครั้งไปเทียบกับตารางคะแนน)



ภาพประกอบ 5 การเตะด้านข้าง (Round Kick) (กมลเนตร อมรศักดิ์ากุล, 2558)

3. แบบทดสอบทักษะการถีบด้านข้าง (Side Kick)

จุดมุ่งหมาย	เพื่อทดสอบทักษะการถีบด้านข้าง (Side Kick)
อุปกรณ์	1. เป้าเตะ 2. นาฬิกาจับเวลา 1 เรือน
การเตรียมอุปกรณ์	นำเป้าที่เตรียมไว้ โดยให้ผู้ช่วยเป็นคนจับให้อยู่ในระดับเอวของผู้รับการทดสอบ
วิธีปฏิบัติ	ให้ผู้เข้ารับการทดสอบยืนเตรียมพร้อม เมื่อได้รับสัญญาณ “เริ่ม” จากผู้วิจัย ให้ผู้เข้ารับการทดสอบเตะไปที่เป้าหมายภายในเวลา 30 วินาที
ระเบียบการทดสอบ	1. ให้ผู้เข้ารับการทดสอบปฏิบัติ 2 ครั้ง บันทึกเฉพาะครั้งที่เตะได้มากที่สุดเพียงครั้งเดียว 2. จะต้องเตะให้เข้าเป้าหมายที่กำหนด จึงจะนับจำนวนครั้งที่เตะได้ 3. ผู้เข้ารับการทดสอบจะต้องเตะด้วยเท้าซ้ายและเท้าขวาสลับกัน 4. เวลาในการทดสอบจะทดสอบภายในเวลา 30 วินาที พัก 1 นาที
เกณฑ์การให้คะแนน	จะพิจารณาการให้คะแนนดังนี้ จังหวะที่ 1 บิดปลายเท้าขาหน้าออกด้านข้างพร้อมบิดตัวและสะโพกออกให้หันมาอยู่ด้านหน้า จังหวะที่ 2 ยกเข่าที่จะเตะขึ้นด้านหน้า และกระดกปลายเท้า จังหวะที่ 3 ถีบออกด้านข้าง เพื่อที่จะให้สันเท้าด้านนอกเข้าเป้าหมาย จังหวะที่ 4 พับเข่ากลับที่เดิม และวางลงด้านหน้าหรือด้านหลัง
วิธีการให้คะแนนภายในเวลา 30 วินาที	หากผู้เข้ารับการทดสอบเตะในแต่ละครั้งจะได้จำนวน 1 ครั้งต่อการเตะที่ถูกต้องและเข้าเป้าหมาย (นำจำนวนครั้งไปเทียบกับตารางคะแนน)



ภาพประกอบ 6 การถีบด้านข้าง (Side Kick) (กมลเนตร อมรศักดิ์ากุล, 2558)



ภาคผนวก ค

ตารางจำนวนการเตะทัชชะเทควันโดของกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง 13 จำนวนการเตะทักษะเตะวันโดยของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนการทดลอง

ลำดับ	Front Kick	Round Kick	Side Kick
1	13	8	8
2	13	8	8
3	13	9	8
4	13	8	8
5	12	8	9
6	12	9	9
7	12	10	10
8	12	9	10
9	11	9	8
10	11	9	9
11	11	10	8
12	11	11	10
13	11	9	9
14	11	8	8
15	11	12	10
16	11	9	9
17	10	8	9
18	10	9	8
19	10	10	9
20	10	10	9
21	10	9	10
22	9	9	10
23	8	9	10
24	8	10	10
25	12	10	10

ตาราง 14 จำนวนการเตะทักษะกีฬาเทควันโดของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 หลังการทดลอง

ลำดับ	Front Kick	Round Kick	Side Kick
1	26	25	23
2	28	26	24
3	27	26	24
4	24	23	23
5	25	24	24
6	27	25	24
7	27	26	25
8	28	27	26
9	26	26	25
10	27	25	24
11	25	24	24
12	23	23	24
13	26	25	24
14	27	25	23
15	25	24	24
16	27	27	26
17	26	26	25
18	25	24	24
19	28	26	25
20	27	26	24
21	26	25	25
22	25	24	25
23	26	24	24
24	27	26	26
25	25	24	25

ตาราง 15 จำนวนการเตะทักษะกีฬาเทควันโดของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนการทดลอง

ลำดับ	Front Kick	Round Kick	Side Kick
1	13	9	9
2	13	8	8
3	12	8	8
4	12	9	8
5	13	9	8
6	12	8	9
7	12	8	9
8	11	10	11
9	13	9	10
10	11	8	8
11	10	9	9
12	12	8	8
13	11	11	10
14	10	9	9
15	8	9	9
16	10	10	11
17	11	10	9
18	10	8	9
19	9	8	9
20	9	9	9
21	10	10	9
22	10	9	10
23	9	9	10
24	10	9	9
25	9	9	10

ตาราง 16 จำนวนการเตะทักษะกีฬาเทควันโดของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 หลังการทดลอง

ลำดับ	Front Kick	Round Kick	Side Kick
1	26	23	22
2	25	23	22
3	26	24	23
4	26	24	23
5	27	25	23
6	25	23	23
7	26	23	22
8	24	21	22
9	28	25	24
10	24	24	23
11	25	24	23
12	26	23	23
13	26	24	24
14	27	25	24
15	28	26	24
16	28	24	23
17	28	25	24
18	24	22	21
19	24	23	22
20	26	23	23
21	26	24	22
22	25	23	22
23	24	22	22
24	26	24	23
25	27	26	26

ตาราง 17 จำนวนการเตะทักษะกีฬาเทควันโดของนักเรียนกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง

ลำดับ	Front Kick	Round Kick	Side Kick
1	13	9	8
2	14	9	9
3	12	8	8
4	12	9	9
5	12	9	9
6	12	9	8
7	11	8	8
8	13	10	9
9	11	10	10
10	11	9	8
11	11	9	9
12	11	11	11
13	11	9	8
14	10	8	9
15	8	11	11
16	8	11	9
17	10	10	9
18	9	11	10
19	9	8	9
20	8	9	8
21	8	9	9
22	12	9	9
23	12	9	8
24	12	10	10
25	10	9	9

ตาราง 18 จำนวนการเตะทักษะกีฬาเทควันโดของนักเรียนกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง

ลำดับ	Front Kick	Round Kick	Side Kick
1	24	22	21
2	28	24	22
3	26	23	22
4	23	22	21
5	27	24	22
6	25	22	19
7	27	23	20
8	25	22	22
9	26	23	21
10	25	21	20
11	24	22	20
12	28	24	22
13	27	23	21
14	27	22	22
15	28	24	21
16	27	23	22
17	25	22	20
18	28	23	20
19	24	22	21
20	24	21	20
21	26	24	20
22	25	23	21
23	26	22	21
24	27	23	20
25	28	23	21

ภาคผนวก ง

ดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of Item-Objective Congruence)

เพื่อหาคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้โดยผู้เชี่ยวชาญ

ตาราง 19 ดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of Item-Objective Congruence) เพื่อหาคุณภาพ
แผนการจัดการเรียนรู้โดยผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งมีผลดังต่อไปนี้

เนื้อหา	IOC	แปลผล
1. หน่วยการเรียนรู้มีความสมบูรณ์ เหมาะสมและมีรายละเอียดที่ สอดคล้องสัมพันธ์กัน	1.00	ใช้ได้
2. ผลการเรียนรู้ มีรายละเอียดที่สอดคล้องกับเนื้อหา	0.80	ใช้ได้
3. สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้และสาระการเรียนรู้ มีความ ชัดเจนครอบคลุมเนื้อหาสาระ	1.00	ใช้ได้
4. กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหาสาระ	1.00	ใช้ได้
5. กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลายและสามารถปฏิบัติได้จริง	0.80	ใช้ได้
6. กิจกรรมการเรียนรู้เน้นการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือด้วย เทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อน	1.00	ใช้ได้
7. กิจกรรมการเรียนรู้เน้นการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือด้วย เทคนิคแบบ เอส.ที.เอ.ดี.	1.00	ใช้ได้
8. กิจกรรมการเรียนรู้เน้นการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ	1.00	ใช้ได้
9. แผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบสำคัญครบถ้วน	1.00	ใช้ได้
ค่าเฉลี่ย	0.95	



ภาคผนวก จ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบหาคุณภาพเครื่องมือ

1. อาจารย์ ดร. สราวุธ ชัยวิจิต

บุคลากรสายวิชาการ ประจำภาควิชาสันตนาการ

คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2. อาจารย์ ดร. ลักษมี จิมวงษ์

บุคลากรสายวิชาการ ประจำภาควิชาพลศึกษา

คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

3. อาจารย์ ดร.อรพิมล กิตติธีรโสภณ

อาจารย์ประจำหลักสูตร คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รังสฤษดิ์ จำเริญ

อาจารย์ประจำ ภาควิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา

5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ว่าที่ร้อยตรีหญิง ดร.ศุภวรรณ วงศ์สร้างทรัพย์

อาจารย์ประจำ ภาควิชาพลศึกษาและกีฬา

คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์



ภาคผนวก จ

หนังสือจริยธรรมในมนุษย์



ที่ อว 8718/

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

7 ธันวาคม 2563

เรื่อง ขอแจ้งผลการพิจารณาโครงการวิจัยเลขที่ SWUEC-G- 304/2563E

เรียน นาย ศิวินันท์ อธิจันทร์รัตน์

สิ่งที่ส่งมาด้วย ใบรับรองโครงการวิจัย SWUEC/E/G-304/2563

ตามที่ท่านได้ส่งโครงการวิจัยเรื่อง ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบ STAD ที่มีต่อทักษะเทคนิคของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โครงการวิจัยเลขที่ SWUEC-G 304/2563E เพื่อรับการพิจารณาจากคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ นั้น

คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ ได้พิจารณาโครงการวิจัยดังกล่าว บัดนี้ คณะกรรมการฯ ให้การรับรองโครงการวิจัยดังกล่าวแล้วเมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน 2563 รายละเอียดดังนี้

Certificate Number SWUEC/E/G-304/2563
Date of Approval 9 พฤศจิกายน 2563 (อายุใบรับรองโครงการวิจัย 12 เดือน)
Date of Expiration 9 พฤศจิกายน 2564
Continuing Review ทุก 12 เดือน (ครบกำหนดส่งรายงานครั้งแรก วันที่ 9 พฤศจิกายน 2564)

ในการนี้ คณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ ใคร่ขอความกรุณาให้ผู้วิจัยส่งรายงานความก้าวหน้าของการวิจัยและต่ออายุการรับรองก่อนกำหนดวันหมดอายุ 30 วัน เพื่อให้เป็นไปตามวิธีดำเนินการมาตรฐาน (SOPs version 2.0) ของคณะกรรมการฯ ทั้งนี้รายละเอียดของเอกสารที่ให้การรับรองตามที่ปรากฏใน Certificate of Approval (Certificate Number SWUEC/E/G-304/2563) ที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(แพทย์หญิงสุธีพร ภัทรสุวรรณ)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
โทรศัพท์ 0-2649-5000 ต่อ 12430
โทรสาร 0-2259-1822



ภาคผนวก ช

หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญ

ที่ อว 8718/274



บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

8 กุมภาพันธ์ 2564

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

เนื่องด้วย นายศิวพันธ์ อธิจันทร์รัตน์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบ STAD ที่มีต่อทักษะเทควันโดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย” โดยมีอาจารย์ ดร.ภาณุ กุศลวงศ์ และ อาจารย์ ดร.พิมพ์ ม่วงศิริธรรม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ ดร.อรพิต กิตติธรรโสภณ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย ในหัวข้อเรื่อง “ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบ STAD ที่มีต่อทักษะเทควันโดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย” ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอบความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายศิวพันธ์ อธิจันทร์รัตน์ และ ขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 088 504 6650

ที่ อว 8718/



บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

กุมภาพันธ์ 2564

เรื่อง ขออนุมัติขอรับใบประกาศนียบัตรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะบดีคณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เนื่องด้วย นายศิวพันธ์ อธิจันทร์รัตน์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบ STAD ที่มีต่อทักษะเทควันโดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย” โดยมีอาจารย์ ดร.ภาณุ กุศลวงศ์ และ อาจารย์ ดร.พิมพา ม่วงศิริธรรม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ ดร.ศุภวรรณ วงศ์สร้างทรัพย์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย ในหัวข้อเรื่อง “ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบ STAD ที่มีต่อทักษะเทควันโดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย” ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขออนุมัติขอรับใบประกาศนียบัตรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายศิวพันธ์ อธิจันทร์รัตน์ และ ขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 088 504 6650

ที่ อว 8718/



บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

กุมภาพันธ์ 2564

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา

เนื่องด้วย นายศิวนนท์ อธิจันทรรัตน์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบ STAD ที่มีต่อทักษะเทควันโดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย” โดยมี อาจารย์ ดร.ภาณุ กุศลวงศ์ และ อาจารย์ ดร.พิมพา ม่วงศิริธรรม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รังสฤษดิ์ จำเริญ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย ในหัวข้อเรื่อง “ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบ STAD ที่มีต่อทักษะเทควันโดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย” ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายศิวนนท์ อธิจันทรรัตน์ และ ขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 088 504 6650



บันทึกข้อความ

ส่วนงาน งานบริหารและธุรการ บัณฑิตวิทยาลัย โทร. 15644
 ที่ อว 8718.1/275 วันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2564
 เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญ
 เรียน คณบดีคณะพลศึกษา

เนื่องด้วย นายศิวพันธ์ อธิจันทร์รัตน์ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบ STAD ที่มีต่อทักษะเทคนิควันโตของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย” โดยมีอาจารย์ ดร.ภาณุ กุศลวงศ์ และ อาจารย์ ดร.พิมพ์ ม่วงศิริธรรม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ อาจารย์ ดร.สราวุธ ชัยวิจิต และอาจารย์ ดร.ลักขมี ฉิมวงศ์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย ในหัวข้อเรื่อง “ผลของการจัดการเรียนรู้พลศึกษาแบบร่วมมือด้วยเทคนิคแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและแบบ STAD ที่มีต่อทักษะเทคนิควันโตของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย” ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับบุคลากรของท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป และสามารถสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ โทร.088 504 6650

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายศิวพันธ์ อธิจันทร์รัตน์ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)
 รักษาการแทนคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นายศิวนนท์ อธิจันทรรัตน์
วัน เดือน ปี เกิด	25 ธันวาคม 2533
สถานที่เกิด	จังหวัดนนทบุรี
วุฒิการศึกษา	2549 มัธยมศึกษาปีที่ 3 จาก โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี 2551 มัธยมศึกษาปีที่ 6 จาก โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี 2559 ปริญญาตรี กศ.บ.(พลศึกษา) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2563 ปริญญาโท กศ.บ.(พลศึกษา) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ